

Молода Україна

журнал українського демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XLIV-XLV

ГРУДЕНЬ-БЕРЕЗЕНЬ — 1995/1996 — DECEMBER-MARCH

Ч. 433-434

МОЛОДА УКРАЇНА

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

Голова ЦК М. МОРОЗ
Редакція:
редактори — Л. Ліщина,
В. Родак, О. Харченко;
члени — Ю. Криволап, А. Лисий,
Л. Павлюк, О. Пошиваник.
Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

MOLODA UKRAINA

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

100 The East Mall, Unit 10,
Etobicoke, Ontario, M8Z 5X2

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

Це подвійне число підготувала Валентина Родак.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 25.00 доларів

Ціна одного примірника: 2.50 дол.

В Австралії 17.00 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Англії і Німеччині 18.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 2.05 дол.

В усіх інших країнах Європи 17.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.70 дол.

В усіх країнах Південної Америки 15.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.25 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо присилати поштові марки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії — Г. Сухомлин-Маняко, Й. Струцюк, А. Легіт, П. Степ, О. Гай-Головко, О. Самара, Б. Грінченко, Н. Кібець, М. Бойко, І. Омельяненко, І. Огренич, О. Половина. О. д-р Олег Кравченко — новий голова Президії Консисторії; Л. Ліщина — І сталося чудо...; 85-річчя письменника Олекси Гай-Головка; Слово Сергія Боровика — першого генерального консула України в Торонто; С. Баштан — Роздуми про долю сучасної бандури; Музичний конкурс імені Станислава Людкевича в Торонто; М. Вірний — З нагоди 60-ліття д-ра Юрія Криволапа; П. Лопата — Т. Г. Шевченко; Лист з Петербургу; Л. Зуенко — Диво-сторона; П. С. — Поет Інас Омельяненко, автор "Слава Володимиру", відійшов у Вічність; Радіопрограми "Молода Україна" 25 років!; Пресовий комунікат; У Києві відзначено 5-ту річницю студентського голодування; Л. Шанта — Новорічні побажання; Ще один молодий професіоналіст; Пресове повідомлення Фундації "Прометей"; Р. Харчук — Оксана Самара; Н. Кириленко — В ніч, коли цвіте папороть; О. К. — Творчість, що кличе до добра. Сторінка Юного ОДУМ-у. Некрологи. Листи до редакції. Пресові повідомлення.

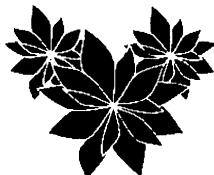
НА ОБКЛАДИНЦІ: Оранта. Художник Іван Денисенко. Фото Володимира Денисенка. Каплиця св. Володимира. Оселя "Союзівка", Кергунсон, Нью-Йорк.

Галина СУХОМЛИН-МАНЯКО

НОВОРІЧНЕ

На Новий Рік я запалю свічки
 І Богу помолюсь за Україну,
 Щоб Він послав нам згоду на віки,
 Щоб у Чорнобилі всміхнулася калина,
 Й вода була чистіша за слозу,
 Й Дніпрові хвилі покотили волю,
 І колисали журавлі лозу,
 І ми кували із Шевченком долю,
 Кували всі, хто пам'ятає Січ,
 Що дарувала Батьківщині славу,
 Щоб в майбуття, у обрії сторіч
 Вона красою вічною вростала.
 На Новий Рік свічки я запалю,
 Щоб бути серцем і душою з тими,
 Кого не забиваю і люблю,
 І з ким ішла дорогами крутими,
 Щоб землю рідну в буряж захищати,
 Щоб зберегти Україну колоскову,
 Щоб нашу ниву зерном засівати,
 З якого вироста вітчизни слово.
 У п'яому музики й душа Каменяра,
 І серце Кобзаря, що сонцем сяє,
 Й безсмертя нашого негаснуча зоря,
 Що славним чином землю зігріває.
 Я на Говерлі запалю свічки,
 І Богу помолюсь за дитину,
 Й за кожного із нас, хто у віки
 Несе свободу й славу Україні.

"Свобода", 1995 р.

Йосип СТРУЦЮК

ДО СИНА

Ти чуєш, як шумить Дніпро,
 Як лине пісня журавлина?
 То все на щастя, на добро,
 То — наша, сину, Україна.
 Не згасла праведна зоря,
 Не впала правда на коліна.
 У кожній думі Кобзаря
 Живе, мій сину, Україна.
 І слава Хортиці гучна,
 І Берестечка кров невинна —
 То все вона, для всіх одна,
 То — наша, сину, Україна.
 Щербили у боях шаблі
 І воскресали на руїнах.
 По всій землі, святій землі
 Громіла, сину, Україна.
 Тут все твоє: степи, гаї,
 У небі туга журавлина.
 Нехай повік в твоїй душі
 Не згасне, сину, Україна.

Андрій ЛЕГІТ

ЛЮБОВ

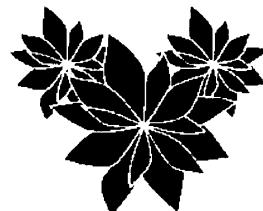
Щастя в світі нема без святої любові:
 День ясний — ніби ніч, воля — наче острог,
 Де любов — цвіт душі, де любов — голос крові,
 Де любов, там і Бог.
 Землю—матір люби, як Аїтей той у міті,
 Сонце в небі сяйне, що нам радість несе,
 Рідних і друзів своїх і краї всі на світі,
 Та свій край над усе.
 Бо священна любов — вічно сила велика,
 Це ж бо світлість думок, серця в грудях биття,
 Що і смерть подола. Бог любити нас кликав,
 Бо любов — це життя.

Лондон, 1956 р.

МОЛИТВА

О Господи! Пошли нам Богунів!
 Пошли синів з орлиними серцями!
 І щоб народ позбувся батогів,
 Хай єдність запанує поміж нами.
 Ми любимо на славу працювати,
 І поле наше колоситься хлібом,
 Уміємо ми храми возводити,
 Творить красу від прадіда і діда.
 І наша слава сяяла в віках
 Зорею правди, мудrosti і волі,
 Несли ми нашу матір на руках,
 І дбав народ про України долю.
 То хто забрав у нас усе святе,
 Чом зайди зневажають нашу мову,
 Й байдужість нашу пам'ять замете,
 І топчути Київ ворогів підкови?...
 Пошли нам, Господи, орлиних Богунів,
 Щоб в кожного любов палала в душах,
 До рідної землі, пошли синів,
 Що мури рабства мужністю сокрушать,
 Щоб ми не згинули в імперському ярмі,
 А повернули Батьківщині славу,
 І для дітей возводили самі
 Із синьо-жовтим прапором державу!
 І щоб завжди стояв нам у очах
 Чорнобиль з обгорілими садами,
 Й пожежі атомної сатанинський жах,
 Й царі Москви, що кров з нас п'ють віками...
 Молю, о Господи, Тебе щодня молю,
 Пошли звитягу нашему народу,
 Я Україну, як Богун, люблю,
 Я за Шевченком йду в ім'я свободи!

"Свобода", 1995 р.

НІ, НЕ ЗАБУТЬ...

Не слів мені, а стріл крилатих, вогняних!
Я хочу вам про Рідний Край казатъ...
Я хочу пими кидатъ і влучатъ
В серця катів і зрадників гідких.

О. Олесь

I.

Ну як, скажіть мені, забудть
Ту пройдену криваву путь
У змагові за Україну?!...
Ні, не забудть, аж поки згину!
Наши край палає тоді в огні —
У визволиній святій війні.
Мигтять у пам'яті моїй:
Пожежа, гвалт та гуркіт-бій...
На ввесь наш Край лунали гуки —
Над ним шугали хижі круки:
Орда північна лютувала,
Людей гнобила, мордувала...
На захист їх полки повстали,
Бажанням бо одним палали:
Обороняти Україну,
Звільнити її за всяку ціну!

II.

Ми стали сміливо до бою
З тією дикою ордою,
Боролись довго і завзято
З одвічним лютим нашим катом...
Ta ворог хитрий цей, лукавий —
Нас перед світом він знеславив,
Ta й не розбив нас, не здолав —
Він нас підступно роз'єднав...
І от частина зброю склала
(Таких було, на щастя, мало),
На ласку ворога здалася,
Ще інша — просто подалася
В чужі десь землі мандрувати,
Bo вже — "набридоло воювати"...
A ті, що бій вели одвертій,
Кривавились в обличчю смерти...

III.

О ні! — ніколи не забутъ,
Не всім це дано і збагнутъ
Te все, що бачить довелося,
Як за ніч сивіло волосся
В гідких вогких льохах Че-Ка,
Де з молодого юнака
Ставав дідусь за кілька днів...
О Боже наш! Чи ж хто терпів
Тортури довго так, як ми?!

Ми не виходили з тюрми
Роками цілими... Страждали
І в безвістях десь умирали
По тундрах диких, по лісах
І по північних островах...
О, де ми тільки не карались
За те, що ми — за Край змагались!

IV.

Тож за той пал ідей високих
Нам не забутъ знущань жорстоких,
Що ті ввесь час нам завдавали
І нам себе "братами" звали...
В селі чи в місті — де були —
"Сексотство" всюди завели:
Чи ж тішить сонце, зелень врун,
Де в кожнім гурті був шпигун,
Що дослухавсь до пісні й слова...
Завмерла пісня й щира мова,
Веселі гулянки, обіди,
Bo всяк боявсь свого сусіди,
Батьки — дітей, брати — родини,
Дружина — власного дружини!
Куди не глянь — скрізь вовчі ями...
Дамоклів меч висів над нами.

V.

I знаєм — відразу було все пропало,
Як сонце — хоч скupo! — над нами засяло:
Від усміху волі (не довго й була!)
На час Україна ізнов ожила.
Живе — без кайданів! — відразу встає...
Збираймо ж всі сили, які тільки є!
Чекатъ допомоги нам годі! — з "вершин":
Ставаймо до праці усі — як один!
В роботі і сил не шкодуймо своїх,
Зведімо й підступність ворожу — на сміх!
Хай ворог лютує, а ми не зважаймо:
Із себе глумитись нікому не даймо!...
Ще хочеться крикнуть, не просто сказатъ:
Не даймо нікому себе роз'єднатъ!
Так івидше ж гуртуймось в єдину сім'ю —
РЯТУЙМО ВІД ЧВАР УКРАЇНУ СВОЮ!

З нагоди свят Різдва Христового
і Нового Року

пересилає щирий привіт
українцям на рідних землях і у вільному світі,
ієархам та духовенству українських церков,
велиьмишановним і дорогим членам відпочинкової
оселі "Україна", прихильникам та всім клієнтам
і бажає
найкращих успіхів у Новому Році
дирекція оселі "Україна" в Лондон, Онтаріо.

Христос Народився!

Славмо Його!

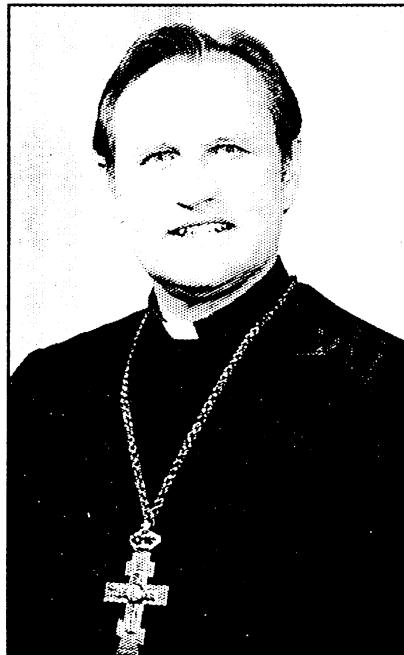
О. д-р ОЛЕГ КРАВЧЕНКО — НОВИЙ ГОЛОВА ПРЕЗИДІЇ КОНСИСТОРІЇ

XIX Собор Української Православної Церкви Канади, який відбувся в днях 11–16 липня у Вінніпезі, обрав нового голову Президії Консисторії в особі о. д-ра Олега Кравченка — професора Богословського факультету Колегії св. Андрея у Вінніпезі. Це адміністративна позиція, яка нормально триває 5 років. Його попередником на цьому становищі був о. прот. Василь Макаренко.

Син Олександра й Антоніни Кравченків — Олег Кравченко народився 2 червня 1935 року в Юзівці, Донбаського, в Україні. Під час Другої світової війни молодий Олег виїхав з батьками на Захід; він побував у Словаччині, Австрії, Німеччині. В Новому Ульмі, Німеччина, закінчив народню школу, а в роках 1946–1948 навчався в розальній гімназії. 1948 року, з батьками, виїхав у Францію (Ліон і Париж), де продовжував nauку в французькій початковій школі, а згодом в середній технічній школі (в Піренеях).

У Франції родина Кравченків належала до парафії УАПЦ, де Олег виконував обов'язки іподиякона при Владиці Полікарпові, митрополитові УАПЦ на чужині. 1951 року родина Олександра Кравченка виїхала в Канаду і поселилася в Монреалі. 1952 року Олег Кравченко поступив на богословські студії в Колегії св. Андрея в Вінніпезі, які закінчив 1956 року, здобувши ступінь ліценціята теології (цей ступінь пізніше був підвищений до рівня магістра богослов'я — M.Div.).

В роках 1956–1959, перебуваючи в Монреалі, Олег Кравченко продовжував студії у французькому університеті, факультет філософії, який закінчив із ступнем бакалавра (B.Phil.), а одночасно працював учителем при соборі св. Софії в Монреалі. По одруженню з Мариєю Суп в липні 1959 року, Олег Кравченко — з рук митропо-

О. д-р Олег Кравченко.

лита Іларіона — прийняв дияконське й священиче свячення та був призначений на парафію св. Юрія у Форт Франсес, Онтаріо.

В роках 1961–1964 о. Олег продовжував студії (славістики) в Монреалі, а одночасно був запасним священиком при парафії св. Софії. 1964 року він прийняв призначення на парафію Норт Бетлфорд у Саскачевані. 1966 року зайняв позицію ректора Інституту Петра Могили в Саскатуні, а згодом був призначений до обслуги громад Під-Саскатунської округи. 1969 р. докінчивши магістерські студії (M.A.), прийняв позицію інструктора при славістичному відділі Саскачеванського університету.

1971 року о. Олег Кравченко переїхав в Університет Ріджайни, де продовжував працю лектора славістики та обслугував громади Мус Джо і Кендіяк в південному Саскачевані. 1973 року він був заaproшений на становище доцента української мови і богослов'я в Колегії св. Андрея в Вінніпезі, де цього ж таки року став деканом Гуманістичного відділу. 1974 року

о. О. Кравченко став деканом обидвох відділів Колегії: гуманістичного і богословського та працював у них до 1981 року.

До стану надзвичайного професора теології о. О. Кравченко був піднесений 1981 року; тоді він став і ректором Колегії та продовжував бути деканом богословського факультету і капелляном Колегії, а також відповідав за обслугу громад Під-Вінніпезької округи. 1983 року він був наділенний особливими правами професора (*tenture*). 1984 року о. О. Кравченко залишив позицію ректора Колегії і продовжував працювати на становищі декана, капеляна і пароха Під-Вінніпегу. Але рік пізніше він знову був покликаний на становище ректора Колегії, а одночасно далі сповняв свої досьогочасні функції.

1986 року о. проф. Олег Кравченко отримав студійну відпустку для продовження докторських студій, які закінчив 1993 року і отримав диплом доктора філософії (Ph.D.). У богословії, спеціальним заняттям о. О. Кравченка є догматика й церковне право.

Від 1987 року о. О. Кравченко продовжував свою професорську і капелянську працю. Крім того, в роках 1987–1990 обслугував парафію Вайта (біля Вінніпегу), а в роках 1990–1995 — громаду Всіх Святих у Вінніпезі (Трансконі), Манітоба.

Отець д-р Олег Кравченко — довголітній член ТУС, Ордену св. Андрея, Консисторії УПЦК (роки 1985–1995), колишній редактор журнала "Сумківець", член та генеральний секретар УВАН, він — одружений і батько 5 дітей. В чині священства — він митрофорний протоієрей.

Отець д-р О. Кравченко — приступив до своїх нових обов'язків 1 серпня 1995 року.

Канцелярія Консисторії.

Група делегатів зі Східної Єпархії на бенкеті під час ХІХ Собору УПЦ в Канаді.

Сидять (зліва направо): Т. Шкурка, добр. К. Бублик, Н. Ємець, В. Родак, Є. Літвінова, О. Янжула, Т. Кошарна.

Стоять: Є. Шапка, Б. Мельник, М. Вовк, П. Шкурка, о. прот. Б. Сенцьо, А. Кійко, Р. Николишин, В. Шевчук,

А. Славич.

А. Кійко і А. Славич — делегати громади св. Андрія (Східне Торонто).

Решта делегатів з катедри св. Володимира в Торонто.

- ХІХ-ий Собор Української Православної Церкви в Канаді відбувся в м. Вінніпезі від 11-го до 16-го липня;
- було 290 умандатованих делегатів від усіх громад у Канаді;
- з катедри св. Володимира в Торонто було 15 делегатів;
- Собор вибрав нового голову Президії Консисторії в особі о. д-ра Олега Кравченка.

Редакційна колегія журнала "Молода Україна" сердечно вітає новообраного голову Президії Консисторії митрофорного протоієрея о. д-ра Олега Кравченка та бажає йому багато успіхів у праці на добро української Православної Церкви. Вітаємо також д-ра Олександра Мельника, голову управи громади св. Покрови в Монреалі й колишнього ОДУМ-івця до складу Президії Консисторії. Попередніми роками членами Консисторії були ОДУМ-івці Петро Родак та Віктор Педенко (по 10 років кожний) від катедри св. Володимира в Торонто.

Висловлюємо щиру подяку наступним читачам за пожертви на Музей ім. Гната Хоткевича в Харкові:

Євфросинії Літвіновій

- на свіжу могилу св. п. лікарки, супільно-громадської діячки Янішевської Ганни, замість квітів. Нехай милосердний Господь оселить її душу в Царстві небеснім.

\$25.00

Марії і Григорієві Романенкам

50.00

Євфросинії Літвіновій

30.00

Валентині Родак

25.00

Євгенії Таборовській

- в пам'ять Юлії Головатої, яка упокоїлась 5.09.1995 р.

Валентині Родак

- в п'яту річницю смерти св. п. О. Звірховського (18.10.1990 р.)
- в 26-ту річницю смерти св. п. Петра Волиняка (29.12.1969 р.)

10.00

15.00

26.00

Леонід ЛІЩИНА

I СТАЛОСЬ ЧУДО...

*Слово на Зустрічі ОДУМ-у США і Канади, присвя-
ченій 4-ій річниці незалежності України, оселя ОДУ-
М-у "Україна", Лондон, Онтаріо, Канада, 2-го вересня
1995 року.*

Шановні присутні!

Перенесімось думками на 5 років назад, до 2-го вересня 1990-го року. Кожен з нас був тоді на п'ять років молодшим. І ми в той день на цій чудовій оселі святкували 40-ліття ОДУМ-у.

Світ про Україну знав тоді мало. Вона була поневолена жорстокою імперією, що звалась ССР. А ми мріяли, що наша Батьківщина колись таки стане вільною і співали на літніх таборах:

*"Нехай ворог лютує до скону,
Він пощезне в кривавій імлі."*

Ціль ОДУМ-у була виховати молодь в українському дусі та допомогти батькам розказати світові про кривавий більшовизм. Той більшовизм, що за 74 роки існування, за підрахунками деяких науковців, знищив біля 60 мільйонів людей; з них — майже половина українців. Колись історія точніше підрахує ці цифри. Це як будуть відкриті і досліджені архіви КГБ.

У кожного з нас, присутніх на цім бенкеті, хтось був замордований комуністами — батько, дядько чи дід. Моїх діда і бабу, з трьома синами і дочкою, більшовики вивезли в тайгу 500 км. на північ від Москви; двох синів замордували в Україні; а ще двох дочек і сина (мого батька) переслідували. Якщо хтось тут з вас, молодших, не знає, кого з ваших рідних КГБ замучило, запитайте своїх батьків чи дідів. І то запитайте скоро, бо може бути запізно.

Оце тому ми демонстрували і остерігали Захід, що і їх комуністи можуть поневолити. Оце тому українці за кордоном так тяжко працювали довгі роки, щоб імперія зла зникла.

І ми мали успіх. Конгрес США почав кожного року відзначати Тиждень поневолених націй і дав 400 тисяч доларів на вивчення навмисне створеного голоду в Україні у 1932–1933 роках — цього жахливого українського голокосту. Що Конгрес США це зробив, було заслугою і членів ОДУМ-у, ТОП-у, всіх, які є тут. І ми повинні цим гордитись.

Нарешті, у 1991 році, наші мрії здійснилися. Імперія тріснула і розсунулась. Історія ще скаже, хто саме був причетним до того, що імперія впала тихо, без війни. Гадаю, що Леонід Кравчук займе, якщо не визначальне, то одне з визначальних місць у цій історичній події.

І сталося чудо... Україна стала вільною. 24 серпня 1991 року Парламент України, що в більшості складався з депутатів-комуністів, проголосував за незалежність. А три місяці пізніше, 1 грудня, більше як 90 відсотків громадян України у референдумі підтверди-

ли, що вони хочуть жити у самостійній Українській Державі.

До цього чуда український народ йшов 300 років. Шлях був тяжкий, кривавий. Були великі перемоги і великі поразки. Було зроблено багато праці. Ми, разом із всією українською діаспорою, теж вклалі свою частку. Україна знає про це. Минулого тижня президент Кучма у своєму вітанні до українців діаспори, з нагоди 4-ої річниці незалежності України, дякував за вагомий вклад у здобуття і утвердження України та закликав до активності в майбутньому. А минулou неділі, на оселі "Київ" в Оквил, постійний представник України до Об'єднаних Націй, Анатолій Зленко, говорив про жертвену працю української еміграції для України, висловлював глибоку вдячність. Закликав, щоб і далі допомагали.

Побудова держави, закріplення незалежності, виявилися тяжкими. Те, що Україна понад 300 років була в ярмі, заподіяло економіці, мові, культурі і духовності колосальної шкоди. Нищення комуністами моралі і здорового глузду породили значну верству людей, що не хочуть працювати; верству національно несвідомих; верству безбатьченків і яничар. Ці безбатьченки і яничари, через економічні негаразди пов'язані з державотворенням, з переходом на ринкову економіку, замість того, щоб працювати, готові творити нову імперію, щоб знову засісти в крісла і жити з праці інших, щоб знову бути паразитами. Але велика частина людей не заломилась, а залишилась працьовитими і відданими синами свого українського народу, своєї держави. Для них, для уряду, для всіх національно свідомих українців в Україні і поза її кордонами тепер пріоритетом є закріplення і розбудова української, цивілізованої соборної держави. А як Україна стане міцно на ноги, вона допоможе і нам тут себе зберігати.

Як ми виконуємо наші завдання?

В Канаді і США ОДУМ зменшив свою діяльність. Правда, далі провадяться табори виховників, відпочинкові та кобзарські табори. Продовжує виходити журнал "Молода Україна", є тижнева радіопередача "Молода Україна", одумівці є в дирекції цієї оселі і оселі "Київ" у США. Але немає зайняття з юними одумівцями під час зими, зникли або зникають мистецькі ансамблі ОДУМ-у, які ще п'ять років тому були нашою гордістю. Нас стало менше.

А як справа допомоги Україні?

В цій площині ми вив'язуємося ліпше. Багато наших членів і більшість з вас, тут присутніх, на протязі останніх чотирьох років підтримують патріотичні рухи і партії в Україні: допомагають грішми, порадами і конкретною працею. Роблять це вони в основному через українсько-канадські та українсько-американські організації, такі як Канадські Приятели України, Фонд Дітям Чорнобиля, КУК, УАКР, УККА, Фундація Багряного, Смолоскіп і багато інших. Дехто дає допо-

могу на установи чи церкви в Україні безпосередньо. Велика допомога була надана в минулім році на передвиборчу кампанію, щоб якнайбільше демократів-патріотів було обрано до Парламенту України.

Згадаю кількох осіб, що працювали в політичній, релігійній, мистецькій, економічній чи благодійній площинах, що їздили в Україну.

Це д-р Анатолій і Дарія Лисі, Микола і Ольга Співаки, Микола Мороз, Петро і Валентина Родаки, д-р Євген Федоренко, Віктор Педенко, Микола Балдєцький, Олексій Коновал, Іван Данильченко, Василь Васько, д-р Юрій Криволап, Федір Бойко, Микола Тищенко, Борис Яремченко, Микола і Оксана Метулинські, Петро і Юліян Китаєті, Олександр Харченко, Юрій Іхтіаров, Олександр Непрель, Юрій Охрим, Олексій Шевченко, Оксана Родак-Луценко, д-р Юрій і Орися Лисики, д-р Петро Сірко, Віктор Ліщина, Дмитро Якута, Олександр Юхименко, Григорій Близнюк, Андрій Смік, Василь Карпенко, Віктор Мішалов, Павло Писаренко, Володимир Мурга з сином, д-р Юрій Павлюк, Арнольд і Андрій Бірко, пан Шрубович з сином Андрієм, Юрій Педенко, Микола Жидовка, Леонід Сотник, Іван Топіха, Ліда Полєць та інші.

Наведу пару прикладів з праці чи її наслідків:

— Микола Мороз багато зробив, щоб перший фестиваль "Червона Рута" в Чернівцях у 1989 році відбувся і був успішним. У цім фестивалі, присвяченій пам'яті Володимира Івасюка, брав участь і торонтський вокально-інструментальний ансамбль "Соловей".

— Валентина і Петро Родаки за свою багатогранну працю на культурно-мистецькій ниві були нагороджені в Україні премією ім. Володимира Винниченка.

— 37-річний Дмитро Якута, перед виборами, залишив на кілька місяців свою адвокатську працю в Едмонтоні, залишив родину і їздив по Україні. Він допомагав студентам у виборчій кампанії.

— На пропозицію Миколи Співака — президента цієї розкішної оселі — було ухвалено на річних зборах передати 100 тисяч доларів на потребу демократичним партіям у виборах в Україні у 1994 році, що й було зроблено.

— Віктор Педенко — голова всеканадської організації Канадські Приятелі України тиждень тому повернувся з чергової місячної поїздки по Україні. Про свої враження і працю він буде говорити завтра.

Слід також підкреслити, що в Україні вже кілька років працює кореспондентом агенції Ройтер Ліда Полєць. А також там вже по два роки працюють в американській фірмі Олена Кошарна і Ріма Яців. Серед згаданих, багато Старших Виховників ОДУМ-у, які довгі роки працювали в ОДУМ-і, а коли прийшов час,

не пожаліли часу і грошей, щоб у потребі допомогти країні, де вони родилися, або де родилися їхні батьки чи діди.

Вибачаюсь, що багатьох я не згадав. Всіх згадати неможливо. Та й пам'ять у мене слабче, мені сьогодні 65 років. Бачите по канадських законах я вже "senior citizen".

Ну, а що далі?

Шановні друзі! Сьогодні у нас є більше підстав бути оптимістами, ніж було 5 років тому. Є незалежна Україна; її визнали 150 держав, з них 140 вже пав'язали з нею дипломатичні зв'язки; на олімпіадах і на світових спортивних змаганнях спортсмені під синьо-жовтим прапором здобувають медалі; президент Клінтон каже, що існування стабільної, демократичної України є в інтересі національної безпеки США; Інтернаціональний Валютний Фонд дає Україні кредити для впровадження ринкових реформ; європейські держави теж розуміють, або починають розуміти, що без незалежності України, Росія виедовзі знову становитиме загрозу для Європи і для світу. Тому продовжуймо нашу працю і для збереження нашої самобутності тут і для утвердження незалежності України.

Молодші члени ОДУМ-у! Шукайте нових, сучасних методів для вдосконалення себе, для більш ефективної праці в організації. Використовуйте нові технології, зокрема супермагістралю інформації (по-англійськи Information Superhighway). Використовуйте Інформаційні Банки (Data Banks) для поповнення своїх знань про Україну. Подавайте в ці банки інформацію про ОДУМ, про нашу діяльність, про табори, про зустрічі. Встановлюйте персональні зв'язки в Україні, вживуючи цей потужний механізм. До речі, в "Молодій Україні" за липень-серпень 1995 року є список декількох одумівців, що використовують Information Superhighway. Є подані їхні адреси і коди.

Хочеться думати, що через 4–5 років Україна стане на ноги, що всі люди там заговорять українською мовою, заживуть у добрі і злагоді; що кожен буде гордим громадянином своєї вимріяної, демократичної, правової незалежності української держави.

Яке ж буде тоді наше відношення до України?

Гадаю, буде теплим, милим, синівським, подібним до сучасного відношення італійських канадців до Італії, чи канадських німців до Німеччини. До того благословленного часу йдімо з високо піднятою головою. Активізуємося, працюємо й вже готуємося до 30 серпня–2 вересня 1996 року. Тоді будемо тут величаво святкувати 20–ліття існування цієї прекрасної оселі і матимемо зустріч ОДУМ-у, присвячену 5-ій річниці незалежності України.

Олекса ГАЙ-ГОЛОВКО

РІЗДВЯНА НІЧ 1933

Коли різдвяна зірочко зійшла,
Ми в хаті швидко вікна затуляли,
Щоб іроди червоні не напали,
І не внесли пекельного нам зла.

Це ж Ніч Різдвяна в гості надійшла,
Яку сердечно в горі ми благали,
І у безхліб'ї кришечки ховали,
Щоб їжа для Дитини Божої була.

Зеренця їли ми, позбирани в соломі,
Гамуючи молитвами голодну втому.
Читав приховану Євангелію хтось.

Колишніх дзвонів ливсь до нас відgomін,
І що між нами був народжений Христос,—
Це добре відчували ми — сіроми.

* * *

Мандрував я світом без причалу
І спочинку не бажав собі.
Ніччу сни мене благословляли,
Вдень зціляли думи голубі.
Я ішов з країни до країни,
Йшов із смолоскипом огняним,
Щоб освітлювати волю України,
Щоб проходила з лицем ясним.
Я не тільки відчував, а бачив
Кроки її дужі й замашні.
Оглядалася вона й пеначе
Говорила ласково мені:
"В Україну я прийду і стану
Вже на нашій і своїй землі.
І візьмуся лікувати рани,
Що вчинили їй приблуди злі."

МОВА

Мова — це людські очі,
В яких відбивається світ.
Без мови — присплять тебе ночі
І разом з тобою твій рід.

Мова — це людське серце,
Господар твого життя.
Без мови — для тебе смерть це
І роду — без вороття.

Мова — душа в твоїм тілі,
Душа — це Господь у тобі.
Якщо твоя мова зітліє,
То Господа втратиш в собі.

Та з честю, що квітне з тобою,
І страхом — цього не буде:
Тримай рідну мову живою,
Врятуєш свій рід і себе.

* * *

В. Клехові

У сукні біленькі вдяглися сади
І в сляїві пливуть золотому.
А я догоряю в неволі журби
Далеко від рідного дому.

Розчісую вітер диханням своїм
Сиючи золотого проміння.
Не знаю, чи я ще побачу свій дім
У любій моїй Україні.
Мереживом стеляться сонячні дні,
І квіти готовуються в гості.
Проспівані мною розквітнуть пісні,
Як тільки спочину я в мlostі.
Вже сонце цілує обличчя землі,
Тамує турботу і втому.
Співатимутъ журно мені журавлі,
Отак, як давно, молодому.

ДО МАТЕРІ

Гrimіли бурі, грали грози,
Руйнуючи життя земне.
З очей твоїх лилися слози,
Щоб лиши побачити мене.
І, мріючи про свого сина,
Ти знала, матінко моя,
Що у тяжких шляхах чужиних
У думах був з тобою я,
І завжди рвався у дорогу
До тебе, любая, прийти,
Та замість стрінуги живого,
Про мертвого почула б ти.
Тепер я плачу і горюю
Під згірклім часом зим і літ,
Що не провів я дорогую
Тебе в безжурний тихий світ.

* * *

У горі журиться душа моя,
Що поза дном довелося жити.
Тепер не можу, Україно, я
На віки у тобі спочити.
Горюється й горюється мені,
Розпуки сіль мене тут роз'їдає,
Що я кістями поляжу в чужині
Далеко від улюбленого краю.
Хоч народивсь і жив я у тобі,
І в світі боронив тебе невпинно,
Тепер згоряю в тузі і журбі,
Бо не вважаюся твоїм громадянином.

* * *

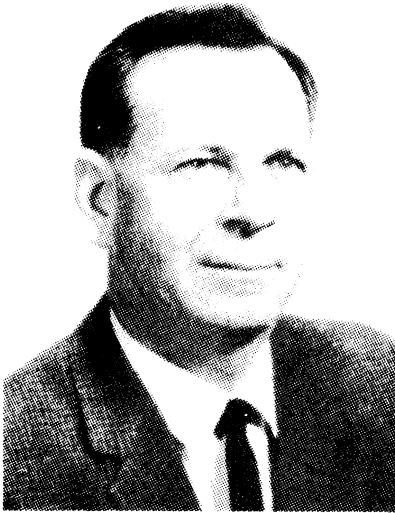
Мав я щастя вік отут прожити
У гостині пишної Землі.
Йшла зо мною радість сумовита
В тьмянім світлі і в густій імлі.
Але я не гнувся в вітровійні
І в боях нерівних не упав,
Віддававши щиро Україні
Все достойне, що в душі я мав.
І тепер я словом до вас лину,
Нинішній прийдешні земляки,
Не давайте зняти з України
Волі й незалежності вінки.
Час не жде, я мушу залишати
Землю і життя, що в ній гряде,
Та в дорозі цій не буду горювати
Бо душа моя додому йде.

85-річчя ПИСЬМЕННИКА ОЛЕКСИ ГАЙ-ГОЛОВКА

Редакційна колегія журналу "Молода Україна" іщро вітає свого довголітнього читача, письменника Олексу Гай-Головка з його 85-річчям та бажає йому кріпкого здоров'я та ще багато років творчого надихнення до праці на літературній ниві.

Ювіляр Олекса Гай-Головко народився 12-го серпня 1910 року в духовній родині в селі Писарівка на Поділлі, в Україні. Він закінчив професійну агрономічну школу в Красносільці, а потім літературний факультет Ленінградського університету. Наприкінці 1932 року О. Гай-Головко повернувся в Україну й працював редактором у Харківському радіокомітеті, пізніше виконував обов'язки відповідального секретаря журнала "Червоний шлях" (1933-1934). Він також працював у редакціях київських часописів, видавництв і в кіностудії. В той час вийшли його перші твори: збірки поезій "Штурмові баляди" (Харків, 1934 р.), "Сурмач" (Львів, 1942 р.); оповідання "Світання" (Київ, 1936 р.), "Десять новель" (Київ, 1937 р.) та інші твори. Отже, 1994 року минуло 60 років від видання першої збірки поезій О. Гай-Головка та 60 років праці на літературній ниві.

По закінченні Другої світової війни, опинившись у тaborах переселенців у Авгсбурзі, Німеччина, О. Гай-

Головко виконував обов'язки редактора літературно-мистецького відділу журнала "Пу-гу". Наприкінці 1949 року, він переселився до Канади, до міста Вінніпегу. Спочатку працював у редакції газети "Український голос", потім у "Канадійському фармері", а згодом перейшов на науково-дослідчу біологічну працю при Манітобському університеті.

У Вінніпезі Олекса Гай-Головко розвинув свою літературно-письменницьку працю, яка збагатила українську літературу в Канаді. Крім багатьох статей на літературні теми та літературно-критичних парисів, О. Гай-Головко написав багато творів, між ними: "Поєдинок з дияволом", "Одчайдушні", "Смертельною дорогою", "Українські письменники в Канаді", "Їм дзвони не дзвонили" (про голод в Україні), "Поетичні твори в трьох томах", поему "Сон" та інші.

Зараз Олекса Гай-Головко на пенсії. Живе в Британській Колумбії біля Ванкуверу. Продовжує писати:

"Вільний день дух нації розбуде,
Закосичаться пшеницями поля.
Україна є і Україна буде,
Так співають Небо і Земля!"

На многі літа, шановний Олексо Несторовичу !

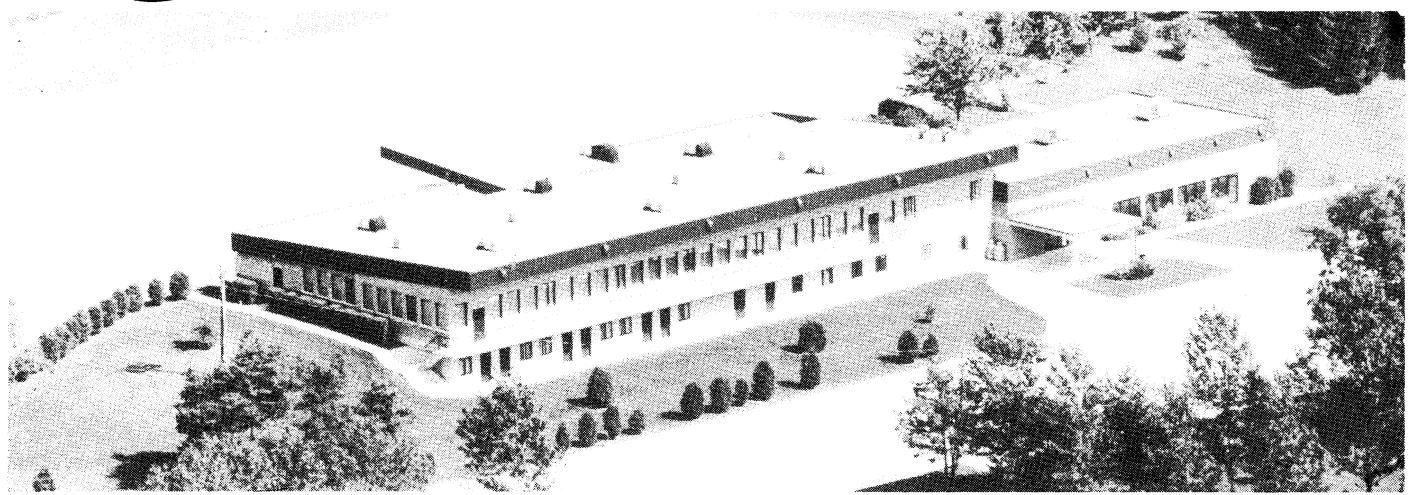

"UKRAINA" VACATION RESORT INC. "УКРАЇНА" ВІДПОЧИНКОВА ОСЕЛЯ

Resort:

R. R. 1 (Gore Road), Dorchester, Ont., Canada N0L 1G0

Tel: (519) 659-2963

СЛОВО СЕРГІЯ БОРОВИКА — першого генерального консула України в Торонто

Слово достойного Сергія Боровика було виголошено 17-го жовтня 1995 р. в Торонто в приміщенні Канадсько-Української Мистецької Фундації під час зустрічі з представниками української громади та засобів масової інформації. Зустріч влаштували члени управи Торонтського відділу Конгресу Українців Канади, який очолює Марія Шкамбара.

Фото — Івана Корця.

Ваші високопреосвященства,
високоповажані достойники українських
організацій, шановні пані і панове!

Я дуже щасливий з того, що уряд України довірив мені високу честь бути першим в історії генеральним консулом України в Торонто. Так, це дійсно велика честь, але рівноож і велика відповідальність і великі обов'язки.

Не хочу ховати того, що хвилювався перед зустріччю з вами. Адже перед вами, як у калейдоскопі, проходили різні етапи життя України і різні люди, як символи того життя. Пройшли перед вашими очима і залякані режимом апаратники, які називали себе спеціялістами з українського питання і напівчутні шестидесятники, які з'явилися і раптом зникли за хрущовської відлиги, і теперішні урапатріоти, які краще за історію України знають світові ціни на її метал, вугілля, цукор.

Ви чули й ті голоси з України, яких нам в Україні не було чутно через високі мури. Різне було і ставлення до вас із-за тих мурів. Одні кричали: зрадники, інші просили грошей. Ось чому я хвилювався, ідучи на цю зустріч. Але згадав, що нішо не вбило любов до України, шире бажання допомогти її багатостражданному народу. Радий, що бачу чудових шанованих людей: кавалера президентської відзнаки пані Ярославу Шафранюк, кавалера найвищої нагороди Канади і кава-

лера президенцької відзнаки України доктора Євгенію Пастернак.

Кілька слів про консульство. Приїхали ми із бажанням і намірами працювати, зробити все, щоб специфічними інструментами дипломатії створювати зовнішні умови для якнайшвидшого вирішення внутрішніх проблем України, насамперед підйому добробуту її народу. Про ці внутрішні проблеми ви багато чуєте і знаєте. Економічний стан, а точніше колапс, в якому перебуває Україна, є незабагненим феноменом і для політологів, і для економістів. Співвідношення між народжуваністю і смертністю, охорона здоров'я, забезпечення основними групами ліків, якість і кількість продуктів харчування і питної води, соціальний захист, екологія — по цих показниках Україна стає на рівень країн третього світу. Прем'єр Марчук у своїй доповіді, що відбулася днями у Верховній Раді, повідомив, що стан гіперінфляції, в якому перебуває Україна, є найдовший за всю історію ХХ сторіччя. В той же час, маємо потужний промисловий, науковий потенціял, величезні природні ресурси. А довели справу до того, що народ, який по всьому світі мав славу трударя, перетворили на зліднів і жебраків.

В цих обставинах Президент поставив питання про економізацію зовнішньої політики України. Наша головна мета — багата, незалежна, готова до співробітництва Україна. І ми приїхали над цим працювати.

Динаміка життя вимагає і нових підходів до співробітництва з діяспорою. Пора відмовитися від протягнутої руки, яку Україна простягала. Зараз стратегічна задача співпраці із співвітчизниками — забезпечення моральної підтримки, створення в парламентах, урядах, серед decision-makers активного лоббі інвестицій в економіку України і проекти, що становлять для неї життєве значення, роз'яснення геополітичного місця і ролі України для збереження миру в Європі і по цілому світі. До речі, Збігнев Бжезінський ставить значення утворення незалежної Української держави на 3 місце серед найважливіших політичних подій ХХ сторіччя.

Так, гроші діяспори не вирішують проблем України. Але ми низько схиляємо в пошані голови і за приміщення для посольства України в Оттаві і за приміщення генерального консульства в Торонто, за ліки і одяг для українських чорнобильців і сиротинців, за старших і немічних, за всіх, хто в Галичині, чи Поліссі, Придніпров'ї чи Слобожанщині відчуває вашу турботу і тепло.

І ми тут, в генеральному консульстві, майже щодня маємо неоцінену допомогу від громадян навіть у вирішенні багатьох побутових питань. Я не хочу перевічувати конкретні прізвища, але повірте, що не має місяця як я тут, а вже знайдено помешкання, куплено авто, дитина в школі, зголосився для неї професор англійської мови і т. д.

Дозвольте декілька слів про Канаду. Відносини з

країнами 7-ки, в т. ч. і з Канадою, є пріоритетом нашої зовнішньої політики, яка буде характеризуватися тут як прагматична, конструктивна, гнучка, готова до компромісів, але не за рахунок наших національних інтересів. Ми, позбавившись добровільно від ядерної зброї, пішли на поступки всьому світу, і маємо право на спокійну, врівноважену і цілеспрямовану політику. Стосовно Канади ще хочу додати, що рівень політичних відносин значно перевищує економічну співпрацю. Хоч стосунки "особливого партнерства", що були оголошені між Україною і Канадою, слід наповнювати конкретним змістом. Покищо це лише гарний лозунг, за яким є тільки чисте канадське повітря. Більше того, деякі елементи канадської політики (скажімо, в галузі видачі віз) є для України тими ж самими, що й для Росії з її Чеченією і Таджикистаном. Ці стереотипи слід енергійно руйнувати.

Виступаючи тут, не можу не згадати і про духове відродження України. Занепад науки, культури, освіти, неспокій в релігійному житті призвели до занепаду ідеалів, духовного нігілізму. Якось Генеральний директор ЮНЕСКО Ф. Майор порівнює світову культу-

ру із квітником. Чим більше квітів, колібрів — тим цей квітник прекрасніший. Зробимо все для того, щоб жовто-блакитна квітка України прикрасила той квітник, виглядала не гірше інших. Ми вдячні в цій справі вам, нашим співвігнанцям. В роки й десятиріччя винищення національної культури, жорстокої русифікації, саме закордонні, і в першу чергу канадські, українці, зберегли те, що зараз повертається в Україну. Стается своєрідний обмін культурними цінностями і це дає надії на відродження духовості нації.

Пішов п'ятий рік незалежності. Але мати—Україна ще дуже хвора, вона все ще ніяк не може звестися, бо хвороби ті важкі і застарілі. Але вона вже знає: сусіди ліків не дадуть, хіба що отруті. Допомогти інші зможемо тільки ми, бо ми її рідні діти, готові взяти на свої плечі її турботи, втілити в житті ідеали, за які гинули цілі покоління, які готові до кінця прислужитися українській державі.

I, нарешті, дозвольте висловити окрему подяку Конгресові Українців Канади в Торонто і пані М. Шкамбарі за надану нагоду зустрітися. Дякую всім.

Слава Україні!

"За щедрий внесок у розбудову посольства України в Канаді."

Пансіон ім. І. Франка в Міссісага, Онтаріо.

Зліва направо: Ярослав Семотюк — голова дирекції Пансіону ім. І. Франка, Тереня Тонкович — адміністратор Пансіону, Сергій Боровик — генеральний консул України в Торонто, д-р Євгенія Пастернак — екзекутивний директор Пансіону, Андрій Веселовський — діючий посол України в Канаду з грамотою призначення* для Є. Пастернак, Марія Кебало — адміністратор Пансіону на Роял Йорк.

30-го січня 1996 р.
Фото — П. Родака.

* Грамота виготовлена фірмою "Canadian Bank Note Co., Ltd." в листопаді 1995 року на бажання тогодчасного надзвичайного та повноважного посла України в Канаду Віктора Батюка.

Сергій БАШТАН

РОЗДУМИ ПРО ДОЛЮ СУЧАСНОЇ БАНДУРИ

Кобза і бандура є найулюбленишими українськими народними струнно-щипковими інструментами.

Кобза — старіший інструмент, а бандура пізніший за походженням, більш удосконалений.

На жаль, ми не маємо певної думки про походження цих інструментів і точних даних про те, коли і як вони з'явилися на Україні. В науковій літературі існують декілька різних версій професора О. Фомінціна, Г. Хоткевича та інших.

Своєрідні історичні свідчення про існування кобзоподібного інструменту в часи Київської Русі, знаходимо на фресці XI ст. в київському Софійському соборі, де зображений старовинний щипковий інструмент подібний до кобзи. Він має невеликий округлий корпус, вузьку шийку з ладами і кілька струн.

Аналогічні інструменти існували і в інших країнах, що знайшло відображення в подібності їх назви (татари мали "кобиз", турки "купуз", румуни "кобза", англійці "бандоре", іспанці "бандурріа", грузини "пандуї" та інші).

Слід зазначити, що кобза і бандура — це різні інструменти, які протягом віків вдосконалювались.

В Україні вдосконалювались вони за рахунок збільшення кількості струн. З часом на корпусі кобзи і бандури з'являються короткі струни-пристрінки — для правої руки, а гриф коротшав і ширшав, зникають лади і збільшується кількість басових. Завдяки цьому інструмент набував грушоподібної форми і за своєю будовою нагадує сучасну бандуру.

Починаючи з XIX століття, відмінність між цими інструментами майже зникає, і тому в народі закріпилася спільна назва "кобза", "бандура".

Це стало основою формування національно-самобутніх інструментів, які використовувались в Україні протягом віків. Вони є символом національної музичної культури України.

Специфічною особливістю кобзарського мистецтва є поєднання ріжновидів музичного виконавства: співу, інструментального супроводу та сольового інструментального виконавства на бандурі.

Українські кобзарі — талановиті співці, музиканти — самі складали і виконували думи та пісні. Своїм мистецтвом вони закликали народ на боротьбу за національне та соціальне визволення. Традиційне народне мистецтво, що складалося віками, донесли до пізнішого часу бандуристи-професіонали. Це — І. Стрічка, А. Шут, О. Вересай, І. Кравченко-Крюковський, Ф. Холодний, М. Кравченко та інші.

Широко відома також діяльність кобзарів нашого періоду, що розвивали традиції своїх попередників: І. Кучугури-Кучеренка, Ф. Кушнерика, Є. Мовчана, Є. Адамцевича, В. Перепелюка та інших. Новим явищем в кобзарському мистецтві стало створення ансамблів та капель бандуристів, що є своєрідним продовженням традиційних форм музикування на сучасній про-

фесійній основі. У 1918 році було створено капелю кобзарів, засновником і керівником якої був відомий у майбутньому бандурист, педагог Василь Ємець. У 1919 р. він емігрував за кордон, де розгорнув свою творчу діяльність, концертуючи по країнах Європи, Америки і Канади. На початку 20-х років в Україні виникло багато самодіяльних капель та ансамблів бандуристів. У післявоєнні роки багато самодіяльних капель бандуристів — чоловічих, жіночих, мішаних та дитячих ансамблів з'явилося в західніх областях України.

1925 рік — дата заснування Полтавської капелі бандуристів, яку очолив відомий у майбутньому бандурист, педагог і диригент Володимир Кабачок, а консультантом був відомий бандурист, письменник та композитор Г. Хоткевич. Великий внесок у розвиток хорового співу у супроводі бандури, який в концертній практиці здобув собі право на існування, зробили Г. Хоткевич, В. Кабачок та інші. У 1935 році об'єднались Київська і Полтавська капелі в єдину зразкову капелю бандуристів України.

Колективом у різні часи керували: М. Полютай, М. Опришко, Б. Данилевський, М. Михайлів, Д. Баляцький, Д. Піка. До репертуару капелі входять українські народні пісні, думи, твори сучасних композиторів, а також твори української та зарубіжної класики. У 1941 році, коли почалася Друга світова війна, в окупованому Києві почала відновлювати свою роботу частина капелі бандуристів, яка отримала назву ім. Т. Г. Шевченка, під орудою відомого у майбутньому бандуриста, диригента й композитора Григорія Китастого. Він зробив великий внесок у розвиток кобзарського мистецтва в діаспорі. Діяльність капелі в подальшому проходила в Німеччині та США (м. Детройт).

У 1946 році поновила свою діяльність державна капеля бандуристів у складі сорока чоловік. Художнім керівником було призначено відомого диригента-хормайстра, народного артиста Союзу, професора Олександра Міньківського, нині його естафету несе народний артист України Микола Гвоздь.

В кінці XIX на початку ХХ століття з'являються перші класи бандури в музичних навчальних закладах; бандуристи починають виносити свій доробок на концертну естраду. За останнього часу у розвитку кобзарського мистецтва важливим стало професійне виховання молоді у системі музичної освіти.

У кобзарських та музичних школах, училищах, педагогічних інститутах, консерваторіях впроваджено класи гри на бандури.

В цій системі зароджуються нові форми музикування на бандурі — сольове-інструментальне та ансамблеве виконавство. Першими викладачами і фундаторами професійного кобзарського виконавства стали відомі бандуристи Г. Хоткевич, В. Кабачок та

інші. Вони спілкувалися з народними кобзарями і вчилися в них. Це спілкування мало творчий характер і поєднувало два закономірних напрямки: фольклорний та академійний, які взаємно доповнюють, взаємно збагачують один одного.

Виросла ціла плеяда педагогів-бандуристів, які навчають нове покоління зберігати і розвивати традиційне кобзарське мистецтво.

Свого часу вийшли школи (посібники) гри на бандурі Г. Хоткевича, В. Шевченка, М. Домонтовича, В. Овчинникова, В. Кабачка, Є. Юцевича, М. Опришка, С. Баштана та А. Омельченка. Ці школи відіграли велику роль в розвитку професіонального та самодіяльного кобзарського мистецтва.

В процесі подальшого розвитку мистецтва гри на бандурі постали проблеми:

- а) удосконалення інструменту;
- б) створення оригінального репертуару на основі народнього голосу;
- в) розробка і розвиток наукового обґрунтування методики викладання.

В наш час виготовлення бандур стало державною справою. Це сприяло успіхам у галузі удосконалення бандури. Значно розширили художньо-виражальні можливості інструмента майстри-винахідники О. Корнієвський, С. Снігров, І. Скліяр, В. Тузіченко, В. Герасименко та багато інших. Завдяки цьому бандура все більше утверджується і як сольовий концертний інструмент. Це сприяє зростанню виконавської майстерності гри на бандурі.

У виконавській практиці бандуристів існують два типи бандур, а звідси й дві школи гри — Київська та Харківська. Київська бандура — більш поширенна, має сім важелів, за допомогою яких можна перестроювати інструмент в різні тональності, характеризується великими виражально-технічними можливостями.

На харківській бандурі можна грати обома руками по всьому діапазону інструмента. Хроматизація харківської бандури здійснена введенням поодиноких важелів (на шемстку) для перестроювання струн в різні тональності. Пізніше за удосконаленням П. Іванова, замість важелів перестройки вводились струни-півтони. Але в той же час харківська бандура у порівнянні з київською має менші технічні можливості. По-перше, вона характеризується вузьким колом тональностей, а також недостатнім рівнем акустичних можливостей і тому інструмент не мав широкого визнання.

Такого типу інструмент певний час використовувався в учбовій практиці Київської консерваторії, але його технічна недосконалість була причиною нетривалости використання його в учбовому процесі.

Практика показала, що технічні можливості бандури як київського, так і харківського типів не задовільняють сучасних вимог. Відомий майстер-бандурист І. Скліяр запропонував і розробив нову конструкцію бандури, в якій органічно поєднано київський і харківський способи гри. Цей інструмент відкриває широку виконавську перспективу. На жаль, з передчасною смертю майстра, конструкція київсько-хар-

ківської бандури не набула остаточного завершення. В 1971 році вийшла друком книжка І. Скліяра "Київсько-харківська бандура", в якій він описав будову інструмента і дав рекомендації для його виготовлення.

Над подальшим удосконаленням бандури працює відомий майстер В. Герасименко — професор Вищого музичного інституту ім. Лисенка. Він відтворив старіший діатонічний тип харківської бандури.

Сьогодні в Київській консерваторії на катедрі народніх інструментів проводиться робота по впровадженню нового типу бандури самими студентами-виконавцями. Лавреат міжнародних конкурсів Роман Гриньків практично демонструє деякі можливості удосконалення ним самим інструменту. На жаль, ні журналісти, ні автори музично-практичних статей, цим не цікавляться, не знають цих проблем, бо не бувають на таких концертах-репрезентаціях.

Відома концертна діяльність провідних бандуристів України, виконавців історичних пісень та дум А. Бобиря, Ф. Жарка, Г. Нещотного, Ю. Демчука та інших. Виросла ціла плеяда талановитих молодих виконавців, які були відзначені преміями на міжнародних, всесоюзних та республіканських конкурсах. Серед них — П. Чухрай, В. Єсипок, К. Новицький, Н. Ткачук, Р. Гриньків, О. Леонова, М. Дедюх, Л. Ковалчук, Л. Федорова, Т. Лазуркевич. Слави звісне тріо бандуристок у складі — Н. Павленко, В. Третякової, Н. Москвіної, тріо "Вербена" у складі: Л. Ларікової, Л. Зайнчиківської та О. Калини й інші.

Вони прославляють наше мистецтво не тільки в нас на Україні, а й далеко за її межами.

Відомий бандурист В. Ємець у своїй книзі "Кобза та кобзарі" писав: "Глибоко вірю, що з поширенням кобзи, прийдуть нові, дальші удосконалення, які виведуть її на більш широку дорогу, і в грі на ній український народ також достойно покаже себе світові, як достойно умів себе показати у своїй чарівній, невмирішій пісні."

Завдяки удосконаленню бандури стало можливим значно розширити репертуар виконавців, поновити його не тільки історичними думами та українськими народними піснями, які раніше були заборонені або забуті, а й сучасними різноманітними за жанрами музичними творами. Вперше в українській музиці створено сонати, сюїти, концерти, фантазії для бандури, що користуються високим визнанням фахівців. Прогресіві композитори України М. Дремлюга, А. Коломієць, К. М'ясков, В. Кирейко, В. Зубицький та інші плідно працюють над створенням оригінального репертуару для бандури. Також пишуть для цього інструмента ті бандуристи, що добре імпровізують, мають опубліковані власні твори й обробки народніх пісень. Наприклад: А. Бобир, С. Баштан, А. Омельченко, Р. Гриньків, В. Лобко та інші. Це свідчить про те, що кращі традиції у професійному мистецтві не загублені, вони збагачуються новим змістом і являються продовжувачами лінії народніх музикантів на новому історичному етапі.

У статті "Бандура та її можливості", яка була на-

друкована в Харкові 1930 року, Г. Хоткевич писав: "Ми знаємо, що право на існування інструмент має лише тоді, коли він дає щось своє, неповторне... Для бандури треба творити літературу — от основне завдання. Відмовлятись від світової літератури не приходиться, але й ставити її во главу угла теж не варто." Поряд із чуйним збереженням і відродженням перлин народного кобзарського мистецтва слід розвивати й ті досягнення, які здобуло мистецтво гри на бандурі в наш час. Шлях до ізоляції національної культури не приводить до її розвитку та якісного оновлення. Розширення репертуару бандуриста, нові ансамблеві концерти форми, використання інструментата сприяють поповленню репертуару творами як українських композиторів-клясиків (Д. Бортнянського, М. Лисенка, Я. Степового, К. Стеценка та інших), так і світової літератури (Г. Генделя, Й.-С. Баха, М. Глінки, П. Чайковського та інших).

Подальший розвиток кобзарського мистецтва вимагає взаємозагачення народного й академічного виконавства. Ми радо вітаємо відкриття кобзарських шкіл, де започатковуються студії, кляси при загальноосвітніх школах, школи бандуристів-хлопчиків (Переяслав-Хмельницький, Суми, Львів), а також відкриття кобзарської школи на Київщині в селі Стрітівка. Навчаються тут чотири роки, по закінченні одержують диплом учителя музики загальноосвітньої школи або продовжують навчання у вищих музичних навчальних закладах. На жаль, рівень підготовки кобзарських кадрів недостатній. Чотири роки навчання — досить малий термін для професійного оволодіння вокальною та інструментальною технікою, прийомами імпровізації. Тому перед викладачами стоять дуже важливі завдання у підготовці музикантів.

Якщо в минулому сформувалась особлива специфічна форма музичної народно-професіональної освіти, коли вчитель-кобзар і учень були своєрідною індивідуальною і єдиною ланкою в передачі знань, коли їх стосунки формувались певними умовами (вчитель і учень були незрячими, сприйняття майстерності вчителя було цілком інтуїтивне), то в сучасний період, коли музична освіта має розгалужену систему професійних закладів і характеризується складним диференційованим комплексом музично-теоретичних та музично-історичних дисциплін, а також вдосконаленою методикою навчання гри на інструменті, не вірно було б відмовлятися від сучасного високого професійного рівня музичної освіти і відроджувати "старі" форми кобзарського мистецтва. Ті "старі" форми виконували свою функцію в певних історичних умовах. Сучасне життя вимагає інших форм виконавства високої професійної музичної освіти кобзаря. На нашу думку, ці школи повинні мати тісний зв'язок з середніми та вищими музичними училищами закладами, щоб діти мали можливість слухати кон-

церти бандуристів, виступи хорів та оркестр, а викладачі вузів могли подавати методичну і практичну допомогу цим школам.

Отже, настав час відродження традиційних форм музикування на бандурі, але треба пам'ятати, що зараз склалися якісно нові соціальні умови, і фігура сучасного кобзаря, який закінчив школу, не може бути ідентичною до фігури народного співця минулих часів. Сучасні кобзарі повинні добре володіти інструментом, вміти імпровізувати, зберігати народну стилістику, приділяти увагу точності та багатству гармонії, розвивати традиції народного інструментального виконавства. Бажано, щоб художній рівень музики, яку створюють кобзарі до текстів пісень, що відзначаються високим творчим рівнем, був близький до зразків народно-пісенної спадщини. Не хотілось би протиставляти консерваторський професійний рівень навчання і майстерність народного співця, що закінчив кобзарську школу. Це різні форми музикування, які можуть якісно співіснувати, але їх головною передумовою може бути, перш за все, талановитість і висока професійна майстерність музикантів. Нас тривожить те, що Чернігівська і Львівська музичні фабрики взагалі зняли бандури з виробництва. Відсутність підліткових бандур відчувають і учні ДМШ. Отже, купити інструмент практично неможливо.

Нас, бандуристів, занепокоює відсутність у продажу "нігтів", струн, нової методичної та концертно-педагогічної репертуарної програми.

Слід відзначити, що пропаганда кобзарського мистецтва серед молоді проводиться не досить цілеспрямовано. Майже немає самодіяльних капель та ансамблів бандуристів. Навіть зараз ще не дуже часто можна послухати концерт бандуриста, що розкрив би красу цього самобутнього інструменту.

На сьогодні ще залишається невирішеною проблема застосування до гри на бандурі хлопців у початкових ланках навчання, що загострює цю проблему і в консерваторії. Нам потрібні бандуристи-співаки, але чоловічих голосів бракує навіть у професійних хорових колективах і в училищах закладах. Можливо, це в якійсь мірі можна пояснити занепадом загальної музичної культури в країні і складними соціальними умовами. І тому зараз переважають жінки-бандуристки, які зробили значний внесок в розвиток мистецтва гри на бандурі.

Якщо ми хочемо, щоб кобзарське мистецтво було на високому рівні, його треба не тільки вивчати і зберігати, а й розвивати, удосконалювати. Для цього потрібна допомога й піклування Міністерства культури України.

Сергій Бащтан — заслужений артист України, професор Київської консерваторії.

УКРАЇНА

Увісні з'явився жінці янгол з неба:
"Тобі віще слово мовити я хочу:
Дівчинку народили — імени не треба!
Ти собі затям по — слово це пророче!"
Мов червона рута дівчина зростає
І людей дивує — імени не має.
Розцвіла дівчина — пісня солов'їна,
Добра, як веселка, гарна, як калина.
Дівчата гуляли — стали жартувати:
"Вже тобі недовго імени не мати,
Матимеш імення — всі щоб дивувались!"
Хлопці жартували, дівчата сміялись.
Турки-яничари у похід збирались,
Перед лютим ханом своїм вихвалялись:
"Ми новій країні назву підберемо:
Яке слово скажеш — так і назовемо!"
Кінській копита курячу здіймають...
Бачать яничари — дівчата гуляють,
Тільки їх узріли — так і поховались,
Лиши одна дівчина на шляху зосталась.
Осавул питав: "Звідки ви взялися?"
"Свої очі маєш — візьми й подивися!"
Осавул питав: "Як же тебе звати?"
"А мені імення не давала мати!"
Дівчину вже видно — куряча опала.
Хан на неї глянув — чом така зухвали?
Чом не налякалась? Що це за дівчина?
І від здивування мовив:

— Україна!

"Дівчино красива, дівчино ласкова,
Твоя мати сива була — таки права —
Для такої вроди імени немає,
Лиши краса народу, що не відцвітає!"

Україна — гарна дівчина

Людина — справжнє диво, таємниця.

I не осягне розум того дива:
Брехливо-чесна, віддано-зрадлива,
Тендітна квітка і незламна криця.

Собі шукає радошів і смутку,
Щомить — себе народжує й вбиває.
Вона була — і вже її немає,
Живе повільно, а вмирає хутко.

Чіпляється за темне й позбагнене,
За те, що зрозуміти їй несила.
Злітає ввісінь і знов ламає крила,
Спускаючись в сліпуче повсякдення.

ЯК ПОМИРАЮТЬ ЗОРИ

Тонечко смужка гаснучого дня
Укрила обрій сивою стіною,
А синій вечір двері зачиня,
Щоб не пройти дорогою земною,

Які шляхи тернисті світові!
Бойтесь вечір виколоти ноги.
А зорі тихо губляться в траві
Бо долю обйти не мають зможи.

Бо це їх Шлях і цим вони живі,
Коли у вічність падають чудову.
Вони повинні гаснути в траві,
Щоб серед нас народжуватись знову.

ПОВАЖАЙ ЧУЖУ ПОМИЛКУ

"Я помилувся." Тільки й слова.
А так багато — де не обернусь.
Вона, Помилка, іноді чудова,
А іноді — трагедія комусь.

Ось полювання (всі хотіли б жити) —
Хтось помилково виніс до забав.
Хтось помилувся — й підірвав півсвіту,
А інший помилково знов з'єднав.

Тепер ми знаємо: легенда помилкова,
Що світ увесь тримався на слонах.
Раніше людей палили за два слова,
Що не сподобалися тим, хто у чинах.

Життя — помилка, значить, смерть — ще
більша,
Помилка — вічність, точність — лиши можливість.
І не шукай моралі в цьому вірші,
Бо я, можливо, також помилувася.

Вітаємо Оксану Самару з Києва — лавреата конкурсу "Молодої України", за здобуту 1-шу нагороду в сумі 100 кан. дол. (грошева і передплата на журнал). Бажаємо їй доброго здоров'я, творчих успіхів і всього найкращого в житті. Нагорода є з відсотків нерухомого фонду ж. "М. У.", започаткованого Федором і Надією Бойко в 1982 р.

Редакція "Молодої України".

МУЗИЧНИЙ КОНКУРС ІМЕНИ СТАНІСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА В ТОРОНТО

Під патронатом Ради культури Світового конгресу українців в Торонто в інституті св. Володимира з 29-го вересня до 2-го жовтня 1995 року відбувся Четвертий музичний конкурс імені Станислава Людкевича. В програмі конкурсу зазначено, що "Український музичний фестиваль був створений у 1970 році з ініціативи піяністки Марти Кравців-Барабаш і під її незмінним головуванням вже 25 років проводить працю на півні розвитку та пропаганди української музики в Канаді. За роки існування УМФ здобув популярність і авторитет як щорічними фестивалями для підростаючої музикальної молоді, так і численними музичними виданнями українського репертуару з метою поширення української музики в світі. У 1979 році, вшановуючи столітнього ювіліята, великого українського композитора Станислава Людкевича, УМФ започаткував **Музичний конкурс ім. Станислава Людкевича**. Конкурс розрахований на студіючих та молодих виконавців і проводиться щоп'ять років. У цьогорічному, Четвертому конкурсі ім. Станислава Людкевича, вперше мають можливість взяти участь молоді музиканти з України."

Від імені управи Українського музичного фестивалю учасників конкурсу (їх було 23) привітала голова президії УМФ **Марта Кравців-Барабаш**:

"Достойні пані і панове!

Дорогі учасники Четвертого конкурсу імені Станислава Людкевича!

Дорога Україно з України!

Дорога Україно в Канаді!

Із присутності в сьогоднішньому конкурсі учасників з України наглядно спостерігається, що ми дуже потребуємо родимого таланту і творчої наснаги із "Родимого краю..."

На еміграції, в діяспорі, ми всіми силами і вмінням ЗБЕРІГАЄМО нашу культуру, але ТВОРТИІ її повноцінно можна тільки з коріння на рідній землі. Може тому зодіакальні знаки вказують, що ми в Торонто маємо дуже музично насичений вересень і жовтень і, мабуть, це космічний вплив столітнього життя і музичної творчості нашого покровителя нас сьогодні благословить, вже тільки звуками гармонії сфер, наш задушевний патрон СТАНІСЛАВ ЛЮДКЕВИЧ.

Україна воскресла саме 5 хвилин перед північчю і, як окреслив Шевченко... її окраденою збудили. Окрадену навіть від рідної мови. Цих 5 хвилин перед 12-ою вирішили, що Україна... "Ще не вмерла..."

Тож починаємо свою працю в ім'я Бога і України! Бажаю всім творчого успіху!

МЕНІ ДОСТОЙНО І ПРИЄМНО ПРОГОЛОСИТИ
ПОЧАТОК ЧЕТВЕРТОГО КОНКУРСУ ІМЕНИ
СТАНІСЛАВА ЛЮДКЕВИЧА."

* *

Цьогорічний конкурс включав наступні категорії музичного виконавства: гра на фортепіані, скрипці, бандурі та сольоспів. З уваги на те, склад конкурсного жюрі репрезентував широкий спектр музичного майстерства:

Михайло Медвідь — скрипаль (Мексіко),
Ольга Герасименко — бандуристка (США),
Ія Мацюк — співачка (США).

Всі інші з Торонто:

Роксоляна Росляк — опера співачка,
Юрій Кречковський — піяніст,
Кент МекВілліамс — піяніст,
Мирослав Дяковський — бандурист,
Зеновій Лавришин — композитор,
Дагмарі Дувірак — музиколог.

Конкурс проходив у двох турах. У висліді другого переслухання і нарад жюрі, проголошено вибір лауреатів.

Першу премію* одержали:

Еліна Совгір — фортепіано (Донецьк),
Анатолій Воронін — сольоспів (Донецьк),
Олег Созанський — бандура (Львів).

Другу премію одержали:

Яромир Боженко — фортепіано (Львів).

Розділену другу премію одержали:

Світлана Годлевська — сольоспів (Львів),
Софія Соловей — сольоспів (Львів).

Наймолодша учасниця музичного конкурсу піяністка Олена Гаврилова з Києва.

Торонто, 1-го жовтня 1995 р.
Фото — Валентини Родак.

* Премії: перша — \$1,000, друга — \$800, третя — \$300.

Третю премію одержали:

Олег Безбородько — фортепіано (Київ),
Олександра Грабова — сольо спів (Львів),
Олена Симонова — бандура (Донецьк).

Розділену третю премію одержали:

Тереза Охранчук — скрипка (Київ),
Катерина Бадаєва — скрипка (Київ).

Відзначено 12-літню піяністку Олену Гаврилову, як наймолодшу учасницю, за близькуче виконання конкурсної програми та піяністку Ольгу Ціпкевич за найкраще виконання твору українського композитора.

В понеділок, 2-го жовтня 1995 р., відбувся надзвичайно експресивний фінальний концерт лавреатів у Волтер Голл, залі Музичного факультету Торонгського університету, де були роздані премії та дипломи.

Приємною несподіванкою для виконавців і аудиторії був доброчинний жест мецената мистецтв і культури Юрія Ємця, який кожному учасникові вручив гроше-

ву дотацію для заохоти дальших студій і поступів.

Велику вдячність від управи УМФ заслужили власники "Фючер Бекері" панство Вжесневські, які на кілька тижнів уможливили безкоштовне харчування учасників конкурсу з України.

Здається, що нема кращого і більш відповідного приміщення для цього роду музично-культурної діяльності для "молодшої і старшої" молоді, як студентський гуртожиток та камерно-концертний залі Інституту св. Володимира, в центрі міста, в серці університетського кварталу Торонто.

Привітність і услажність працівників Інституту св. Володимира в Торонто залишила у всіх, а головне, в учасників з України, які замешкали в студентському гуртожитку, враження справжньої української гостинності.

Впродовж усіх днів конкурсу та у фінальному концерті лавреатів, програмою проводила Валентина Родак, член президії Українського музичного фестивалю.

Марта Кравців-Барабаш

На музичному конкурсі ім. Станислава Людкевича в Торонто.

Зліва направо: Олена Симонова (Донецьк), Оксана Родак (Торонто), Мирослав Дяковський (Торонто. Член журі.), Олег Созанський (Львів), Зеновія Шуневич (Львів). Концертмайстер.), Ольга Герасименко (США. Член журі.), Людмила Шанта (Торонто. Колишній член Ансамблю бандуристів ім. Гната Хоткевича.), Валентина Родак (Торонто. Член президії Українського музичного фестивалю).

Інститут св. Володимира,
2-го жовтня 1995 р.

Учасники музичного конкурсу ім. Станислава Людкевича.

Наталія Савчук-Кульчинська і Тетяна Івченко (обоє з м. Рівного) у гостинному домі Меланії та Федора Цимбалюків.

Торонто, жовтень 1995 р.

Микола ВІРНИЙ

З НАГОДИ 60-ЛІТТЯ д-ра ЮРІЯ КРИВОЛАПА

Здається недавно я вперше зустрінувся з молодим науковцем д-ром Юрієм Криволапом. Він тоді якраз розпочинав свою наукову й педагогічну кар'єру в ділянці мікробіології в зуболікарській школі Мерілендського університету. Він мав тоді 28 років і був асистентом професора.

Зустріч стала незабутньою, бо молодий науковець своїми знаннями і зацікавленням працею на супільно-громадській ниві, а зокрема з молоддю, дав відповідь на дуже важливе питання щодо майбутніх керівних кадрів для Об'єднання Демократичної Української Молоді діяспори.

Якраз тоді автора цієї статті обрали головою Центрального Комітету ОДУМ-у. Ця організація молоді зростала кількісно і якісно. Але з перших днів ознайомлення з одумівськими осередками в США й Канаді було зрозуміло, що потрібно якнайшвидше переорганізуватися, враховуючи підростаючих і дітей, які народжувались в колишніх одумівців. А для цього потрібно було мати новий статут і програму, а водночас треба було замінити керівництво організації молодими інтелектуалами, які здобули вищу освіту вже в країнах поселення їхніх батьків. А згодом, коли підростатимуть наступні покоління, народжені в країнах Північної Америки та в інших країнах світу, керівництво перейде до них... Ми з Юрієм Криволапом досить скоро знайшли спільну мову. В 1967 році він був обраний керівником Центрального Комітету Об'єднання Демократичної Української Молоді діяспори. Мені випала честь, коли того вимагали справи, бути його дорадником, помічником. Завзяття, бажання і знань у

молодого лідера хватило на те, щоб організаційні лави української демократичної молоді реорганізувались. Праця організації не припиняється і сьогодні. А це вже друге й третє покоління тих, що приїхали до Північно-американських країн після закінчення Другої світової війни.

Д-р Юрій Криволап очолював ОДУМ від 1967 до 1976 року.

Він далі залишається дуже активним не тільки в своїх професійних зацікавленнях, але і в церковно-релігійному, суспільно-громадському і політичному житті американських громадян українського походження.

Народився Юрій Криволап 4-го січня 1936 року на Україні.

Доля владою переслідуваніх колишніх господарів землі кинула їх за межі батьківщини. Горя випили чимало і від комуністів, і від гітлерівців. І тому, коли після закінчення Другої світової війни, американський уряд почав приймати до своєї країни втікачів з Советського Союзу, батьки, не довго думаючи, виповнили потрібні папери і стали новими емігрантами в Сполучених Штатах Америки.

В 1960 році, двадцятичотирічним, Юрій скінчив Дrexельський університет, де отримав диплом бакалавра біологічних наук. Два роки пізніше (1962) він мав уже диплом магістра мікробіології з Пенсильванського університету. А в 1964 році, в тому ж університеті, отримав вище наукове звання доктора, після захисту дисертації з ділянки мікробіології.

Від 1964 до 1970 року був асистентом професора в зуболікарській і фармацевтичній школах Мерілендського університету.

Від 1970 до 1977 року був доцентом, а від 1977 до сьогодні — звичайний професор в цій самій школі.

В 1987-1988 рр. був візитуючим професором зуболікарського коледжу при Флоридському університеті.

Впродовж років він керує дослідами, викладає різні курси і готує нові кадри фахівців в ділянці мікробіології, магістрів і докторів наук. Водночас займає цілий ряд адміністративних посад, очолюючи різні комісії, комітети, пов'язані з програмами навчання, працею в ліабораторіях, фінансуванням різних дослідних програм окремих курсів тощо.

Чимало уваги приділяє також, як головний дорадник, або співорадник чи рецензент, кандидатам наук при опрацюванні їхніх наукових дисертацій.

Був, як кажуть, хресним батьком чи опікуном щонайменше 15-ти докторів наук і 30-ти магістрів.

Він є автором чи співавтором понад 50-ти наукових праць про наслідки, самостійно чи спільно з іншими, проведених дослідів. Є він також рецензентом багатосторінкових книг (понад 400 чи 500 сторінок), з різних ділянок мікробіології, як наприклад, "Клінічна мікробіологія" чи "Основи медичної бактеріології і мі-

кробіології" та інших.

Опрацював різні памфлєти для департаменту, в яких підсумовувалось пророблення різних лябораторних досліджень студентами зуболікарської техніки і зубної гігієни.

Не раз д-р Криволап опрацьовував багаторічні програми для майбутніх вчених, кандидатів наук. Брав участь в багатьох конференціях, на яких виступав з доповідями. Тому і не дивно, що його прізвище знаходимо серед радників Об'єднання мікробіологів не тільки штату Мериленд, де він живе і працює, а і у всеамериканському об'єднанні.

Неодноразово очолює різні комітети, які затверджують кандидатів з-поміж студентів для отримання тієї чи іншої нагороди. Є він членом також інших наукових товариств, місцевих і всеамериканських.

Від 1964 року, тобто з самого початку своєї наукової кар'єри, молодий тоді вчений вже став і до сьогодні є редакційним рецензентом і консультантом цілого ряду журналів і публікацій, як от: "Прикладна мікробіологія"; "Інфекція й імунітет"; "Американський епідеміологічний журнал"; "Протимікробні речовини і хемотерапія"; "Журнал американської дентистичної асоціації"; "Американське товариство для новин з мікробіології"; "Американський журнал фармацевтичної освіти".

Для своїх дослідів д-р Юрій Криволап отримав стипендії від різних інститутів, фундацій різних дентистичних школ і університетів та зацікавлених фірм.

Він не тільки професор, а й член найрізноманітніших комітетів і підкомітетів, які опікуються не тільки академічним розвитком студентів, а також їхньою науковою зацікавленістю після закінчення загальних і кандидатських студій.

Це — комітети, які визначають висоту заробітної платні штату працівників окремих шкіл, інститутів Університету або відповідають за програму випускних урочистостей на закінчення студій тощо.

Він є також членом різних рад Факультету і додаткових комітетів, а також головою комітетів і підкомітетів, без яких не може існувати школа взагалі, а й навчальні програми зокрема і особливо.

Фактично з приходом до дентистичної школи, де кожний мусить прослухати чимало лекцій з мікробіології, студенти від початку до завершення своїх студій перебувають під постійною опікою доктора Юрія Криволапа.

З роками д-р Юрій Криволап став відомою особистістю в наукових колах мікробіологів, дентистики, фармацевтики тощо.

Вийшов на чоло він також і в церковно-релігійному, науковому і журналістичному світі рідної етнічної громади. Адже він багато років підряд є секретарем Митрополітальної Ради Української Православної Церкви в США, належить також до ради Семінарії імені святої Софії в Бавнд Бруку.

Давніше, про що ми згадували на початку, очолював майже десять років Об'єднання Демократичної Української Молоді в діаспорі.

А недавно, на Одинадцятому з'їзді УДРП (УРДП),

партії яка породила ОДУМ, колишній голова Центрального Комітету цієї організації став членом найвищого керівного органу партії, Центрального Комітету УДРП.

Чули ми неодноразово його виступи з доповідями, читали різні статті, подивляли його витривалість і такт на конференціях, з'їздах, бенкетах, як ведучого церемонії. Інколи думається (хай не гивається наш ювіляр), що він не в тій професії... А втім, не знає, може, він пізнав якісь таємниці з життя різних мікроорганізмів, які в різних середовищах і умовах можна застосовувати? Хто його знає, адже, коли не подзвониши на працю, він завжди в лябораторії...! Та було б дуже несправедливо, якби ми поставили тут крапку. Адже, як знаємо, наш ювіляр, Юрій Миколайович Криволап завжди знаходить час і для своєї родини. Він одружений з панею Олею. Вона — професійний адміністратор. Він є батьком сина, який має успіх в іншій професії. Син, Юрій молодший — юрист! Юрій — тато також є ретельний в збиранні архівних матеріалів. Має безліч діяпозитивів. Має цілу стіну різних дипломів на праці, а дома цілу стіну різних грамот. Має він чудову бібліотеку, де можна знайти книжки не тільки діаспори, але й України.

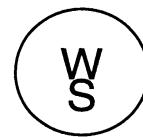
Має він також пристрасне захоплення марками іnumізматикою! Це, напевно, для розваги і відпочинку.

Отакий наш знайомий, мій кум, доктор Юрій Миколайович Криволап.

Нехай же побажаємо йому, з нагоди шістдесятиліття, постійного здоров'я, довголіття, радостей в служенні Богові, родині, друзям, народові своєму, його Церкві та Батьківщині своїх предків — пів від кого незалежний Україні.

На многій, многій літа, дорогий, достойний наш ювіляре!

грудень 1995 р.

LENNOX
DEALER

SNIH HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

ВСЕОДУМІВСЬКИЙ З'ЇЗД
— 22.06.1996 р. —

ОСЕЛЯ "УКРАЇНА", ЛОНДОН, ОНТАРІО
9:00 год. ранку — 5:00 год. вечора

Інф.: М. Мороз — (416) 253-1871
В. Ліщина — (416) 766-0550

Павло ЛОПАТА

Т. Г. ШЕВЧЕНКО

(Портрет)

На обкладинці журнала "Молода Україна" за лютий–березень 1995 року можемо побачити репродукцію твору художника О. В. Штанка під назвою "Т. Г. Шевченко. Портрет". Але цей твір наскічений складнішим змістом. Мабуть, що сам автор, із своєю скромністю, назвав цей твір так просто. Та не простий тут, зауважимо, сам портрет Шевченка. Він зображений в овальній формі, де на тлі світла в темному одязі, викарбовується лицьо й образ сильної духом людини. Цей ефект протиставлення ніби дня і ночі, — боротьби світла з темрявою, надає творові символічнезвучання. На першому пляні лівий бік твору художник виповнив деякими предметами, якими ще живий Шевченко часто користався. Вони тут зображені, не як декоративні елементи, а краще кажучи, як предмети–атрибути поета і художника. Дерев'яна відкрита коробка з акварельними тюбками коліорів, тонесенькі три пензлики, олівець, щіточка і палітра — намальовані, щоб підкреслити те, що Шевченко був неабияким художником і великим майстром–реалістом, з під руки якого нам сьогодні відомі сотні картин. Поруч біле гусяче перо встремлене в керамічну малу посуду з чорнилом та погасла свічка, що стоїть у свічнику, між якими лежить відкрита книга поезій Шевченка. Це речі, прекрасно скомпоновані й продумано вставлені у простір, акцентують постати Шевченка як великого поета. І кобза тут є, від назви якої походить збірка віршів Шевченка "Кобзар". За стоячою кобзою видко два суви паперових аркушів, на яких, мабуть, рисунки ще молодого студента в петербурзькій Академії мистецтв. В. Штанко, знаючи психологію поета й маляра Тараса та українського народу, намалював шаблю і пласканець, які притаманні козакам та одному з поміж них народньому герою — Козакові Мамаєві.

* *

Художник Штанко Олексій Володимирович

народився 19 серпня 1950 року в селі Пії, що розташоване між Ржищевом і Каневом над Дніпром. Після закінчення восьми класів Піївської середньої школи, вступив до Київського художньо-промислового технікуму (до 1963 року — училище прикладного мистецтва, розташоване в Лаврі). Після чотирьох років навчання здобув спеціальність художник-дизайнер. Недовго працював на чернівецькому заводі "Легмалу", потім був два роки на військовій службі в Тернопільській області, м. Чортків.

Після військової служби працював художником на Піївському цукрозаводі, а влітку 1972 р. вступив на I курс Київського державного художнього інституту на графічний факультет. З третього курсу навчався в майстерні пляката професора М. А. Лящука.

Після захисту дипломної роботи, був запрошений на роботу на катедру рисунка Київського державного інституту асистентом, де працює і до цього часу.

Брав активну участь в конкурсах пляката, має багато нагород і відзнак.

Останні роки більше працює в галузі книжкового оформлення та ілюстрації. Оформляв багато книг Олеся Гончара.

1994 року у видавництві "Веселка" вийшла книга "Правовий уклад Війська Запорізького" (перша Конституція України гетьмана Пилипа Орлика. 1710 рік)* з ілюстраціями О. Штанка.

Зараз працює над ілюстраціями до книжки "Гімн України", яка буде ілюстроватись портретами видатних діячів України.

Обкладинка книжки. Малюнок Олексія Штанка.

1993 року в видавництві "Дніпро" вийшла ілюстрована О. Штанком книга "Михайлик — джура козацький".

Працює також у видавництві "Софія" і над поштовими марками.

* I дітям, і дорослим — усім, хто любить рідну

землю її цікавиться її історією, треба прочитати цю книжку — першу Конституцію України, укладену ще 1710 року. Текст перекладено з латинської мови. В мові перекладу використано елементи стилістики публіцистичних творів XVIII ст.

Прийняття в кабінеті Людмили Зінчук.

Зліва направо: Тетяна Романишина — довголітній читач ж. "М. У.", меценат різних українських шкіл, бібліотек, садочків в Україні, Людмила Зінчук — заступник директора Музею ім. Т. Г. Шевченка,

Єва Бабчук — диктор українського радіо, Ніна Вітровчак — член "Меморіалу" м. Києва.

Київ, жовтень 1993 р.

Борис ГРІНЧЕНКО

* * *

Не гордуй ти життям молодим,
Не журись безнадійно над їм,
Не кажи, що не вмієш робити
Тим, що досі робить не могла;
Не кажи, що не хочеш ти жити,
Що радіючи в яму б лягла:
Носиш сили в душі молодії, —
Не зрікайся завчасно надії.

I покинь ти даремний свій страх:
Он розлігся широкий твій шлях.
Ні, життя ще твоє не минулось,
Почалося воно, молоде,
Ти недавно до його прочнулась,
І воно тебе тільки ще жде:
Сором силу в душі своїй мати
І на працю її не віддати!

I не думай про те ні на мить,
Що не зможеш нічого зробити:
Коли палко і широко кохаєш
Ти убогий і рідний свій люд, —
То невже ти ще досі не знаєш,
Що любов може гори звернути?
Ні, хто широко уміє любити,
Може безліч між людьми зробити!

Не гордуй же життям молодим,
Не сумуй безнадійно над їм
І початки святої надії
Ти зневір'ям тяжким не дави,
Вір у сили свої молодії
І весела й щаслива живи!
Але ж мусиш те щастя придбати
На роботі для рідної хати.

1884 р.

Наталія КІБЕЦЬ

ТАРАСОВІ

Коли серце мое в непокою,
Коли сил воно прагне здобуть для добра,
Я іду, наші Кобзарю, до тебе
Так, як спраглий у спеку іде до Дніпра.

I іду не одна. Наче море до скелі, приходить
Весь твій люд, щоб вклонитись тобі,
I несе він закохані душі.
Ніжні — як яблуні квіт.

I ніяким вітрам не завіять до тебе стежини,
Ані зливам не змить всіх доріг в забуття,
Наймінші скрижалі — це серце величне людини,
I на них твоє ім'я вписало життя.

Ми ідемо... Наша думка і порух єдині,
Наша пісня, як голуб, що б'ється крилом у блакиті,
Навіть сивий Дніпро усміхнувся від щастя дитини,
Чуєш? — Він заспівав, той, хто вмів лише бурі
творить.

I пісень тих не треба нікому шукати
По холодних чужинах і в заморських краях,
Наче б небо весняне на зорі багате,
Так багата на пісні Вкраїна твоя.

Спи ж спокійно, Кобзарю, під зорями світлого неба,
Віковічно вирує прадавня Чернеча Гора...
Коли людське серце спокою не має,
Вони йдуть всі до тебе,
Наче спраглі ідуть до Дніпра.

ЛИСТ З ПЕТЕРБУРГУ

Петербург! Примхлива доля пов'язала значну частину життя і діяльності Тараса Шевченка з цим північним містом. Містом, побудованим на козацьких кістках, містом, в якому перестало битися серце нашого національного пророка. Та й безсмертний "Кобзар" вперше був надрукований саме в Петербурзі.

В різні періоди тут жили й творили також інші представники української творчої інтелігенції, письменники й образотворчі мистці.

Тогочото нещодавно відзначило пам'ять Кобзаря величним концертом. Для нас, заокеанських українців, святкування Шевченківських днів — це річ самозрозуміла.

Але для української діяспори в Росії такі відзначення набувають особливого характеру, тим більше, що досі вся культурно-національна діяльність її мала, в основному, спорадичний характер.

Враження від цьогорічного свята в Петербурзі на пошану Шевченка, викладені в приватному листі людини, яка досі не мала змоги бувати на таких вечорах. У цьому заторкнена також справа давньо запланованого встановлення пам'ятника Шевченкові. Лист цей ми, не називаючи більшості прізвищ, пропонуємо увазі наших читачів:

"9—го березня до Актової залі в Академії художеств (щось ніби ротонда з розписаною банею в самому будинку Академії) прийшло не менше 250 чоловік нашої діяспори. Коло дверей також стояли люди. Кілька чоловіків прийшли в українських вишиваних сорочках.

Початок о 17-ій годині. В першій частині вечора були виступи різних діячів культури Петербургу. Особливо добре були два виступи.

За словами професора Петербурзької консерваторії є 87 російських пісень і романсів на слова Шевченка. Зрозуміло, що всі ці речі були перекладені з української мови на російську, але при їх опублікованні авторами таких музичних творів вважалися композитор і перекладач (а Шевченко ніби не мав до цього жодного відношення).

Жінка-педагог з Консерваторії розповідала про колії у справі пам'ятника Шевченкові. Виявилося, що ректор нашого Університету написала лист Собчакові, де доводила мерові міста, що Шевченко ніякого відношення до Університету не мав, що студенти (хто їх питав?) пам'ятника коло Університету не зрозуміють. Тому пам'ятник треба перенести в інше місце. І Собчак переніс його до театру "Ленсовета".

А на постамент для пам'ятника коло університету вже витрачено 10 мільйонів рублів! Де ж узяти кошти на таку нову споруду в іншому місці?

За словами заангажованих у цій справі осіб слід сподіватися ще одного переміщення пам'ятника. Скоріше всього на вулицю Шевченка.

Українфиби організовують збір підписів під новим листом до Собчака: "Ми не хочемо, щоб Шевченко стояв біля театру "Ленсовета". І постамент цей, мабуть, знову перенесуть. А вулиця Шевченка — це така тиха вулиця, куди не заглядають ніякі екскурсії!"

На вечорі голова української громади виїс пропозицію зробити скульптора Л. Молодожанина лавреатом премії ім. Шевченка. За цей внесок проголосували всі присутні.

Після 10-хвилинної перерви розпочався концерт. Я ніколи не гадав, що дістану таке задоволення від концерту. По-перше, акустика в приміщенні — ідеальна. По-друге, репертуар був підібраний для авдиторії, що мала вже досить "звезд современной музыки" і відчуває велику спрагу до української народної музики. Нарешті, виконавці пісень не були якісь шарпаки-халтурники, а справжні мистці-музики (хор Університету культури, випускники консерваторії, співаки з оперного театру та просто любителі української музики з добрими голосами).

Коли проголосили, що вірш "А. О. Козачковському" прочитає гість з Фінляндії, я був дуже здивований. Але коли ця фінка (жінка!) почала читати, я почув українську мову без жодного акценту. Читала вона чудово! Далі виступив хор — 50 молоденьких дівчат, що виконали гімн України, потім "Заповіт" (ми всі стояли) і "Реве та стогне Дніпро широкий". Потім п'ятеро молодих хлопців у смокінгах (випускники консерваторії) — два баси, два тенори та баритон — виконали два церковних хорали та "Думи мої, думи мої..." Мені не раз доводилося чути цю річ у виконанні великих і знаменитих хорів, але такого я не чув ніколи. Ці п'ятеро співаків заробили оплески, що дійшли кульмінації в справжній овації.

Потім вийшла дівчинка у гарному українському вбранні. Було зазначено, що його вишили монашки десь під Києвом рівно 100 років тому. Дівча (5 років музичної школи) сіло за рояль і так виконало українські мелодії, що тривалим оплескам не було краю. Далі артист Зубко добре виконав "Дивлюсь я на небо..."

За ним виступили три артисти з села Волосова (під Петербургом). А опісля — дві вже немолоді жінки. Про одну з них казали: "Це знаменита Скрипа!" Ці голоси Господь, мабуть, зробив спеціально для виконання українських народніх пісень! Один з них — це "яблучне сопрано". Звідкіля така назва — ніхто не знає (тільки сказали, що сам термін прийшов з України). Такий голос буває тільки на Україні і то нечастіше, як раз на сто років! Дует цей буквально заворожив авдиторію. Їх просто не відпускали зі сцени. Я такого чуда ніколи не чув, навіть не припускав, що такі голоси є на світі. Ніяких мікрофонів! Рояль, дві жінки — і все! Вони вивернули душу, коли виконали стару-стару пісню: "О Боже, о Боже, ти правий..." Кінець цієї пісні супроводжувався оваціями. Стало тихо, тихо, а потім — вибух. Закінчився концерт виступом двох козаків-кубанців. Їхні пісні — українські.

Концерт закінчився, а оплески не стихали. Хтось крикнув: "Україні слава!" Всі так вигукнули "Слава!", що мало вікна не повілітали з цієї ротонди.

Коли виходили з Академії, одна жінка сказала: "Все добре, тільки жаль, що бандуристи не приїхали з Києва. Торік приїздили, то було ще краще!" А на нашу думку, вже краще не могло б бути."

Ліда ЗУЄНКО

ДИВО-СТОРОНА

Мій тато — Андрій Ліщина, народився 1909 року в старім козацькім селі Ганнівка, 15 км. на південний від міста Жовті Води. Про рідне село він завжди говорив з великою теплотою і любов'ю. Здавалось, що Ганнівка найкраще село в світі. Закоханість тата у це село не змаліла навіть після того, як він у серпні 1929 року, 20-ти річним хлопцем втік звідти; не змаліла і три місяці пізніше, коли, під час розкуркулення, його батька, матір, трьох братів і сестру комуністи вислали на північ аж за Вологду. Любов до Ганнівки, здавалось, посилилась в Канаді, де він проживав від 1948 року.

Після смерті тата, в 1994 році я написав спільногого листа до всіх ганнівців, щоб ті, хто ще не забули, спом'янули його і помолились за нього в церкві, де він колись молився хлопцем. У відповідь, я отримав від Ліди Зуєнко листа і нарис про Ганнівку — "Диво-сторона" — який тут друкуємо. Нарис, базований на дописах до районної газети "Трудова слава", свідчить, що, принаймні деякі сучасні ганнівчани, так само палко залюблени в своє рідне село, як був залюблений тато.

Л. Л.

* *

Доброго вам дня, шановний пане Леоніде!

Прийтіть найциріші вітання з рідного краю. Спасибі за теплий лист, спасибі за те, що Ви є, що через роки зберегли любов до рідної землі. Низький уклін Вам за це.

Давайте знайомитись: Я — Лідія Іванівна Зуєнко (дівоче прізвище Рева). Уродженка і жителька с. Ганнівки, а народилась я голодного 1933 р.

Закохана у своє село, у свою рідну землю, а на сторінках районної газети "Трудова слава" я часто пишу про це. Тож і висилаю Вам уривки з моїх дописів до газети в різні роки, які я просто скомпонувала в одну тему.

Відвірто кажучи, мені поталанило. Я письмової зустрічі з Вами шукаю давно. Якось потрапив до моїх рук матеріял газети "Жовтоводські вісті", де Ви щось писали та ще й свою адресу залишили в редакції.

Я не могла знайти Вашої адреси, а так хотіла, бо ж бачу, що гукає до нас, аж з того континенту наш земляк, благає вістей з рідного краю.

І ось нагода. Зайшла я якось до сільської ради, а мені подають Ваш лист і говорять.

— Це тільки ви, Лідіє Іванівно, змогли б щиро і відвірто відповісти цій людині.

Що я й роблю з великим задоволенням. Уважно перечитала висланий Вами матеріял. Я відразу ж сіла писати до Вас листа, відчуваючи, як Ви там чекаєте вістей з рідного села.

А сама собі я сказала:

— Боже! Дай мені сили прокласти місточок на той

континент задля добра і людської спільноти. Дай напитись тій людині любові до землі рідної, дай йому відчути її голос.

І ось я беру на себе цю місію: послати Вам, шановний п. Леоніде, тепло землі Ганнівської, яка народила Вас.

Нехай рядочки моого листа проімуться ароматом трав, де ходили Ваши поженята, нехай за кожним моїм словом вчувається Вам буяння сьогорічного літа у нашім селі, нехай долетить до Вас через океан теплота теплого вітру, що колищє гілля за моїм вікном, нехай вчуваються на Ваших губах сіль води річкової, що омишає наше село, нехай бачиться синь неба, що простяглося над нашими садками та оселлями.

Знаєте, я запрошу Вас з дружиною сьогодні провести цей літній вечір на околиці села.

Знаєте, як вечорами пахне наше поле з достиглим колосом, а над цим завис повнолицій місяць.

Моя хатинка знаходиться біля лісу, на південній стороні села. Я купила її для літнього користування.

Шановний п. Леоніде! Не цурайтесь, пишіть мені особисто, я буду дуже рада.

Я Вам розповім про наше село, про людей, а Ви б змогли використати це в своєму журналі.

Спасибі Вам за відвіртість, за щирість листа, за турботу про нас.

Скажу відвірто, мене давно думка тісно пов'язує з тим континентом, де Ви нині мешкаєте, бо мій татусь прожив там біля 20 років.

Та це все розповім, з Вашого дозволу, пізніше; це дуже трагічна і цікава історія.

Залишайтесь здоровими. Нехай Бог дає радоців Вам, Вашій дружині та діткам.

Висилаю Вам, п. Леоніде, пелюсточок рожевої мальви та листочок калини. Прислухайтесь, вони гомонять до Вас голосом України.

З низьким укліном до Вас

Лідія Іванівна

* *

Світлій пам'яті моого земляка,
сусіда Андрія Ліщини присвячую.

Лідія Іванівна

Нехай затихне на мить все навколо: хочу говорити!

А слово мое сьогодні про найдорожче — про рідне село Ганнівку.

Хочеш, рідна земле, я про тебе молитву прокажу, пісню проспіваю, намалюю тебе всіма фарбами веселки? Тільки благаю: будь завжди, живи довго-довго! Дозволь тебе величати — Дивом-стороною.

Так, це село Ганнівка. Маленька крапелька великої планети, мое село — моя маленька Батьківщина. То мій біль, моя тривога, моя надія. Воно, наче перше кохання, незрадливе і вічне. Через роки, через віки ти

не перестанеш освідчуваєшся йому в коханні.

Працюючи в сусідньому містечку, я й на хвилину не забувала свою маленійку Батьківщину — моє рідне село. І чим довшою була розлука, тим дорожчим стало воно для мене.

Тут все мені знайоме до болю, бо виросла в цьому селі, пройшла першими трудовими кроками. Звідси, пов'язавши весільними рушниками, вирядила мене мати у весільну заметіль. І всі тридцять років я була гостем, приїздила на побачення зі своєю Ганнівкою.

Кожного разу я промовляла до рідного кlapтика землі устами поста А. Малишка:

"Де ти, моя стежино,
Ота стежина в ріднім краю."

Під час цих коротких побачень із селом я слухала розмови моїх земляків, пила, мов джерельну воду, по-вітря моєї маленійкої Батьківщини, вдихала її пахищі.

А вона, як вірна наречена, чекала мене роками. Так, не можна по-справжньому полюбити місто, якщо не любив від усієї душі село, звідки ти родом. Бо то — колиска твого дитинства.

Скажіть, де що можна почути такий мелодійний передзвін відер біля колодязів, або задерикуватий спів голосистих піvnів, чи невгамовний вечірній переклик цвіркунів? А як же пахнуть любистком і чорнобривцями літні вечори на селі!

Послухайте, як любо щебечуть ластівки на дратах! А чого варта пісня очеретянки в зарослях річки Жовтої, а кумкання жаб біля скель синіх гір? — та то ж справжня своєрідна оркестра.

Постійте одну тільки хвилиночку на кладці, що перетинає річку і Ви побуваєте у справжньому казковому царстві, де все підкорилося її величності — Природі.

Хто з літніх людей нашого села не пам'ятає свого босоногого дитинства, не пов'язує його з річкою Жовтою?

Хіба не смалилися ми під сонцем на березі Унгера або Риженкового (це місця купання на березі Жовтої)? Жінки у цій річці колись прали білизну, білили полотно.

Перетинав Жовту маленький місток і міст великий. Біля останнього колодязь "парубоцьким" здався.

Розповідають, що йому було більше ста літ. А була в ньому вода чиста, крижана.

Біля славної річки аж світилися прозоро яблука в саду діда Ісака, заливалися піснями соловейки на подвір'ях Головатих та Суворів.

Справжнім райським куточком для молоді був Спust, що в лісі. Скільки молоді було біля нього у недільні дні!

А біля греблі, в топольках, любила молодь фотографуватися.

Нам, ганнівцям, можна позаздрити, адже з одного боку село огортає чудо-витвір природи і людських рук — ліс.

Хто не пам'ятає чи не бував з односельців у чарівних його куточках, що серед них звуться "Спust", "Топольки", "Могила", "Вершина", "Балки", "Кочубеєвська садиба"? Таких майже немає, особливо серед

людей старіших.

У свій час ліс нас годував, зігрівав. Багато чого можуть повідати його хащі.

До лісу, як до джерела радості і щастя, несли свої почуття закоханий. Тут тільки і відчуваєш, яке на смак повітря, як пахне духмяно опале листя, як теплиться весняним пролісковим вогником земля.

Та є в цьому селі вулиця, куди мене, мов магітом, тягне. Там, на вулиці Перемоги "доживає" свого віку, моя рідна хатина. Ото якось, пригуливши до її напіврозвалених стін, я благала:

— Прости мені, моя рідна домівко, що кинула тебе. Скільки житиму, буду вдячна тобі за тепло твоїх стін, за мамину колискову.

Господи, якими ж малесенькими здаються тепер мені твої вікопця, хатино!

А я ж колись виглядала через ті шибики свого хованого з сусідньої вулиці та батька з далікіх доріг. Мені здається, що тоді я бачила більше світла через ті маленікі віконця, ніж тепер з балкона моєї міської квартири.

Якось зустріла знайому жінку в автобусі, а вона мені:

— Слухай, Лідо, кому тепер належить твоя колишня хатина? Я б хотіла купити її на розбір, будівельний матеріал потрібний для домашнього господарства!

У мене й душа похолола. Думаю, знала б ти, добра жіночка, як боляче мені слухати це. Ти хочеш в одну мить зруйнувати те, до чого ось протягом тридцяти років прикіпало мое серце.

Так трапилося, що навчалася у мене в місті дівчинка з моого села, з моєї вулиці. Одного разу звернулася я до неї з незвичайним проханням:

— Надійко, ти щодня проходиш біля моєї колишньої садиби. Благаю, привези мені хоч гіючку бузку з моого двору, то ж я його колись садила.

А на ранок на моєму вчительському столі красувався запашний букет.

І не було тоді для мене на світі дорожчої квітки, ніж та, що потрапила до міста з моєго рідного двору.

Мені здавалося, що пахищі кожної минулої весни були зібрани в тому букеті і разом зайшли до клясної кімнати.

Ось така вона, Диво-сторона, земля моїх дідів і прадідів живе в моїй душі. І любити її ніколи не перестану. Як ото у поета:

— I лиши до тебе вірної любови
Не поділяв ніколи і ні з ким.

Забуяли і цієї весни кущі бузку біля садиб. Та для моєї хатини це, певно, буде остання весна.

А скільки їх тут, цих хатин-сиріт, спорожнілих, покинутих людьми садиб?

Похилі, обкрадені долею, обділені щастям, вони роками чекають своїх господарів.

Деякі хатини перетворилися в розвалля, а інші дивляться вибитими шибками, обдертими стінами. А колись же буяло в них життя. Як влучно сказав поет В. Нерушевич:

відкривайте

КОНТО СОВИ

Кредитова Спілка "СОЮЗ" радо пропонує Вам відкрити кonto для дітей — Кonto Сови "Симон". Це кonto дасть можливість Вашим дітям навчитися ігровим шляхом урядити грішми. Кonto Сови призначено для дітей до 12 років і надає їм такі спеціальні зручності та послуги:

- * ощадну книжку сови Симон
- * членську картку Кonto Сови
- * величину уділів лише 10 доларів
- * подарунки, конкурси
- * термінові вклади на суму лише у 100 доларів
- * річну виписку про ріст заощаджень

Коли заповните першу сторінку Вашої книжки сови Симон, Ви одержите м'яку забавку — сову Симон!

So-Use CREDIT UNION

TORONTO	(416) 763-5575
MISSISSAUGA	(905) 568-9890
OSHAWA	(905) 432-2161
So-Use VOICE	(416) 760-9940

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets -- finished -- unfinished
Oak furniture

848 Simcoe St. South, Unit 2, Oshawa, Ont. L1H 4K8

Tel: 416 -- 434-7204 Res: 576-9779

— Стойть висока хата нестара,
Та двері перекреслені павкісно.
Недавно ще у ній бувало тісно...

Чи ж потягнуться сюди люди коли-небудь, як лески до старих гнізд? Чи зігрються стіни осель людським теплом? Чи заквітуть біля них палисадники?

Стою на околиці села, звідки, мов на долоні, видно кожну вулицю, кожний провулочок моєї маленської Батьківщини.

Подумалось: час змінив тебе, мое рідне село, не змиливався над тобою.

Навіть річка, яка була колись твоєю окрасою, стала тепер твоєю бідою.

Колись до її берегів ти тулилася своїми хатинками, а тепер розлилася красуня-річка по всій низині села, вийшла зовсім зі своїх берегів.

Не одне покоління людей народилося і вимерло, а ти живеш, мое рідне село.

Та скільки б не пройшло часу, а для живих твоїх мешканців ти лишаєшся прекрасною Диво-стороною, до болю рідною і дорогою.

До тебе, мое село, будуть завжди поспішати ті, хто народився на твоїх вулицях, хто зазнав в тобі щастя і горя, хто кохав і ненавидів.

Твої людські долі такі різноманітні, такі несхожі одна на одну, але ж вони твої, а ти їхнє.

На віки ти залишишся маленькою Батьківчиною навіть для тих, хто покинув тебе назавжди.

Чи ти чуєш, село, як до тебе гукає ген аж з того кінця землі твій син Леонід, якого ти народило?

Озовись до нього через оксан піснями твоїх слов'їв, шелестом трав, гомоном весняних струмочків.

Скажи йому, рідне село, що він був і залишається навіки твоїм сином. Дозволи йому хоч у думках бути поряд з тобою, вдихати твоє п'янке повітря.

Для мене ж ти — колиска моого дитинства, дорога і незрадлива, і любити тебе я не перестану повік.

Марія БОЙКО

НІЧ

Зимно. Свят-вечір від холоду мліє.
І тільки хати мрежаться в теплі.
Зірки — сліди на роздоріжжі неба,
Шляхи, що нас провадять у світі.
Ніч. Новорічна. Різдвяна. Незвична.
З теплом ялини і струнких свічок.
Ночі завжди пророкують майбутнє,
Дивлячись з неба очима зірок.
Опівночі. І прокинулись мрії.
І затишно і тепло на душі.
В Ніч Новорічну всі свої надії
Згадати і здійснити поспіши.
Вже посіріло. Небо вже поблякло.
Зірки втомились і тепер заснуть.
Надії і мрії здійснилося достатньо.
Скінчилася ніч — її не повернуть.

Полтава, 27.12.1994 р.

П. С.

ПОЕТ ІНАС ОМЕЛЬЯНЕНКО, АВТОР "СЛАВА ВОЛОДИМИРУ", ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

25-го жовтня 1995 року упокоївся світлою пам'яті поет **Інас Омельяненко**. Залишив у смутку, супутницею його останніх 14-ти років життя, Марію з її донею Валентиною, зятем Петром, внуками Валентиною і Андрієм, синів Віктора й Павла з дружинами та доню Анну, 9 внуکів, брата Віктора з дружиною і двох внуків в Україні. В середу, 25 жовтня в похоронному закладі Кардинала була відслужена панахида. Служили о. Богдан Сенцьо і о. Василь Макаренко, співав дяк Роман Николишин з молодими співаками. Промовляв о. Василь.

В четвер, там же, була відслужена 2-га панахида. Служив о. Богдан, співали хористи Катедрального хору під диригуванням Нестора Олійника. Промовляв о. Богдан.

Ранком, в п'ятницю, в катедрі св. Володимира чин похорону відслужив о. Богдан і виголосив надгробне слово. Співав Катедральний хор, диригент Нестор Олійник.

Поховано св. пам'яті покійного Інаса на цвинтарі св. Володимира в Оквил. Хоч цілий ранок ішов дощ, всі члени родини і багато друзів та шанувальників провожали покійного поета в останню дорогу.

Трізна відбулася в Осередку культури св. Володимира.

Промовляли:

Валентина Родак від одумівського журнала і радіопрограми "Молода Україна" та катедри св. Володимира;

Борис Дніпровий, лавреат Шевченківської медалі, автор музики до творів поета;

Нестор Олійник, диригент хору св. Володимира,

що виконував твори поста;

Петро Шкурка, який і провадив тризною.

Всі висловили співчуття родині покійного та поділились спогадами про творчу співпрацю з покійним.

Від Буковинської громади промовляв Євген Бурак, який підтримав почин редакції "Молодої України" про перевидання творів поета.

Від родини промовляв Петро Шандел, зять Марії, який словесно намалював портрет покійного, як добрій, лагідної і працьовитої людини.

Від найближчої родини, слово подяки і спомин, сказав старший син Віктор, який закінчив своє слово короткою поезією.

Поет Інас Омельяненко народився 7-го вересня 1925 року на Київщині, в родині вчителя.

Вивезений на примусову працю до Німеччини, знав арешту та ув'язнення, які підірвали його здоров'я.

Писати почав ще на шкільній лавці. На жаль, все написане до арешту, загинуло в гестапо.

В 1947 році переїхав до Англії.

Друкувався в "Українській Думці" та "За єдність нації".

В 1954 році видав збірку під назвою "Брат".

До Торонто приїхав у 1956 році.

Друкувався в "Нових Днях" та "Молодій Україні".

Співпрацюючи з Ювілейним комітетом Східньої єпархії для відзначення 1000-ліття хрещення України у Святу Православну Віру, написав поезію "І скликали Собор..." пам'яті герой-мучеників відродження Української Автокефальної Православної Церкви 1921 року в Києві та поезію "Спасибі ж вам" на пошану творцям відродження Української Православної Церкви в Канаді. Обидві поезії були основами монтажів, які були виконані на ювілейних здивігах Східньої єпархії в 1985 та 1986 роках.

1987 року написав епохальний твір "Володимир Хреститель", успішна прем'єра якого відбулася на оселі "Київ" з участю хорів, співаків, оркестри й декламаторів.

"Володимир Хреститель" дістав від молодих виконавців другу популярну назву "Слава Володимиру". Музичну написав маestro Борис Дніпровий. Цей твір став центральною точкою ювілейних святкувань в Канаді й Америці. На концерті, з нагоди "Українського дня" в Торонто 1987 року, в Форумі на "Ontario Place" при перших акордах "Володимиру слава" всі присутні спонтанно встали і прослухали глибокі, повні надії, сильні слова, стоячи.

Ювілейний комітет вшанував Інаса Омельяненка за його неоцінимий вклад в ювілейні святкування.

В 1988 році, в Гамільтоні, на Світовому святкуванні 1000-ліття "Слава Володимиру" був виконаний знову.

Радіо в Україні передавало звукозапис цього твору.

Хор "Бурлака" під час свого туру по Україні успішно виконував цей твір.

В 1989 році поет пише "Нехай ніколи слава не загине..." пам'яті 70-ліття УПЦ в Канаді.

В 1990 році з-під його пера виходить "Чорнобильська Маті" про Чорнобильський злочин супроти людства.

В 1988 році написав "Тридцять третій", який став провідним у збірці "Цим вічним болем..." виданої у 1995 році автором.

В роках 1987-1988 написав першу частину історичної поеми "Син рабині".

Викладав історію на Курсах українознавства.

Останні 10 років життя поета — були найбільш творчими.

У безмежній любові до народу свого, він плянував лишити в літературі пам'ять для майбутніх поколінь про страшний 1933 рік, війну, Чорнобиль...

Але життя перервалося... Поет відійшов у Вічність.

"*Ми грудочку землі з могили предків
На чужину взяли, як талісман,
Щоб завжди снилась до порога стежка
І снівся рідний прадідівський лан...*"

Вічна йому пам'ять!

1989 р.

Інна ОМЕЛЬЯНЕНКО

НЕХАЙ НІКОЛИ СЛАВА НЕ ЗАГИНЕ!

У пам'ять 70-ліття (1989 р.)
Української Православної Церкви
в Канаді.

*Земле рідна моя,
колоскова потоптана ниво,
В солов'їних гаях,
в далині голубих вечорів, —
скільки ж стерпіла ти,
скільки горя знесла мовчазливо,
скільки втратила, люба,
твоїх чорнобрових синів...*

*Над тобою віки
бліскавиці криваві шаліли,
скреготали у битвах
дружинників гострі мечі,
у глибокі кургани
лягали скривавленим тілом
за майбутність твою
некоримі ніким русичі.*

*Піднімалася княжа
велика могутня держава,*

*від варяжського моря
у далеч Дніпрових степів,
владарі Візантії
корились військам Святослава,
родичались з князями
сини визначних королів.*

*Володимир Вітчизні
приніс невласочу славу —
на Русі християнство
для себе й народу прийняв,
щоб у вірі Господній
росла непобідна держава,
за яку його батько
життя на Хортци віддав.*

*I, напевне, в той час,
як у воду Дніпрову скидали
із високої кручині
статуй поганських богів,
князь не відав,
що ім'я його у бессмертні аннали
покоління грядучі
запишуть навіки—віків.*

*I не думав наш князь,
що колись — на далекій,
на вільній канадській землі
його церкву святу
воскресять земляки—піоніри,
укладуть в неї труд свій,
криваві свої мозолі.*

*Хай же в предківській вірі
зростають нові покоління,
правду Бога великого
в серці довіку несуть, —
у науці Христовій
лежить життєдайне насіння,
що зачаттям стає
для щасливих і світлих майбутніх!*

*Нехай ніколи слава не загине
про тих, хто княжу церкву воскресив!
Хто в тузі кинув Матір—Батьківщину
і потім в серці вік її носив,
хто віру предків наших з України
на чужині для поколінь лишив!*

*Привіт тобі, голубко—Україно,
поклін тобі від дочок і синів!
Для нас ти Матінка одна—єдина
у тополинім шелесті гаїв.*

*Ми грудочку землі з могили предків
на чужину взяли, як талісман,
щоб завжди снилась до порога стежка
і снівся рідний прадідівський лан —
стелилася, як мамина мережка,
любов синівська через океан.*

*Привіт тобі, далека Україно,
ти в нашім серці, мріях і піснях,
весняним садом, Матінко єдина,
квітуй на щастя людям у віках!*

Торонто, липень 1989 р.

ЧЕРНЕЧА ГОРА

Петрові Шкури, великому шанувальникові
Т. Г. Шевченка, — присвячую.

Вийшов місяць на чати.
Пада зірка у пleso Дніпрове.
Притайляє тиша.
У чекані заснули поля.
Не озветься пташина.
Сплять, пришиклі до ранку, діброви.
Спить праматінка рідна,
Годувальниця наша земля.

В синім мареві почі
Разом з місяцем спокій вартиє
На горі на Чернечій
Невсипущий у бронзі Тарас.
Із мандрівок далеких
Гостювати до нього прийду я
У глухий цей, північний,
Taємницями сповнений час.

Мою тугу безмежну,
Ніби рану, нестиму на Гору,
Буду сповідь держати
Про недавні прокляті літа.
Розтривожене серце
Принесу під Тарасові зорі,
Може словом ласкавим
У цю піч він мене привіта.

Спить у тиші могила.
Запіміли дуби в передранні.
Бродять тіні довкола.
Над Славутою — вічна блакить...
Лиш душа Кобзарева,
Наче мати, в тривожнім чеканні,
На цій кручі священній
Ні удень,

ані вночі

не спить...

Торонто, березень 1989 р.

На видання збірки поезій Інаса Омельяненка пожертвували:

Петро і Таїса Шкурка	\$20.00
Михайло і Марта Загребельні	20.00
Євген Сиваник	20.00
Володимир Москва	20.00
Віктор Омельяненко	20.00
Олександер і Люба Харченко	25.00
Євфросинія Літвінова	25.00
Валентина Родак	25.00
Степан Горейко	100.00

Збірку на тристі перевела Валентина Родак і передала в редакцію журналу "Молода Україна".

В 40-ий день смерти св. п. І. Омельяненка на збірку поезій поета пожертвували:

Ніна Козій	20.00
Аліла й Микола Гавриші	25.00
Родина Омельяненків і Марія Карпук	500.00

Всім жертвовавцям щира подяка.

Адміністрація журналу "М. У."

Бл. п. Дмитро Співак.

У ТРИНАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ

Минуло тринадцять болючих років, як упокоївся наш дорогий син Дмитро — батько двох синів Дмитрика і Михайлика. Він відійшов у Вічність 30-го січня 1983 р. У його світлу пам'ять складаємо 200 дол. на журнал "Молода Україна".

Вічна йому пам'ять!

Батьки Ольга і Микола Співак

ЦЕ ПОДВІЙНЕ ЧИСЛО ЖУРНАЛА "МОЛОДА УКРАЇНА" ВИХОДИТЬ ІЗ ВЕЛИКИМ ЗАПІЗНЕННЯМ ЧЕРЕЗ ПЕРЕВАНТАЖЕННЯ ГРОМАДСЬКИМИ ОБОВ'ЯЗКАМИ. ЗА ЗАТРИМКУ ПРОХАО ВИБАЧЕННЯ ШАНОВНИХ ПЕРЕПЛАТНИКІВ І ЧИТАЧІВ ЖУРНАЛА.
З ПОШАНОЮ

ВАЛЕНТИНА РОДАК,
ЧЛЕН РЕДАКЦІЙНОЇ КОЛЕГІЇ.

РАДІОПРОГРАМІ "МОЛОДА УКРАЇНА" 25 РОКІВ!

**ПРИВІТ ВІД ДЖОНІ ЛОМБАРДІ —
ПРЕЗИДЕНТА РАДІОСТАНЦІЇ "CHIN"**

**25th ANNIVERSARY MESSAGE
from JOHNNY LOMBARDI for
UKRAINIAN ODUM PROGRAM
"МОЛОДА УКРАЇНА"
with HOST VALENTINA RODAK,
September 23, 1995**

Hello. This is Johnny Lombardi, President of CHIN Radio/TV International, speaking.

It is my pleasure to be able to come before the CHIN International microphone to congratulate the Ukrainian ODUM program on the occasion of its Silver Anniversary.

A quarter of a century has passed since the ODUM program first began to reach out over the CHIN airwaves to your very vibrant and colourful community - a community rich in language, literature, history, religious and social customs.

The intermingling of the generations within the family has helped to keep alive your traditions. Walentina Rodak, Peter Rodak and their loyal associates have surely also done their share, via the CHIN airwaves, in maintaining the Ukrainian community's passion as Canadians accompanied by its deep pride in heritage.

This year, 1995, Walentina Rodak was thanked by the Premier of our province for her contributions to a better understanding among Ontarians through journalism. Also this year Walentina received a Certificate of Recognition from the Honourable Sheila Finestone, Secretary of State for Multiculturalism, for her excellence in journalism. Finally, your host was recognized by the Canadian Ethnic Journalists' and Writers' Club for the wealth of news and information which ODUM brings to you weekly.

I applaud Walentina and Peter Rodak and their associates for their hard work and dedication to programming.

Петро і Валентина Родаки

з президентом радіостанції "CHIN" Джоні Ломбарді
та сином-помічником Лені Ломбарді.

Фото — Енза Ілля.

Торонто, грудень 1995 р.

I would like to close by wishing the Ukrainian ODUM program "Moloda Ukraina" continued long life. Happy 25th Anniversary. My personal family and the members of the CHIN family join me in wishing The Rodaks and their associates the very best of everything always.

Vee Tah Yeh Mo!
I'm Johnny Lombardi.

* * *

Торонто, Онтаріо,
26 вересня 1995 р.

Вельмишановні працівники
радіопрограми "Молода Україна"!

У житті кожної людини 25 років — це досить великий відтинок часу, протягом якого можна багато дечого досягнути. Особливо ціниться ця праця, коли вона присвячується рідному народові. Відноситься це якраз і до радіопрограми "Молода Україна". Цю працю можна ще більше оцінити, коли взяти під увагу, в яких умовах вона відбувалася. Її можна порівняти із працею трудолюбивої маленької бджілки. Бо ж із зовсім маленьких крапельок меду, твориться щось добре, корисне. Твориться велика цілість — вартість!

Організувалася радіопрограма майже без жодних засобів, а втрималася 25 років. У цьому ж і велике ваше досягнення!

Завдяки умілому керівництву Петра Родака, відданих дикторів: Валентини Родак, Леоніда Ліщани, Олександра Харченка, ви завершили велике діло. Крім вашої щоденної праці, родинних обов'язків, широкої діяльності в інших організаціях, ви знаходили час і для радіопрограми.

Радіопрограма була безперебійною ниткою—зв'язком з Україною, особливо тоді, коли вона знаходилася в комуністичній тюрмі народів. Тоді, якраз, хотілося почути хоч одне слівце про неї. Радіопрограма була всеохоплюючою, цим завжди цікавою та цінною.

Отож, вітаємо вас із цим важливим ювілеєм, бо він являється не тільки великою працею, а також — патріотизмом, відданістю ідеї рідного народу.

З ювілейним привітом!

Віктор і Леся Павленки.

* * *

У журналі "М. У." ч. 430 (червень 1995 р.) був надрукований допис члена редакційної колегії Олександра Харченка про "Вечір нагород", спонсований Клубом канадських етнічних журналістів і письменників, який відбувся в Торонто 12-го травня 1995 р. Під час програми вечора співредактор журналу "Молода Україна" та диктор ОДУМ-івської радіопрограми Валентина Родак отримала нагороду за її працю в журналістичній діяльності, а саме, "за видатні успіхи у веденні щотижневої української програми "Молода Україна", яка постійно забезпечує українську громаду новинами, інформацією і висвітленням подій з громадського життя". Ділимося з читачами декількома привітами, які отримала Валентина Родак.

* * *

Office of the Leader of the
Progressive Conservative Party of Ontario

May 18, 1995

Ms Walentina Rodak
Chin Radio - TV International
622 College Street
Toronto, Ontario
M6G 1B4

Dear Walentina:

It is a pleasure to extend my congratulations to you on receiving a special award from the Canadian Ethnic Journalists' and Writers' Club.

It is heartening to know that your talents have been duly recognized by your peers, and that your exceptional ability and communication skills have not gone unnoticed.

Again, my congratulations.

Sincerely,

Michael D. Harris, M.P.P.
Leader

* * *

Toronto, 22 квітня 1995 р.

Дорога пані Валентино !

Заслужено отримали Ви нагороду з Клубу етнічної преси. Ваш виступ перед журналістами був дуже вдалий ! Ми є горді за Вас, цінуємо ваш вклад роками для добра громади !

Всі ми є скупі на похвали, але Вам належиться — наша вдячність, хоч рідко, але щиро !

Тетяна та Ярослав Романишини.

* * *

Нью-Йорк, США.

Вельмишановна пані В. Родак !

Прошу прийняти від мене, дружини і всіх БАНДУРИСТІВ МЕТРОПОЛІТАЛЬНОГО НЬЮ-ЙОРКУ — ЩИРІ ГРАТУЛЯЦІЇ за чергове досягнення на Вашій мистецькій ниві !

Це вже третє з черги відзначення за досить короткий час ! Немає найменшого сумніву, що Ви на це заслужили !

Ми горді з того, що в нашій кобзарській родині діяспори маємо таких талановитих людей !

Бажаємо Вам багато сил і здоров'я до далішої і

корисної праці, яку Ви ведете вже довгі роки !!!
З правдивою пошаною до Вас

Микола Чорний—Досінчук

* * *

Оттава, 6 червня 1995 р.

Дорога пані Валю !

Поздравляємо Вас із заслуженою нагородою за візірцеве проводження радіопрограми "Молода Україна". Ми завжди з приємністю слухаємо її.

Дай Боже щастя—здоров'я й дальших успіхів.

Баї, Дарія, Христя й Мартин

* * *

Фінекс, Аризона

Шановна пані Валентино !

Мені було дуже приємно прочитати в газеті про Вашу журналістичну нагороду, тому хочу від всього серця поздоровити Вас і побажати Вам ще багато чималих успіхів, творчого настрою і свіжого здорового повітря на довгі роки. Прошу вітати пана Петра !

Наталія Сакун.

* * *

Торонто, 21 червня 1995 р.

Вш. п. Родак !

Гратулюємо Вам за Ваше велике відзначення !

Справді, як я вже Вам згадувала — ми завжди залишки слухаємо Вашу "Молоду Україну". І ніколи не розчаровуємося ! Це віймково професійно підготована, цікава, інформативна та улюблена наша програма !

Нехай Бог Вам допомагає у Вашій такій важливій праці.

Гратулюємо !

Родина Шаштів.

* * *

СФУЖО — Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

15 червня 1995 р.

Вішановна пані Валентина Родак,
Торонто, Онтаріо.

Вельмишановна і дорога пані Валентино !

Як нам усім відомо, Ви недавно одержали відзначення—нагороду від етнічної мідії за візірцеве і довголітнє ведення української радіопрограми.

Немає сумніву, що Ви за свою невтомну працю в цій ділянці заслуговуєте на це відзначення. Ми радімо разом з Вами з цієї нагороди.

Екзекутива СФУЖО пересилає Вам щирі гратулляції і найкращі побажання дальших успіхів.

З пошаною і щирим привітом

Оксана Соколик, голова
Іванна Кушиета, секретар.

* * *

Нью-Джерзі, США, 27 липня 1995 р.

Високоповажана пані Валентино !

Попався мені в руки в Америці свіжий журнал "Молода Україна" і в ньому стаття про нагороду Клюбом канадських журналістів і письменників. Хоч я не маю під рукою відповідної картки, все ж цим коротким листом широ вітаю Вас з цією почесною і високою нагородою.

Ваша багаторічна праця і в Ансамблі молодих бандуристів, і в радіопрограмі, і в редактуванні журналу оцінена не лише своїми, але й чужими. Ваші таланти та ентузіазм вийшли поза українські рамки і поза етнічні, це є культурний здобуток нашої Канади.

Щастя Вам Боже і в дальшій творчій праці !

Вітаю Вас !

З пошаною

Ростислав Василенко.

**Жертводавці на радіопрограму
"Молода Україна" в Торонто
(лютий-грудень 1995 р.)**

Ніна Козій	\$25.00
Броніслава Тимошенко (в пам'ять чоловіка Олександра)	25.00
Валентина Озимчак (в першу річницю упокоєння чоловіка св. п. Андрія Озимчака)	30.00
Петро Мочаренко	75.00

* *

Євгенія і Тиміш Таборовські (в пам'ять Анни Хиль-Руденко, яка упокоїлась 22.07.1995 р.)	15.00
Леонід Кириченко (Гамільтон)	20.00
Іван Тедора	25.00
Віра Ліщина (в першу річницю смерти дорогочоловіка св. п. Андрія Ліщини)	25.00
Люба і Олександер Харченки (в першу річницю смерти св. п. Андрія Ліщини, який упокоївся 5.06.1994 р.)	30.00

* *

(в пам'ять Анни Хиль-Руденко)	
Катерина Олійник	20.00
Катерина Щербань	25.00
Марія і Григорій Романенки	50.00

* *

(з нагоди 25-тиліття радіопрограми "Молода Україна")	
Ліда і Григорій Равриши	15.00
Катерина Щербань	25.00
Зоя Гречка	30.00

Віра Ліщина

30.00

Леся і Віктор Павленки

50.00

Олена Лисик (Ошава)

100.00

* *

Тиміш Таборовський

10.00

Катерина Щербань

25.00

Зоя Гречко

25.00

(в 40-ий день упокоєння
св. п. Оксани Миколенко)

25.00

Світлана Грибінська

25.00

Іван Данилюк

30.00

Петро Мочаренко

50.00

* *

(з нагоди свята Різдва Христового і 1996 Нового Року)

Ніна Козій

25.00

Віра Ліщина

35.00

Володимир і Поліна Дмитренки

50.00

Анна і Михайло Кухарчуки

100.00

* *

Катерина Щербань

(у другу річницю відходу з цього світу
моїх дорогих синів Анатолія,
який упокоївся 6.01.1994 р. та Віктора,
який упокоївся 15.01.1994 р. Вічна їм пам'ять!)

50.00

Діна і Віктор Гордилян

(в пам'ять дорогої мами Лізи Кравченко,
яка упокоїлася 8.01.1996 р.)

25.00

За фінансову підтримку всім жертводавцям
ШИРО ДЯКУЄМО.

*Керівник і диктори ОДУМ-івської радіопрограми
"Молода Україна".*

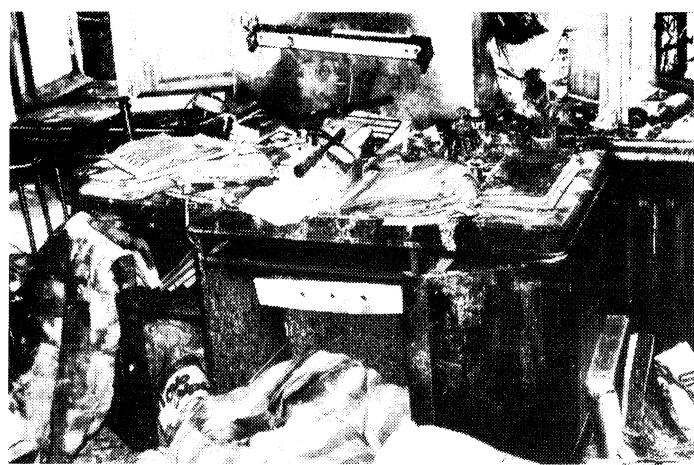
* *

Висловлюємо окремо сердечну подяку Олені Лисик (Ошава), Юрієві Охримові, Оксані та Анатолієві Луценкам, Євфросинії Літвіновій, Віктору Педенкові, Іванові Шевченку (Лондон), Зіні Семенюк та Олені і Ярославові Семотюкам, які зложили пожертву—допомогу П. І. Муравському з приводу нещасливого випадку — пожежі в його помешканні, та всім особам, які закупили касету "Шедеври хорової музики" та інші касети.

ПРЕСОВИЙ КОМУНІКАТ

Комітету для відзначення 75-річчя УАПЦ в США

Наслідки пожежі.

(уривки з листа П. І. Муравського)

...з квартирою не повезло, вогонь появився з другого поверху в 2-ій год. 30 хв. ночі (від бізнесмена нафтовика). Згоріла моя кімната, рояль, касети, ногти і друга бібліотека.

...передайте всім добрим людям щиру подяку за особливі людське відношення до мене.

Київ, 4.XI.1995 р.

З нагоди Різдва Христового
широ вітаємо
хваліну дирекцію, достойних дикторів,
всіх співпрацівників радіопередачі
ЗАВЖДИ "Молодої України" !

Щастя Вам Боже!

Христос Родився Земною й Небесною
НЕСМЕРТЕЛЬНІСТЮ !

Йому слава на віки вічні !

о. Федір і добродійка Марія Легенюк

В січні 1996 року при Українській Православній Церкві Київського Патріярхату засновано Комітет для відзначення 75-річчя УАПЦ.

Щоб сприяти важливим заходам цього Комітету, створено при Товаристві св. Андрія в США також Ко-мітет для відзначення 75-річчя УАПЦ.

До Ділового Комітету ввійшли: Галина Грушецька — голова; Олексій Шевченко — скарбник; Дмитро Грушецький — секретар; Таїса Коломиєць-Ампульська — оператор комп'ютерного набору; Валентина Родак, Михайло Воскобійник — преса/інформація; Тамара Коломиєць-Ампульська, Орина Грушецька-Шіфман — англомовна преса/інформація; Олександра Дяченко-Кочман — мистецький дорадник; Василь Трухлий — музичний дорадник; Галина Воскобійник — фінансовий дорадник; Віталій Візір, Михайло Герсць — контролірна комісія.

Мета цього Комітету — це головно фінансова допомога Київському Комітетові для гідного переведення заплянованих заходів.

З цією метою відкрито рахунок №. 6141 у Православній Кредитівці в Нью-Йорку. Всі пожертви звільнені від державного податку.

Звертаємося до всіх людей доброї волі допомогти нам у цьому всеукраїнському задумові.

Адреса для листування в США:

UAOC COMMEMORATION COMMITTEE
c/o Halyna Hrushetsky
RIVER GROVE, IL 60171 USA
TEL./FAX: (708) 456-4047

Пожертви:

UACO COMMEMORATION COMMITTEE
c/o Oleksij Shevchenko
505 ROLLING HILLS ROAD
BRIDGEWATER, NJ 08807 USA
TEL.: (908) 725-5322

Галина Грушецька — голова,
д-р Михайло Воскобійник,
Валентина Родак — преса/інформація,
Олексій Шевченко — скарбник.

Вітаємо зі святами Різдва Христового і Новим роком шановного о. митр. прот. Федора Легенюка і добродійку Марію. Бажаємо їм кріпкого здоров'я і Божого благословення.

Керівник радіопрограми "М. У." Петро Родак
і диктори: Валентина Родак, Леопід Ліцина
та Олександр Харченко.

За пожертву в сумі 25 дол. на підтримку радіопрограми щиро дякуємо.

У КІЄВІ ВІДЗНАЧЕНО 5-ту РІЧНИЦЮ СТУДЕНТСЬКОГО ГОЛОДУВАННЯ

17-го жовтня у Києві, в колишньому будинку УЦРади, молодечі й студентські організації столиці та "Смолоскип" влаштували відзначення 5-ої річниці студентського голодування (жовтень 1990 року), яке стало справжньою перемогою демократії в Україні.

Вже давно колишній будинок УЦР не бачив такої кількості студенцької молоді, зібраної разом з колишніми учасниками студентського голодування, політичними діячами, письменниками, депутатами Верховної і Міської рад. Понад 600 учасників заповнили залю, балькони і коридори будинку. Внизу, при вході, лунали українські патріотичні пісні.

Ведучими відзначення був Олесь Доній, колишній лідер студентського голодування. На вечорі виступили учасники голодування Т. Корпалю, Л. Шара, Д. Автономов, народна артистка України Н. Крюкова та співачка М. Бурмака. Крім них виступали: колишній президент України Л. Кравчук, який в той час був

головою Верховної Ради і головним опонентом голодування, директор видавництва "Смолоскип" О. Зінкевич, кандидат на президента України, депутат Верховної Ради В. Лановий, І. Драч, автор книжки про молодь 90-их років "Справа чести" М. Розумний, проф. А. Погрібний.

Л. Кравчук у своєму виступі визнав, що студенське голодування було в той час "поштовхом" для його "власного вибору". Т. Корпалю закликав молодь бути готовою і "надалі боротися за Україну, коли буде в цьому потреба". О. Зінкевич назвав молодь "чудом нашої дійсності" — творча молодь з'явилася і активно працює та навчається в час сучасної безнадії і безперспективності.

Вечір закінчився прийняттям, в якому взяло участь понад 400 осіб.

УІС "Смолоскип"

* * *

Останнім часом в Україні, на жаль, помітні ознаки певного розчарування та збайдужіlosti деяких наших земляків до справи відродження їхньої батьківщини. Тому особливо приемно констатувати прояви патріотизму та національної свідомості серед тих, хто не будучи "професійними" поетами, висловлює свої почуття у віршах.

Увазі наших читачів пропонуємо кілька зразків такої творчості. Автори її походять з півдня України.

Іван ОГРЕНИЧ

РІДНА МОВА

Ви чуєте мову, мов спів солов'я?
То мова Тараса, вона ж і моя.
Почув я уперше від мами її,
На ній говорили всі предки мої.

Іди, процвітай, моя мово, іди
Мою Україну до щастя веди.
Тебе зневажали десятками літ,
Бо ти не державна, не той лишиш слід.

А ти, наче з клітки, на волю пішла,
Й дорогу до серця усюди знайшла.
Ти знов народилась, немов немовля,
З тобою розквітне і рідна земля.

О мово моя, українська ясна!
Ти змістом багата, словами рясна,
Ти стала державна, з тобою нам жить
Тобою, мов світом, всім нам дорожить.

Твої, наче дзвін, всюди линуть слова.
І жайворон в небі про тебе співа.
А ти прославляй Україну в віках.
Тебе я нестиму у серці й думках.

Олександр ПОЛОВИНА

ЧОМУ, УКРАЇНО, СУМНА, ЗАЖУРИЛАСЬ?

Чому ти, калино, так низько схилилась?
Чому, Україно, сумна, зажурилась?

"Калина схилилась, бо вітри зігнули,
А я зажурилась, бо діти забули.

Забули до праці із сонцем вставати
І працею чесно себе звеличати.

Забули міцною родиною стати.
Забули, нещасні, що я у них мата..."

**Слухайте радіопрограму ОДУМ-у
"МОЛОДА УКРАЇНА"**

з радіовисильні
СНІП НА ХВІЛІ АМ 1540
в Торонто

**КОЖНОЇ СУБОТИ
від 9:00 до 9:30 вечора**

Керівник: Петро Родак
Диктори: Валентина Родак
Леонід Ліщина
Олександр Харченко

**"МОЛОДА УКРАЇНА" служить
українській громаді від 1971 року.**

Людмила ШАНТА

НОВОРІЧНІ ПОБАЖАННЯ

(Радіопрограма "Молода Україна", 20-го січня 1996 р.)

Христос Народився! Славмо Його!

Вітаю вас з Різдвом Христовим, з Йорданом та, ко-
ристаючи з нагоди, що минулого тижня ми відсвят-
кували Новий рік — Маланку — вітаю вас з Новим
роком, з новими початками, новими плянами, мріями,
надіями! Нехай цей рік вам принесе все, що є гарне,
добре, чисте: щоб ви бачили красу у всьому, щоб ви
раділи життям!

Сьогодні, хочу поділитися з вами деякими думка-
ми наших постів, письменників про те, що для них
важливе, дороге, цінне. Це такий ніби "жмут думок"
на Новий рік, чи "жмут ідей" для роздуму. Думаю, що
найкраще почати молитвою — молитвою подяки за
всі ласки, за все добро, що ми отримали — молитвою
Господньою, що допоможе нам у майбутньому. Мол-
итва ця — Євгена Сверстюка.

Слава Тобі, Господи,

за все, що Ти послав мені в цілі житті,
за розкішний і вбогий край під сонячним небом,
де я родився,
за дарований мені духовний скарб,
Пісню і Віру батьків,
за спадок предків,
ясиу веселу вперту породу,
за шляхетність і щирість почуттів,
що дали мені право

нести світло в святыню мистецтва,
за горе і послані мені страждання,

з якими приходили краплини мудrosti
Слава Тобі, Господи, за все,

без чого було б несила
осягнути велич і щедрість Твою
і витати у Твоїм Небі

Просвіти, Господи, душу мою
і відкрий мені дорогу стати тим,
ким повинен на землі Твоїй.

Є поети, які полум'яним словом закликають нас до
життя, до дії, до праці. Ось уривки з кількох віршів:

ЗОРЕСЛАВ. "Співцям".

Hi, не співайте вже пісень,
Отих пісень журби й недолі,
Що гасять в душах сонце й день
І забивають душі кволі.

* *

Не сійте безнадійний сум,
Не зрощуйте полин зневіри
Співаниям невільницьких дум
На струнах божеської ліри.
Не лийте ріками ви сліз,
Не тратьте час на сумування,

А запаліть огнем девіз:
До праці, друзі, до змагання!

* *

Ударте громом у серця,
Зірвіть усіх зі сну безділля
І куйте за борцем борця,
Готового на всі зусилля.
Нового духа в них вложіть,
Нові серця покладьте в груди,
Новим життям їх запаліть,
Створіте тих, що звуться люди.

Василь СИМОНЕНКО

Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любови, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.
Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам.

Олександр ОЛЕСЬ

Живіть! Ідіть на сизі гори...

Живіть! Ідіть на сизі гори,
В тернах співаючи пісні,
Летіть в незмірені простори
Назустріч сонцю і весні.
Нехай спокуса і утома
Вас не одурить чаром сну,
Нехай вас тайна невідома
Все вабить в дальшу сторону.
Сльозами, сміхом змийте плями
І станьте чисті і ясні.
Летіть у вірій журавлями
Назустріч сонцю і весні.

Задумайтесь також над словами Ліни Костенко у
вірші "Крила".

А ї правда,
крилатим ґрунту не треба.
Землі немає,
то буде небо.
Немає поля,
то буде воля.
Немає пари,
то будуть хмари.
В цьому, напевно, правда пташина...

А як же людина?
А що ж людина?
Живе на землі.
Сама не літає.
А крила має.
А крила має!
Вони, ті крила,
не з пуху пір'я,
а з правди,
чесноти
i довір'я.
У кого — з вірності
у коханні.
У кого — з вічного
поривання.
У кого — з щирості
до роботи.
У кого — з щедрості
на турботи.
У кого — з пісні,
або з надії,
або з поезії,
або з мрії.
Людина нібіто не літає...
А крила має,
А крила має!

А наступні поети підkreślують силу та важливість слова в життіожної людини. Нехай і для нас їхні слова будуть дорожкою.

Олександр ОЛЕСЬ

Є слова, що білі–білі...

*Є слова, що білі–білі,
Як конвалії квітки,
Лагідні, як усміх ранку,
Ніжносяйні, як зірки.
Є слова, як жар, пекучі
І отруйні, наче чад...
В чарівне якесь намисто
Ти нанизуєш їх в ряд.*

Іван ФРАНКО

Якби ти знов

*Якби ти знов, як много важить слово,
Одно сердечне, теплее слівце!
Глибокі рани серця, як чудово
Вигоює — якби ти знов отсе!
Ти певно б поуз болю і розпуки,
Заціпивши уста, безмовно не минав,*

*ти сіяв би слова потіхи і принуки,
Мов теплий дощ на спраглі ниви й луки, —
Якби ти знов!
Якби ти знов, які глибокі чинить рани
Одно сердите згірднєє слівце,
Як чисті душі кривить і поганить
І труйть на весь вік — якби ти знов отсе!
Ти б злість свою, неначе пса гризького,
У найтемніший кут душі загнав,
Потіх не маючи та співчуття палкого, —
Ти б хоч докором не ранив нікого, —
Якби ти знов!
Якби ти знов, як много горя криється
У масках радости, байдужості і тьми,
Як много лиць, за дні веселих, миється
До подушки гарячими слізми!
Ти б зір і служ свій нагострив любов'ю
І в морі сліз незримих поринав,
Їх гіркість власною вмивав би кров'ю
І зрозумів весь жах в людському безголов'ю, —
Якби ти знов!
Якби ти знов! Та це знання предавнє,
Відчути треба, серцем зрозуміть.
Що темне для ума, для серця ясне й явне...
І іншим би тобі вказався світ.
Ти б серцем ріс. Між бур життя й тривоги
Була б несхитна, ясна путь твоя.
Як Той, що в бурю йшов по гравах хвиль
роздогих,
Так ти б мовляв до всіх плачущих, скорбних,
вбогих:
"Не бийтесь! Це я!"
На закінчення, замість новорічних резолюцій —
бажаю вам в цьому році словами Ніни Матвієнко:
"любови, та так багато, аби затопила вона, як повінь,
усе нечисте, зрадливе, непотрібне..."*

Водночас, словами невідомого автора бажаю вам:
досить щастя, щоб ви були милими та
ласкавими,
досить випробувань, щоб ви були витривалими,
досить смутку, щоб ви не забули, що ви —
людина,
досить надій, щоб ви були щасливими,
досить невдач, щоб ви були скромними,
досить успіхів, щоб ви були палкими й
завзятими,
досить друзів, щоб вас підтримували,
досить добробуту, щоб задовольнити
потреби,
досить ентузіазму, щоб радіти назавтра,
досить віри, щоб відігнати смуток,
досить рішучості, щоб робити наступний
день кращим за попередній.

ЩЕ ОДИН МОЛОДИЙ ПРОФЕСІОНАЛІСТ д-р ІВАН Р. КАЧУРА, м.д., F.R.C.P.C.

Богові вдячні батьки Михайлю і Марія Качура поздоровляють свого сина Івана Р. Качуру, м.д., F.R.C.P.C. з призначенням його на посаду радіолога в Wellesley Hospital в Торонто з призначенням його доцентом (Lecturer) в департаменті Medical Imaging в Торонтському університеті.

Д-р Іван Качура закінчив середню школу District Secondary School, в Бімзвілі і курси українознавства в Громбі, Онтаріо.

В 1989 році Іван Качура закінчив медичну школу в Торонтському університеті на "відмінно" (with Honours) з відзначенням.

Він пройшов медичну практику в Toronto Western Hospital та закінчив 4-річне навчання і практику (Residency in Diagnostic Radiology) в госпіталіях при Торонтському університеті.

В 1994 році д-р Іван Качура склав іспити в Канаді й Америці на спеціаліста-радіолога і дістав звання Fellow of the Royal College of Physicians of Canada (F.R.C.P.C.) та Diplomate of the American Board of Radiology.

В 1995 році д-р Іван Качура закінчив навчання і практику в Бостоні, Масачусетс в шпиталях: University Medical Center і Boston City Hospital в діллянці Vascular and Interventional радіології під наглядом і керівництвом світової слави радіолога Joseph T. Ferrucci.

Коли Іван був молодшим, він брав активну участь в програмах українських організацій молоді — в СУМК-у і ОДУМ-і. Був членом Одумівського ансамблю бандуристів "Кобзарі" у Сен Катериніс під керівництвом Оксани Мєгулинської та членом ансамблю

Д-р Іван Р. Кучера.

бандуристів "Запорожці" в Громбі.

Він удосконалював музику і техніку гри на бандурах у літніх кобзарських таборах у Канаді й Америці, де його навчали інструктори-члени Капслі бандуристів ім. Т. Шевченка, а частіше і сам маestro Григорій Китастий.

Пізніше в цих кобзарських таборах він сам часто був інструктором. Тут він познайомився з Ніною Гуменюк, яка пізніше стала його дружиною.

Д-р Іван Качура любить музику і грає ще на піаніно та скрипці. Він також належав до танцювального ансамблю "Дунай" в Сен Катериніс під керівництвом Ореста Самця.

Д-р Іван і його дружина Ніна, яка є вчителькою в окрузі Йорк, Торонто, мешкають в Торонто і є членами Української Православної Катедри св. Володимира.

З початком нового життя в медичній і учительській кар'єрах побажаємо молодим професіоналістам Івану й Ніні традиційне: Щастя Боже !

M. K.

* *

Редакція та адміністрація журнала "Молода Україна" сердечно вітають д-ра Івана Качуру за його заслуги в нелегкій медичній кар'єрі. Рівно ж бажає йому та дружині Ніні багато втіхи з новонародженого синчика Якова.

На щастя, на здоров'я, на многі літа молодій родині !

ПРЕСОВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ФУНДАЦІЇ "ПРОМЕТЕЙ"

Повідомляємо, що засідання Розподільчої комісії Фундації "Прометей" Степана Онищуків і Стефанії Швед відбулося 3 січня 1996 року. Уділено дотації на слідуючі цілі: видавничі, дослідні, спортивні; для молодечих організацій і української преси; на стипендії, видавничі справи в Україні, висилку книжок для школ і бібліотек в Україні. Разом на суму \$22,300.00.

Управа Фундації "Прометей".

лярів. Чек пересилаємо в залученні.

Бажаємо успіху у вашій відповідальній праці.

Із Новим роком, складаємо найщиріші побажання всього добра !

Мирон Барабаш,
голова Фундації "Прометей".

* *

Шановний п. М. Барабаш !

Широ дякуємо Вам та членам фундації "Прометей" за Ваш щедрий дарунок — фінансову підтримку в сумі 200 доларів. Всім бажаємо щасливого Нового року !

Члени редколегії "М. У."

Торонто, 3 січня 1996 р.

До редакції журналу "Молода Україна".

Управа Фундації "Прометей" відбула засідання, на якому розглянула одержані прохання.

На вашу працю призначено суму двісті (200) до-

Роксана ХАРЧУК

ОКСАНА САМАРА

Напевно, всі учасники цьогорічного семінару творчої молоді звернули увагу на дівчинку, яка щодня приїздила до Ірпеня з мамою і терпляче, як на свій вік, відвідувала всі семінарські засідання. Ця дівчинка — Оксана Самара. Їй 14 років. Вона — київська ліцеїстка і пише вірші. Думаю, що на семінарі мало хто поставився до Оксани серйозно. По-перше, ніхто не знав її поезії. По-друге, вундеркінди сьогодні викликають, як правило, скепсис. Від мого особистого скепсису й сліду не лишилося, коли згодом, у 5–6 числі "Вігчизни" за 1995 рік я прочитала дебютну Оксанину добірку "Дитя і смерть". Поезії Оксани вразили. Вразили не професійною майстерністю: для поетки це справа часу й праці, а самостійним, глибоким мисленням, відсутністю страху сказати зайве. Уста дитини, а не мас-титих мужів, поетів-інтелектуалів, колишніх дисидентів, теперішніх неодекадентів чи неонародників, сказали про фальш, яка є суттю всього сучасного українського життя: "Бо ми навчились виживати, / Братів вбиваючи своїх", про людину, яка незалежно від статі, віку, фаху й соціального становища залишається хижаком: "Не прищепити нам любови, / Бо ми не хочемо любити", нарешті, про нашу тотальну приреченість: "Так нам і треба. Навіть камінь плаче, / Як бачить порожнечу наших душ".

Можливо, це результат дитинності? Можливо, видпаковість? Можливо... якби не відчуття Самарою власного призначення. Недаремно вона ідентифікує себе з Хароном: "Сідай! Перепочинь!... / — Я стану / до стерна". Шлях з життя в смерть, здогад, що людина прагне вбивати, відтак й бути вбитою — такі коди добірки "Дитя і смерть". А зараз — нові Оксанині вірші.

"Смолоскип", інформаційний бюллетень для творчої молоді України. Київ, №. 1(6), січень 1996 р.

(Декілька віршів Оксани Самари зі збірки поезій "Вибране" з 1994 р. були надруковані в ж. "М. У." в ч. 429 (1995). — Ред.)

Оксана САМАРА

ОДВІЧНІ ПУСТУНИ

А у вогню колись була мета —
Великий світ спалити, мов галузки,
На шампурі засмажити Кита,
Щоб небо розлетілося на друзки...

Було його покарано тоді —
Посаджено у піч, немов за гратеги,
Але устиг він пакосній Біді
Прошепотіть про порох і гармати.

Тепер сховавсь в печі, як у пітьмі,
І на століття він завмер в чеканні
Що ми свій світ підпалимо самі,
А він Кита підсмажить в Океані.

В зчорнілі руки падають плоди,
Злітає крик у небо полум'яне.
Подайте, люди, крапельку води
Для матері, закутої в кайдани.

А губи ще шепочуть імена,
Та руки підвести вона не в змозі,
Не ріс ніколи колос із зерна,
Яке вона садила при дорозі.

Пробач нам, Земле, скошені жита,
З яких ніколи вже не буде плоду.
Колись Земля залізла на Кита,
Але тепер їй хочеться у воду...

* * *

Вітри, вітри — одвічні пустуни.
Нема турбот, нема душі і тіла.
Вони — піщо, — відкрилося мені,
Вода, що існувати не схотіла.

Але вітри тепер не скажуть нам,
Чого у них з водою порожнеча —
Чи то вода — праматір всім вітрам,
Чи то вітри — "одвічний передтечі".

А у вітрів також свою мета —
Летіти ввісів собі і нам на втіху.
Якщо повітря стане, як вода,
То нам, їй-Богу, буде не до сміху.

* * *

Дзвенить душа і тиснуть береги.
Хвила воді, яка порвала пута!
Тепер усі не просто — вороги,
Тепер усе — невипита отрута.

Блищає по світу відблиски руді,
Вітрами вони — як сірники дитині.
Мале дитя скорюбилося в воді,
І цілий світ лежить йому на спині.
Хай ті вогні підпалять Землю ту,
Хай ті вітри злякаються, як діти.
Але вода дала життя Киту,
Його вона повинна захистити!

* * *

Білі хвилі — мінливі й прозорі —
Цілий світ огорнули собою,
Білі хвилі у Чорному морі —
І для мене немає спокою,

I для мене немає нічого,
Тільки хвилі і небо, що снило...
Я — як грішник, побачивши Бога,
Чи як янгол, втративши крила.

Я зненацька побачила в люді
На душі гріх давніший од тіла,
Для людини в людині Іуду
Я знайшла і змовчать не зуміла.
Привселядно сказати не смію
Те, що знаючи заповідь Божу,
Я давно вже пробачила Змію
Те, що людям пробачить не можу.

* * *

Наталія КИРИЛЕНКО

В НІЧ, КОЛИ ЦВІТЕ ПАПОРТЬ

(Початок казки, продовжити яку неважко кожному, хто має дар фантазувати...)

...Опівночі з'явилися вогні. Пливли нізвідки в глибокому мороці. І неясно було, чи вони рухались нам назустріч, аж поки усе навколо не освітилося чаклунським світлом, і ми не зрозуміли, що втрапили на свято Добрих Духів лісів, полонин і навколоїшніх гір, річок і озер, джерел і іспролазних пістрів. Нас оточила усіляка звірина. Мабуть, іншим разом ми б таки злякалися, але сьогодні була Ніч Виповнення Всіх Бажань, тому, стримуючись, щоб не заплескати од захвату в долоні, ми приєдналися до гурту подорожніх, захоплено розсираючись навколо.

Струмініло з неба місячине сяєво, легенькими хмаринками, оповитими зорянним серпанком, шугали навколо Щасливі Думки і Добрі Побажання; ми поволі наблизялися до Кристалевого Палацу. Лише раз на рік, у піч, коли цвіте папорть, він раптово стає видимим, увесі інший час знаходиться в казковому Королівстві Думок. В залежності від того, який настрій панує серед фей, що проживають у ньому, колір змінюється од світло-блакитного до глибоко-синього — це відбувається тоді, коли раптом хтось загубився серед лісу, і немає поруч бодай світлячка, щоб посвітити, бо лише тоді Добрі Думки можуть швидесенько навідатися та порадити гостеві, якому так запаморчили голову Лєгочі Звуки, що і незчувся, коли прийшли сугінки, в який бік варто подивитись, а потім

тричі провести вказівним пальцем правої руки себе по щоці, щоб... опинитись у дома. Від наших попутників, яких було удостаєль, ми почули дивну дивину...

Якось невеличкій феї Сон-Трава з учи феї Весняні Мелодії забажалось відвідати свою добру приятельку — фею Конвалії. Осідлавши прудку лисичку, сказала їй: "Жени хутгіше, бо ми довгенько не бачились. Буде школа, якщо приїдемо пізіше, ніж почнеться Святковий передзін. Пригадуєш, минулого року ми спізнилися, й тобі не довелося поласувати нектаром?"

Лисичка ж, закинувши хвостика дотори і вихопивши Дивну Лілею із святкового букету квітів, почала так: "Люба господарко! Нині я отримала згоду моєї хрещеної матері — феї Мрія — розповісти, що я не лисичка, а зачаклована Незрима Думка ваша. Погоджуючись служити вам, протягом трьох років, я вчилася вашій ворожбі, яка своєю доброю легкістю приносить щастя всім, хто потребує.

Де нас очікують — ми з'являємося вчасно. Але спершу полетимо Думками. А там, за небокраєм, на нас чскають два кроти. Слід заплющити очі, і ти зrozуміш, що то — Син. Вони й донесуть нас скоріше од усіх коней-Татошів, які з'являються, лиш варто подумки покликати їх. Вони донесуть нас скоріше, ніж ми встигнемо про щось подумати.

O. K.

ТВОРЧІСТЬ, ЩО КЛИЧЕ ДО ДОБРА

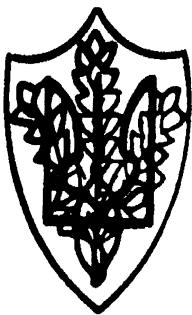
4 листопада 1995 року відійшла у Вічність на 93-му році життя письменниця для дітей **Катерина Перелісна**. Похована на українському православному кладовищі в Бавнд Бруку в штаті Нью-Джерсі.

Катерина Перелісна народилася 2 грудня 1902 року в Харкові. Ще в 1919 році почала писати короткі казочки та оповідання — коли була студенткою Педагогічних курсів ім. Григорія Сковороди. Згодом записалася на літературний відділ Харківського інституту народної освіти й працювала над дисертациєю "Словник Лесі Українки". В 1921 році одружилася зі своїм колишнім учителем проф. Олександром Поповим, який в тридцятих роках зазнав переслідувань, а вона, його дружина, була звільнена з педагогічної праці.

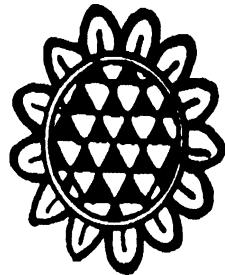
Лише вийшовши на еміграцію, Катерина Перелісна відновила свою творчість для дітей. Написала цілий ряд оповідань та казок, які друкувалися в журналах для дітей та молоді: "Малі друзі", "Дорога", "Веселка", "Юні друзі", "Соняшник", "Наше життя", "Наши малята" та інші. Окремими виданнями появилися такі її збірки: "Євшан-зілля", "Для малят про звірят", "Ба-

зар", "Ой, хто там?", "Три правди", "Моїй матусі", "Котикова пригода" та інші. Багато її віршів покладено на музику Осипом Залєським, Миколою Фоменком, Іваном Недільським та Григорієм Китастим.

В "Молодій Україні" (ч. 432) була згадка, що в Україні готується до видання збірник пісень Г. Китастиго. Він містить й дві пісні на слова Катерини Перелісної "Йдуть дівчата і хлоп'ятка" та "Пошли нам, Боже" (молитва). Про свою творчість Катерина Перелісна писала: "Я намагаюся писати так, щоб мати добрій вплив на розвиток душі дитини. Вся творчість мусить скерувати дитину до добра, побожності, любові до рідного народу." Як письменниця, педагог і вихователька вона написала не лише багато творів для дітей, але й склала для ужитку в передшкільно-му навчальні практично-методичні програми навчання. Вона писала: "Без участі батьків у процесі виховання не можна досягти виховної мети. До маленької дитини треба говорити, забавляти її, співати їй рідною мовою. Вдома й на людях треба розмовляти з дитиною рідною мовою." Ці поради варто й далі пам'ятати українцям: і тим, що в еміграції, і тим, що в Україні.

СТОРІНКА ЮНОГО ОДУМУ

Катерина ПЕРЕЛІСНА

ЛЕГЕНДА ПРО СВ. МИКОЛАЯ

Це було уже давнєнько,
Як були всі люди щирі,
Ще коли у всьому світі
По землі святі ходили...
Якось раз святий Микола
І Касян — у білих шатах
В край верталися через поле,
Щоб те Богу розказати,
Як вони у світі людям
Божу ласку подавали,
І як немічних, болячих
І нещасних потішали.
А якраз у тому часі
Люди жнива покінчили
Й золоті снопи пшениці
До своїх стодол возили.
Та одному при дорозі
Вісь у возі поламалась,
І тяжкі снопи пшениці
Геть із воза позсувались...
Б'ється, б'ється дід старенький,
Хоче вісь ту поладнати,
Але годі! де ж старому
Віз самому підійняти?!
От святому Миколаю
Стало жаль старого.

"Лихо!"

Поможім підняти воза!"
До Касяна каже стиха.
Та святий Касян не хоче
Навіть близче приступити,
Щоб свою одежду білу
У багні не забруднити.
"Як до Бога повернуся,
Знечистивши білі шати?
Та ж Господь святу одежу
Наказав нам шанувати!"
А святому Миколаю
Жаль було старого дуже,

Допоміг підняти воза,
Хоч умазавсь, та байдуже!
От прийшли вони до раю.
А Господь усе те бачив
Та й питав:

"Що це, отче,
Забруднив ти шати наче?"
Зажурившись святий Микола
І не знає, що й казати,
Лиши промовив тихо: "Боже!
Мусів діда рятувати."
І сказав Господь ласково,
Позирнувши йому в вічі:
"Шануватимуть Миколу
З цього часу на рік двічі.
А тебе, святий Касяне,
Хоч зберіг ти чисті шати,
Раз один в чотири роки
Будуть люди шанувати."

Св. Миколая шануємо двічі на рік — 22 травня і 19 грудня, а св. Касяна лише 29 лютого за старим стилем.

З журнала "Веселка".

МОЛИТВА

Пошли нам, Боже,
Маленьким дітям,
Щастя, здоров'я
На довгі літа!

Щоб виростали
Розумні й сильні,
Душою чисті
І серцем вільні.

Щоб нам світила,
Зірніка долі,
Щоб ми не знали
Лиха ніколи.

МОЯ ЯЛИНОЧКА

Ялиночко зеленая,
Ялиночко моя!
Яка ж бо ти гарнеська,
Яка ж бо ти мала!

Тебе я навіть ручками
Навколо обйму
І з гілочки Снігуроньку
Погратися візьму.

Не гнівайся, ялиночко!
Я тільки лиши на мить!
Я хочу ту Снігуроньку
Колядки научить!

Таня ШАМРАЙ

РІДНЯ

Я дівча—українка.
Йду до школи щодня.
Мій народ український,
Мов велика рідня.
Знаю, що й за кордоном
Українці живуть.
По дідівських законах
Рід і честь бережуть.
Здавна прадідам нашим
Ой, нелегко було.
Бо немало по світу
Їх життям рознесло:
Є в Канаді і Бонні,
В Осло є, в Сомалі,
Серед щиріх бельгійців
Українці мої.
Ta душа українська,
Де б вона не була,
Знає, хто її мата,
Бо Вкраїна — одна.
Я щоранку—раненько
Вирушаю у путь;
Пам'ятаю: вкраїнці
По всім світу живуть.
Через милі і версти
Шлю привіт щирій я
Вам, брати мої й сестри —
Українська рідня!

МОЛИТВА

Молось Тобі, Божий Сину,
Молю безупинно:
Підніми Її з колін —
Нашу Україну.
Грікі слізни обітри,
Пруголуб Єдину,
Рідну мову поверни,
Мову слов'яну.

Возвелич Її красу,
Воскреси Її душу
Нову стрічку у косу
Заплести Йї прошу.
Дай терпіння й доброти
Нашому народу,
Щоб в майбутнє міг іти
І не гнувсь в негоду.

Завжди пам'ятай про нас,
Не залиши, не кинь.
Широ сердно я в цей час
Помолюсь. Амінь.

15-літня Таня Шамрай з Чернігівщини.

Травень 1995 р. с. Бутівка,
Городнянський район,
Чернігівська область, Україна.

РІЗДВЯНЕ ВІТАННЯ

Рідненські мої українці!
Усіх вас я щиро люблю.
Громаді цілій й поодинці
Привіт свій далекий я шлю.

Вітання свої посилаю
З нагоди Святого Різдва.
Усім вам я щастя бажаю
Здоров'я, успіхів й добра.

Хай смачно вам їсться і п'ється,
Онукам, і дітям, і вам.
Усім нехай краще ведеться —
І вам, дорогенські, і нам.

У вас є і Pepsi, і Cola,
Бо трудитеся ви недарма.
Є клуби, і церкви, і школи —
Єдиного тільки нема:

Немає Дніпра і калини,
Що цвітом рясним зацвіта,
Немає лише України,
Бо Ненька—Вкраїна одна.

Вкраїна — матуся чудова,
Без неї не варто нам жити.
У звичаях рідних, у мові
Синівську любов бережить.

Я піснею в душі вам ллюся,
Я — часточка кожного з вас.
Я Богу за вас помолюся.
Із світлим Різдвом усіх вас!

Члени редакційної колегії
журнала "Молода Україна"
сердечно вітають лавреатів
премії ім. Івана Огієнка
(в галузі освіти)

Дмитра Чередниченка

та

Галину Кирпу

(спільний псевдонім Оксана Верес)

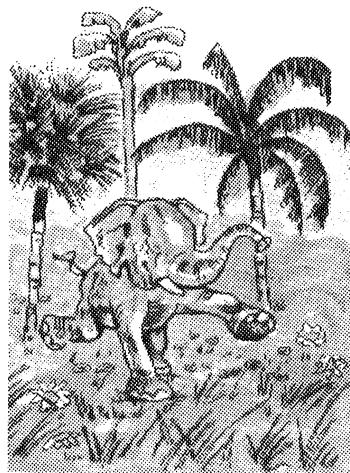
— письменників, за "створення національних підручників "Материнка. Український Буквар", читанок "Ластівка", "Біла хата", "Писанка", "Зелена Неділя", Світ", концепції "Історія в початковій школі", художньо-методичної хрестоматії "Українське дошкілля", посібника для початкової школи "Андрійкова книжка", видання щомісячної українознавчої газети для українського шкільництва "Жива вода", оригінальних художніх творів для дітей, теоретично-методичне розроблення та обґрутування моделі Малої Академії народних мистецтв і впровадження в життя шкіл України, а також впорядкування та підготовку до друку творів для дітей П. Чубинського, В. Сухомлинського, Л. Полтави і багатьох інших авторів." ("Літературна Україна", 25 січня 1996 р.)

Бажаємо шановним і невтомним працівникам
на літературній та освітній ниві
дальших творчих успіхів
у корисній праці для дітей і молоді.

На многі літа вам !

МОЛОДЬ — МАЙБУТНЄ НАЦІЇ !
Допомагайте молоді
морально й матеріально !

ЖИВУТЬ
НА СВІТІ
ДОБРІ
ЗВІРІ...

Перекладач з англійської мови Світлана Кузьменко
ілюстрації виконав Магас

НОВЕ ВИДАННЯ ДЛЯ ДІТЕЙ

Повідомляємо всіх читачів, що в Торонто, Канада, в жовтні 1995 року вийшла друком кольорова книжка для дітей "Живутъ на світі добрі звірі" ... у перекладі з англійської мови Світлани Кузьменко. Ілюстрації виконав Всеволод Магас, а передмову написала Ярослава Зорич.

"Усі перекладені твори мають глибоке виховне спрямування, здорову мораль, легко й цікаво поданий сюжет для сучасної дитини. Головніші герої оповідань — тварини з гарними прикметами. Саме через це їм у житті щастить" (з передмови Я. Зорич).

У книжці з 16-ма гарними кольоровими ілюстраціями — чотири твори американських письменників: "Мішкуватий слоник" К. і Б. Жаксонів, "Великодушний лось Тідвік" д-р Сеусса, "Ішла корівка через гори" Ж. Крінслей та вірш "Пухнастиків день народження" М. Бирка. Книжка читається легко, з присмішкою. Обкладинка — цікава. Для дітей шкільного віку — це гарний подарунок. Отож, щиро вітаємо Світлану Кузьменко з новим творчим досягненням.

Ім'я письменниці Світлани Кузьменко добре знане дітям. Для них з-під її пера вийшли такі твори: "Івасик і його абетка", "Півникова пригода", "Казка з березового лісу" та "Великодушний олень".

Книжку видала Організація Українок Канади з допомогою Фундації ім. Тараса Шевченка. Ціна її, разом з пересилкою, вісім доларів. Замовити можна, написавши на адресу:

Ukrainian Women's Organization of Canada
National Executive
378 Burnhamthorpe Road
Etobicoke, Ontario
M9B 2A6

Св. п. ЛЕОНІД (ЛЬОНЯ) РЯБОКІНЬ та ІВАН БУГАЄНКО

З глибоким сумом та болем серця повідомляємо все ОДУМ-івське товариство, що в Міннеаполісі-Сейнт Полі, США, передчасно відійшли на вічний спокій довголітні члени ОДУМ-у та ТОП-у

ЛЕОНІД (ЛЬОНЯ) РЯБОКІНЬ

Старший Виховник-Провідник
ОДУМ-у

26 вересня 1995 року

та

ІВАН БУГАЄНКО
Старший Виховник-Дорадник
ОДУМ-у
14 жовтня 1995 року

Прощаючи наших друзів удалеку дорогу, ми відзначаємо їхню багатолітню і вельми жертовну працю для добра молоді, згуртованої в ОДУМ-і, як також і їхній безкорисний вклад у життя і розбудову української громади в Міннеаполісі-Сейнт Полі.

Висловлюємо наше глибоке співчуття дружинам та дітям наших спочилих друзів та всім їхнім родичам в Україні й по цілому світі сущим.

В пам'ять наших друзів пересилаємо 100 дол. на "Молоду Україну".

Управа філій ОДУМ-у та ТОП-у
Міннесоти.

Д-р Анатолій ЛИСИЙ

ВІДЛІТАЮТЬ СІРИМ ШНУРКОМ...

Філія ОДУМ-у та ТОП-у Міннесоти зазнала тяжку втрату. В Міннеаполісі 26 вересня раптово відійшов у Вічність Леонід (Льоня) РЯБОКІНЬ, СВП, а 14 жовтня в Сейнт Полі за ним пішов після тяжкої недуги Іван БУГАЄНКО, СВД. Обидва були на протязі багатьох років активними членами

ОДУМ-ТОП-у Міннесоти. Обидва були знані в цілій системі ОДУМ-у, як віддані і жертовні трудівники, які багато років свого життя та багато уміння і енергії віддали праці з одумівською молоддю, як також і українським громадам свого перебування. Їхня відсутність буде боляче відчути в одумівській

родині Міннесоти.

Цих кілька рядків є присвячені моїм друзьям. Не пишу їхніх біографій, бо їх не знаю. Вони залишаються їхньою приватною власністю назавжди. Ці рядки — це кілька штрихів про них, такими, як я їх бачив і пам'ятатиму на тій дорозі, по якій ми разом ішли.

**

Я ніколи не забуду того моменту, коли я випадково зустрів Льоню Рябоконя на аеродромі в Амстердамі. Це було в червні ц. р., він ішов тяжкими кроками, вимучений, спіtnілий. Він задихався. Він повертається додому з поїздки в Україну. Десь тиждень перед цим я зустрівся з ним в Києві біля пам'ятника Шевченкові, як було домовлено. Тоді він плянував подорож по батьківських стежках і хотів обов'язково відвідати Донбас. Він ще тоді висловився, що, мабуть, це буде його остання подорож.

В Амстердамі його політ до Міннеаполісу був відкликаний. Льоня ішов на ночівлю до готелю. Він скаржився на велику втому і задишку. Коротко оповів мені про свою хворобу серця. Я йому порадив негайно по прибутті додому знайти доброго кардіолога та почати більш агресивне лікування.

Він пообіцяв. "Якщо доїду живим!" — сказав.

В Міннеаполісі, пізніше, він на публічному виступі оповідав про свою поїздку. По ньому було видно, як він переживав, коли з болем і властивим йому перцевим гумором описував свої спостереження,

не жаліючи кольорів і влучного сарказму. В своїй поїздці він пішов в глибину народу, в далекі закутки країни, де бачив, до яких злиднів і зубожіння доведено народ, в яких нелюдських умовах живуть люди, окрадені, обдурені, доведені до животіння без власної гідності, самоповаги, духовості.

Льоня став членом ОДУМ-у в 1952 році. Був вибраний кілька разів у члени управи. Любив спорт, тому присвячував більшу частину своєї уваги цій ділянці праці в ОДУМ-і. Коли, після деякого затишшя, філія ОДУМ-у відновила свою діяльність, Льоня був одним із перших ентузіастів праці з підростаючою молоддю Юного ОДУМ-у. Це були незабутні часи таборування одумівської молоді в Міннесоті. Вони почалися в 1968 році і відбувались щорічно на протязі наступних 19 років. Льоня не пропустив ані одного року праці в та-

борі. Був кілька років комендантом, а решту — членом команди табору. Через свою веселу вдачу, любов та своєрідне розуміння бажань та почувань молоді тих часів, був дуже популярним серед неї. Ніхто не забуде його архаїчного червоного грузовика, який, нагружений понад свої можливості таборовим майном та провіяントом, кульгаючи, рипаючи та кашляючи, що року подорожував дорогами Міннесоти з Міннеаполісу до табору і назад з незамінним Льонею за кермом.

Льоня працював багато. Був людиною із золотими руками. Він все умів добре зробити, починаючи від авта і кінчаючи складною комп'ю-

терною апаратурою. Радо помогав друзям. Це було в нього головним — допомога іншим. Його любимим "гоббі" була історія Другої світової війни. Сам пережив її малим хлопцем у Харкові. Він прочитав всі книги про Другу світову війну, писані німецькою, англійською чи російською мовами. Він знав до подробиць деталі великих битв і міг годинами оповідати про них. Кілька разів їздив до Європи, рився в архівах, відвідував місця побоєвищ.

Його любимим спортом був волейбол. Довгі роки був членом української волейбольної команди, а пізніше став її тренером. Під його дбалим керівництвом українська волейбольна команда здобула

кілька стейгових призів і вважала-ся однією з найсильніших у щорічних змаганнях нашого штату. Він також любив футбол і гоккей, багато разів допомагав командам "з того світу" при їхніх поїздках по Америці.

В останні роки Льоня особливо тужив за Україною. Відвідав батьківщину два рази. Повергався розбитий, навіть зневірений. Його мутили реалітети життя народу. Часто звертався з питанням: "Що робити? Як допомогти?" Він павіть говорив про переїзд на Україні з дружиною і дітьми, щоб там просто влітися в народ і щось корисного зробити. Та це були лише мрії, бо не вистачило життя...

Десь два місяці тому я відвідав **Івана Бугаєнка** в шпиталі. Для мене, як і для багатьох, хвороба Івана була раптовістю, несподіванкою. Він не любив говорити про своє лихо. В шпиталі Іван попросив мене поговорити з ним окремо, навіть без родини. Проходячись коридором, Іван почав так: "Знаєш, у мене справи недобре... Бачу, що прийдеться мені відходити на той світ. Ми з тобою ось знаємося і дружимо понад сорок років. Тож скажи добре слово про мене, як прийде час... Ти мене знаєш..." І ось час пришов.

Іван завжди випромінював з себе стійкість, солідність, серйозність. Він з'явився між молоддю в Міннеаполісі в перші роки еміграції українців з Європи. Це були часи самозбереження і через те гуртування. Молодь разом з батьками переходила тяжкі часи пристосування до нового життя. Шукання праці, притулку, аби вижити. Велфейру тоді не було. Молодь скоро знайшла собі своє товариство і почала гуртуватися в перші молодіжні організації. Іван з'явився в одумівській групі в 1951 році і став членом першої управи філії в Міннесоті. Він був сам, без батьків, і ніколи не любив говорити про своє минуле. Та часом згадував з великою любов'ю свою матір, яка (як пізніше довідалися) до кінця життя чекала свого Івана, бо вірила,

що не пропав на війні. А батька ще раніше десь забрали.

Від початку членства в ОДУМ-і Іван був невтомним працівником, активним не тільки в ОДУМ-і, але в українській громаді взагалі. Неабиякий талант і впертість в досягненні своєї мети були йому характерними. З дому мав незакінчену освіту і тому пішов вчитися. Разом з цим тяжко працював, щоб пробити собі дорогу в життя. Властиві йому наполегливість і уміння виконувати обов'язки скоро відкрили широку дорогу прогресу в фірмі МММ, де він почав і працював аж до відходу на пенсію всього кілька років тому. З дорученням своєї фірми як висококваліфікований спеціаліст обіхав майже ці-

лий світ. В цій же фірмі дійшов до високої екзекутивної позиції і дістав особливе відзначення за свою працю.

В нашій групі перших одумівців, Іван був першим, що купив собі автомашину. Це був великий, сіро-голубий "Гадсон" з люксусовим інтер'єром з червоного плюшу та занавісочками з китицями на вікнах. Ми скоро назвали його "чепіахою". Дехто навіть жартував, що це авто, мабуть, належало до якогось похоронного заведення. Та для нас, хлопців і дівчат, ще не власників авт, було великою пріємністю дістатися до Іванової "чепіахи", особливо коли ми цілою групою виїжджали на прогулянки по чарівній Міннесоті. Іванова "чепіаха" завжди була на першому місці в колоні.

Іван був талантом—самородком. Він любив музику і займався компонуванням, любив поезію і писав вірші. Ніколи не забуду, як ми, одумівці, допомагали Іванові кілька разів тягати його піяно з поверху на поверх в будинку, де він мешкав на початках гуртування в одумівській групі. Та Іван часто міняв мешкання і це означало також перевезення піяно на нове місце. Це додавало роботи і веселих жартів.

Іван любив господарювати. Особливо любив бджільництво і
(Закінчення на стор. 44.)

ПРОТОІЄРЕЙ ВІТАЛІЙ МЕТУЛИНСЬКИЙ ВІДІЙШОВ У ВІЧНІСТЬ

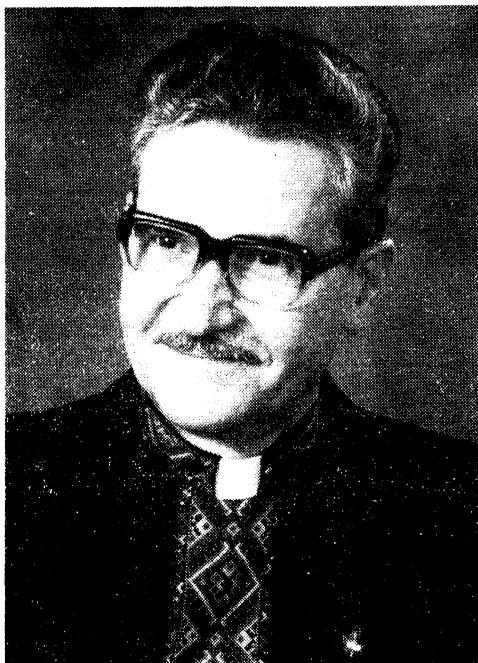
Ділимося сумною вісткою, що в суботу 25 листопада 1995 року, у Віндзорі, Онтаріо, спочив у Бозі сл. п. **Протоієрей Віталій Метулинський**, проживши 69 років.

Віталій Метулинський народився в селі Тетіїв на Київщині, Україна, 10 червня 1926 року. Початкову й середню освіту він здобув в Україні. З відступом німецьких військ з України, Віталій з рідною вийшов на захід і в роках 1944–1947 перебував по таборах Німеччини. Переїхавши до Бельгії, Віталій в січні 1949 року одружився з Надією, з дому Мокієнко. В них було три сини: Євген, Володимир і Юрій. 28 квітня 1951 року, Віталій прийняв дияконське свячення і був призначений на парафію в місті Морож, де настоятелем був прот. Микола Овчаренко. В квітні 1954 року родина Метулинських переселилася до США. Після інтенсивної богословської підготовки, — під доглядом архієпископа Володимира, — 28 квітня 1963 року, диякон Віталій був рукоположений у сан священика і призначений до катедри св. Покрови в Детройті. 1965 року о. В. Метулинський переселився в Канаду і став священиком Української Православної Церкви в Канаді.

У Канаді, о. Віталій був настоятелем церкви св. Юрія в Громбі, згодом — собору св. Володимира у Віндзорі, св. Івана Хрестителя в Ошаві, св. Володимира в Гамільтоні та Пресвятої Тройці у Лондоні, Онтаріо. За його священичу працю, о. В. Метулинський був вішанований священичими нагородами включно з Хрестом з оздобами. Останньо, о. Віталій був на емеритурі. Він упокоївся в Бозі 25 листопада 1995 р.

Похоронні відправи — під проводом владики Юрія — відбулися 28 і 29 листопада, в соборі св. Володимира у Віндзорі, Онтаріо. Тлінні останки покійного поховано на українському православному кладовищі при цвинтарі Віндзор Меморіал Гарденс.

Опечаленій добродійці Надії і її дітям висловлюємо щирі співчуття, а покійному співаємо пісню

"Вічна пам'ять!"

Митрофорний
о. д-р Олег Кравченко,
голова президії Консисторії.

**

Центральний комітет ОДУМ-у, Головні ради старших виховників ОДУМ-у та Головні управи ТОП-у в Канаді й США та редакційна колегія журналу "Молода Україна" висловлюють найсердечніші співчуття шановній добродійці Надії та дітям: Євгенові, Володимирові і Юрієві з їхніми родинами з приводу смерті св. п. отця протоієрея Віталія Метулинського — чоловіка, батька, дідуся, щирого друга молоді та довголітнього капеляна ОДУМ-івських літніх таборів.

Нехай Господь Бог оселить душу покійного отця там, де праведні спочивають!

Вічна пам'ять о. протоієреєві Віталію Метулинському!

**

Висловлюю шановній добродійці Надії щирі співчуття з відходом у Вічність св. п. о. прот. Віталія Метулинського. Я ніколи не забуду доброти покійного отця Віталія та його бажання співпрацювати з молоддю, особливо з тією, яка цікавилася кобзарським мистец-

твом. Я не раз зверталася до отця за допомогою і він завжди ділився зі мною своїм досвідом. Як сьогодні, а вже пройшло майже 30 років, пригадую неділю в Громбі, коли ми з чоловіком Петром приїхали до родини Метулинських за порадою у справі створення ансамблю бандуристів у Торонто. Отець Віталій з добродійкою Надією сердечно нас прийняли, дали цінні поради, заохочували до праці і створення ансамблю та позичили книжки і поти. З благословенням отця, син Євген та Олекса Мокієнко (братья добродійки) були інструкторами гри на бандурі на ОДУМ-івських кобзарських таборах — одні з перших. Хоч рід Метулинських підтримує й активно працює на кобзарській ниві, в особі о. Метулинського ОДУМ-івська молодь втратила великого приятеля кобзарського мистецтва і доброго та щирого дорадника.

Царство небесне покійному отцеві протоієреєві Віталію Метулинському!

Вічна їйому пам'ять!

Валентина Родак,
довголітній керівник Ансамблю
бандуристів ім. Гнати Хоткевича
в Торонто.

Замість квітів на свіжу могилу покійного отця Метулинського складаю 25 доларів на видання збірки Г. Китаєвого "Вставай, народе!"

В. Р.

**ЧИТАЙТЕ
"МОЛОДУ УКРАЇНУ"
і
ПОШИРЮЙТЕ
ЦЕЙ ЖУРНАЛ
МІЖ
СВОЇМИ РІДНИМИ
і
ЗНАЙОМИМИ !**

Ділимося сумною вісткою з приятелями та знайомими, що 27-го грудня 1995 року в місті Елкгарт, Індіяна, США, упокоїлась **Пелагія (Поля) Леонтіївна Олефіренко** (дівоче прізвище Дяченко), народжена 1909 року в селі Золоті Пруди, Донецької області, Олексandrівського району.

Св. п. Пелагія Олефіренко, найстарша в родині з 9-ти дітей

залишила в смутку трьох доньок з їхніми родинами: Зіну Луценко, Віру Швець та Марію Багнівську, 8 внуків, 6 правнуків, 2 сестер і племінника в Україні та багатьох приятелів в США, Канаді, Німеччині й Україні. Похована св. п. Пелагія Олефіренко на цвинтарі "Oakridge" в Гошен, Індіяна.

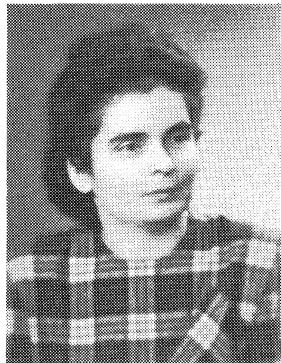
Царство небесне Пелагії Олефіренко.

Вічна їй пам'ять!

8-го січня 1996 року в Торонто, Канада, на 82-му році життя, після тяжкої недуги упокоїлась в Бозі **Ліза Марківна Кравченко**, народжена в Україні в м. Вознесенськ, Миколаївського району.

Св. п. Ліза Кравченко залишила в глибокому смутку доньку Діну Гордилян з чоловіком Віктором та дітьми Петром і Андрієм.

У середу 10-го січня в похоронному заведенні Кардинала о.

митр. протопресвітер Петро Бублик і о. прот. Богдан Сенцьо відправили панаходу за спокій душі померлої, а в четвер — чин похорону в катедрі св. Володимира. Поховано тіло на цвинтарі "Sanctuary Park" в Торонто біля чоловіка Петра, який упокоївся 15 років тому.

Нехай канадська земля св. п. Лізі Кравченко буде легкою.

Читачам журналу "Молода Україна" і великим прихильникам нації організації ОДУМ — доњкам покійної Пелагії Олефіренко — Марії Багнівській з чоловіком Олександром, Вірі Швець з чоловіком Василем та Зіні Луценко з чоловіком Анатолієм, їхнім дітям та всім членам родини покійної висловлюємо глибоке співчуття. Хай спочиває з Богом св. п. Пелагія Олефіренко, а пам'ять про неї нехай завжди буде між нами.

Редакція та адміністрація журналу "Молода Україна".

За пожертву в сумі 50 доларів на пев'яну чину пам'ятник — на пресфонд журналу щиро дякуємо.

Адм.

Члени ОДУМ-у, ТОП-у, керівники радіопрограм та редакційна колегія журналу "Молода Україна" висловлюють колишній виховниці Юного ОДУМ-у та членові хору "Молода Україна" Діні (Кравченко) Гордилян та її родині сердечні співчуття з приводу смерті її мати, св. п. Лізи Кравченко.

За пожертву в сумі 50 доларів на підтримку журналу вельми вдачні.

Вічна пам'ять Лізі Кравченко!

Редакція та адміністрація журналу "Молода Україна".

Відлітають сірим шнурком...

(Закінчення зі стор. 42.)

мав свою власну пасіку. Постачав медом всіх своїх друзів. Вірив у цілющу дію його. Пам'ятаю, як будучи комендантом одумівського табору, він скоро познайомився з довколішніми фермерами і влаштовував прогулянки таборовиків по фермерських господарствах. Це — щоб міські діти бачили, як працюють на землі. Бо Іван сам був з селянської сім'ї і любив загадувати про свої дитячі роки на селі.

Багато років свого життя Іван присвятив праці в українській школі своєї громади. Будучи дуже коректним і здисциплінованим, Іван вимагав дисципліни і порядку.

За це його шанували вчителі й діти. Ці дисципліну і порядок він переніс і на табори ОДУМ-у, на яких був комендантом кілька років. Він любив дітей, турбувався за майбутнє молоді, працював з ними, щоб не забули, хто вони і чиї вони діти.

Понад 10 останніх років Іван присвятив праці в церкві. Він став головою громади церкви св. Володимира і Ольги в Сейнт Полі. Бути головою означало бути всім. І він працював наполегливо і віддано, так яким він завжди був. Створення з'єднаної православної громади з новою модерною церквою було

його мрією. "Це все заради нашої молоді", — казав він. — "Для неї ми повинні жити і будувати." Якраз це було найбільшою шляхетністю цього вихідця з простої української селянської родини, яка зазнала багато терпіння в часах окаянних і який сам пройшов вогні й попелища війни та скитальства. Ця мрія здійснилася лише наполовину. З'єднати три громади в одну не вдалося, але нова церква в Сейнт Полі таки будеся. І це все заслуга Івана Бугаєнка. Він бачив початки її воздвиження. Шкода лише, що пішов він, не побачивши завершення своєї мрії...

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ПОЖЕРТВУВАЛИ:

Ольга і Микола Співак, Лондон, Онт.		Михайло Качура, Бімзвил, Онт.	50.00
● У 13-ту бolioчу річницю упокоєння сина, св. п. Дмитра	\$200.00	Дмитро Грушецький, Рівер Гров, Ілл., США	25.00
Фундація "Прометей", Торонто, Онт.	200.00	Проф. смериг д-р Володимир Шелест, Стітевил, Онт.	25.00
Управа філій ОДУМ-у та ТОП-у, Міннеаполіс, Мін., США.		Валентина Родак, Торонто, Онт.	
● В пам'ять Леоніда Рябоконя та Івана Бугаєнка	100.00	● В 5-ту річницю смерти св. п. Ольги Гавриш	20.00
Марія і Петро Одарченки, Такома Парк, Мд., США	50.00	Євфросинія Літвінова, Торонто, Онт.	
Катерина Щербань, Торонто, Онт.	50.00	● На свіжу могилу св. п. Пелагії Олефіренко та в 16-ту річницю смерти кума протодиякона св. п. Антона Зозулі	20.00
Параскевія Кумпан, Торонто, Онт.		Іван Данильченко, Міссісага, Онт.	
● У день народження (22.02) її покійного чоловіка Тимофія	50.00	● В пам'ять Василя Вініченка, який упокоївся 17.01.1996 р.	20.00
Зіна та Анатолій Луценки, Елкгарт, Інд., США.		Віра Ворсклю, Ошава, Онт.	
● На пев'янутий вінок дорогої мамі, св. п. Пелагії Олефіренко	50.00	(Шановна п-ї Віро! Ваша стаття "Думки-ластишки" з "Гарту" буде надрукована в наступному числі журнала "М. У.")	20.00
Валентина і Петро Родаки, Торонто, Онт.		Ніна Кузьменко, Лондон, Онт.	
● Замість квітів на свіжу могилу св. п. Пелагії Олефіренко	50.00	● В пам'ять мами Параскевії Вітоль у другу річницю її упокоєння	15.00
Діна і Віктор Гордилян, Торонто, Онт.		Жертводавцям і прихильникам "Молодої України" щира подяка.	
● У світлу пам'ять дорогої мами Лізи Кравченко	50.00	<i>Редакція і адміністрація "М. У."</i>	
Алла Гавриш з родиною, Торонто, Онт.			
● Замість квітів на могилу сестри Ніни в Бразилії, яка упокоїлась 8.02.1996 р.	50.00		

Про відзначення 75-річчя Всеукраїнського Православного Церковного Собору 1921 р.

У 1996 р. виповнюється 75 років від часу проведення Всеукраїнського Православного Церковного Собору й 75-річчя утворення Української Автокефальної Православної Церкви.

За ініціативою Київської духовної академії Української Православної Церкви — Київського Патріярхату та з благословення Його Святості Патріярха Київського та всієї Русі-України Філарета утворено Комітет для відзначення 75-річчя Української Автокефальної Православної Церкви.

30 січня 1996 р. за участю Святішого Патріярха Київського та всієї Русі-України Філарета відбулося засідання Комітету для відзначення 75-річчя УАПЦ. У засіданні взяли участь духовництво та миряни Української Православної Церкви — Київського Патріярхату, Української Автокефальної Православної Церкви, Українського Православного Братства, Всесвітньої Координаційної Ради.

Головою Комітету для відзначення 75-річчя УАПЦ обрано Митрополита Переяславського та Богуславського Нестора.

Комітетом для відзначення 75-річчя УАПЦ передбачено такі заходи на пошанування цієї дати:

- проведення читань ім. митрополита Василя Липківського в Київській духовній академії (лютий–травень

1996 р.);

— проведення наукової конференції, присвяченої річниці УАПЦ (жовтень 1996 р.);

— проведення урочистої академії на честь річниці УАПЦ (жовтень 1996 р.);

— відкриття меморіальних дощок, присвячених митрополитові Василю Липківському;

— видання матеріалів читань, наукової конференції та наукової монографії про митрополита Василя Липківського, Миколу Борецького та Івана Павловського;

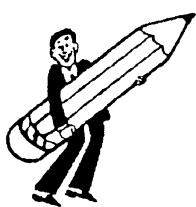
— організація фотовиставок та концертів духовної музики, присвячених річниці УАПЦ.

Комітет вже розпочав працю над здійсненням намічених заходів. Зокрема, проводяться читання ім. митрополита Василя Липківського. Їх відкрив 16 лютого 1996 р. у Київській духовній Академії Патріярх Київський та всієї Русі-України Філарет доповідю "Духовні, історичні та церковно-правні підстави формування національної помісної Української Православної Церкви".

Йде підготовка до жовтневої наукової конференції та інших заходів на відзначення річниці УАПЦ.

Учасники Комітету для відзначення 75-річчя УАПЦ єдині думкою в тому, що відзначення цієї річниці стане потужним духовним імпульсом до гуртування українців

(Закінчення на стор. 47.)

Шановний пане
Редакторе !

Висилаю грошевий переказ на \$40, з них на поновлення передплати "Молодої України" — \$25, а \$15 на пресовий фонд у пам'ять моєї мами Параскевії Вітоль у другу річницю її упокоєння.

Дякую всім, хто редагує журнал ! Хоч я старію, а журнал все залишається цікавим, цінним і МОЛОДИМ !

Щастя Вам Боже в усьому.
З пошаною

Ніна Кузьменко,
5.XII.1995 р.,
Лондон, Онтаріо.

Шановна колегіє
"Молодої України" !

Широ дякую за увагу і допомогу грошеву, котру отримав у вересні місяці 1995 р.

Вячеслав Бузовський,
м. Січеслав.

**

Вячеслав Бузовський, член Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка та Українського фонду культури і Спілки художників отримав нагороду за статтю "Голод 1932-1933 років на Січеславщині", яка була надрукована в "М. У." ч. 425 (1994 р.).

Нагорода є з відсотків нерухомого фонду пам'яті Катерини Мороз.

Редакція "М. У."

До Високоповажаної пані
Редакторки "Молодої України"
Валентини Родак.

Дорога пані Валентино !

Посилаю передплату на ж. "Молода Україна" на 1996 рік — \$25 і на пресфонд \$50. Окремою бандеролею посилаю книжки "Лесья Українка", "Тарас Шевченко і українська література", збірник "Українська література".

Широ дякую Вам за касету "Шедеври хорової музики", яку пе-

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Проф. Петро Одарченко.

редав мені М. О. Француженко.

Радію, що журнал "Молода Україна" за останні роки став дуже цікавим і змістовним, бо тепер у "Молодій Україні" друкують свої статті не тільки місцеві автори, а й автори з України. Я з великим інтересом прочитав статтю Р. Скорульської про першу дружину М. Лисенка, статтю Л. Бараневич про українську меценатку Г. Підопригору. Дуже добре, що згадали М. Рильського і передрукували його статтю "Співак і слово". Дуже цікаві й важливі Ваші статті, зокрема стаття про Гобарта Ерла, а також статті М. Вірного про Василя Стуса і Є. Федоренка. Дуже добра й цінна була раніше надрукована Ваша стаття про співака Гмірю. Отже, бажаю Вашому журналові дальших нових успіхів !

З глибокою пошаною

Петро Одарченко,
Такома Парк, Мд., США,
8.02.1996 р.

**

Вельмишановний і дорогий
Петре Васильовичу !

Від імені всіх членів редакційної колегії журналу "Молода Україна" та її адміністрації широ дякую за Вашу постійну моральну і фінансову підтримку. Ми дуже горді, що Ви наш довголітній читач і прихильник. Рівнож, висловлюю особисто сердечну подяку за надіслані (дорогі мені) авторські книжки, за Ваш коротенький, але багатомовний лист з оцінкою журналу

та за гарне побажання.

Я прочитала статті у "Свободі", "Українських Вісٹях", "Народній Волі" та в "Літературній Україні" про Ваші великі наукові досягнення, численні публікації, про Ваш тяжкий життєвий шлях. Поздивляю Вас, що Ви перебороли всі труднощі і лишились невтомним працівником на ниві української літератури.

Слава ! Слава ! Слава Вам !

І ВЕЛИКА ПОДЯКА ЗА ВАШУ ПРАЦЮ ! Низький уклін Вам !

Валентина Родак,
член редакції.

16-го лютого 1996 р.

Дорогі "батьки"
"Молодої України" !

Час уже висилати "дудки" (гроші по — Закарпатському) за вашу "донечку".

Висилаю 50 дол. (плюс пресфонд) і вітаю з новим успіхом Редакцію, а надто Валентину Родак за останнє число ! Браво ! Минулого разу я писав, щоб "Нові Дні" "начувалися", бо "Молода Україна" "присувається". Це число знов мене наводить на таку думку і особливо стаття про Гобарта Ерла. Нам справді поталанило з маестром Ерлом ! А ще дякую й вітаю Петра Родака, що зробив (нарешті хтось !) правильне фото ! А то роблять знімок з двох, що подають один одному руку чи приймають нагороду і... "обое дивляться на мене" ! Чиста нісенітниця. Отже — браво, пане Родак ! Нехай щастить "Молодій Україні" й надальше !

З повагою

Дмитро Грушецький,
Рівер Гров, Ілл., США.

15-го лютого 1996 р.

Привіт !

Посилаю \$30 на продовження передплати за 1996 рік.

Добре робите, що добираєте матеріали до журнала з розрахунком на читача в Україні.

"Молода Україна" мусить бути

виховним національно-українським журналом для української молоді в Україні (зокрема на Сході). "Так тримати!"

Щиро Ваш

Василь Гришико,
Голівуд, Флоріда, США.

12-го лютого 1996 р.

В/пов. пані Зіні Корець,
адміністратору
"Молодої України",
Торонто, Онт.

Вельмишановна пані Корець!

Посилюю 25 дол. на пресовий фонд "М. У." Бажаю Вам і Редакції якнайкращих успіхів!

З повагою

В. Шелест,
Стітсвіл, Онт.

27-го лютого 1996 р.

В/шановні Панове!

Посилюю вам передплату за "Молоду Україну" за 1995–1996 рр. Журнал редактується дуже добре, цікавий і потрібний! Продовжуйте! Щастя вам, Боже!

З широко полтавським привітом

Яків Ємець.

Лист Ігоря Ісіченка,
єпископа УАПЦ

Харківського і Полтавського до читачки журнала "Молода Україна" Катерини Щербань.

Дорога Катерине Лавринівно!

Щиро дякую за Ваш зворушливий лист і теплі різдвяні вітання. Ми всі з приємністю пригадали зустріч з Вами в нашій церкві й були захоплені тим, як близько до серця прийняли Ви турботи нашої невеличкої громади. Вас вітають о. Віталій Зубак, усі парафіянини церкви св. вмч. Димитрія.

У нас на Різдво Христове також було дуже холодно, та й загалом від грудня досі стоять зимна погода, до -20°C і нижче. Катастрофи, яку "червоні" черговий раз передрікали на зиму, не сталося, але й розкошів немає. На жаль, при владі люди байдужі до нашої віри, нації, держави, а відтак і безгосподарність та злочинність не зникають, навпаки, поглиблюються. Так у нашій церкві перед Йорданським водосвяттям зникла вода (!) й відтоді її немає, а ремонтні установи пропонують усувати пошкодження, яке ще треба виявити, самим. Тому і Вас дуже прошу не пере-

живати, що Ваша посилка так і не дійшла до парафії. Нам пайдорожні Ваша пам'ять і увага.

До Північної Америки збираються молоді актори з Харкова на чолі з Світланою Олешко та поет Сергій Жадан. Ці люди бувають у нашій церкві, допомагають їй; Світлана й Сергій тут вінчалися. Вони, очевидно, будуть і в Торонто і там можуть дегаліше розповісти про новини нашої парафії. Нам не легко, і Ви це бачили. Проблем не бракує. Але з Божою поміччю й ласкою добрих людей поволі провадимо ремонт, поширюємо інформацію про Церкву, розбудовуємо парафіяльну школу й Колегію Патріярха Мстислава, влаштовуємо спархіяльну бібліотеку. І завжди молимося за всіх, хто за часів владарювання в Україні безбожників плекав нашу віру в чужих країнах і зараз повертає нам свою любов і взірець твердості й несхитності переконань. Хай сам Милосердний Господь віддячить Вам за це й тримає Вас у Своїй опіці!

Ігор Ісіченко,
єпископ Харківський і Полтавський.

Ukraine-Україна
310052 Харків
Полтавський шлях, 44
Свято-Димитрівська церква

Про відзначення 75-річчя...

(Закінчення зі стор. 45.)

довкола Церкви та до відродження національних традицій, а разом з тим — до консолідації українського суспільства. Комітет розраховує на те, що православні громади, братства й сестрицтва в США, Канаді, Західній Європі, Південній Америці й Австралії нададуть як моральну, так і матеріальну підтримку заходам на відзначення 75-річчя УАПЦ.

Осередком для проведення цих заходів має стати Київська духовна академія Української Православної Церкви — Київського Патріярхату. Її адреса:

Україна 252025, м. Київ, Андріївський узвіз, 23,
Київська духовна академія,

Комітет для відзначення 75-річчя УАПЦ,
тел./факс: 228-86-20.

Укрексімбанк №. 4868178700, МФО 322313.

Голова Комітету для відзначення 75-річчя УАПЦ
— Митрополит НЕСТОР,
Секретар-координатор — Арсен Зінченко.

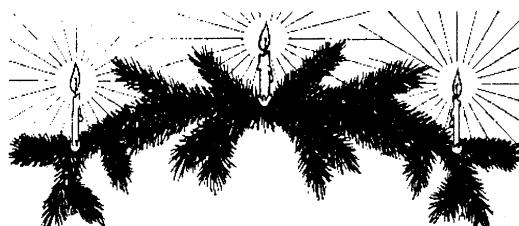
N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

НА КАНАДСЬКО-УКРАЇНСЬКИЙ ФОНД БОРИСА ГМИРІ

пожертви склали:

Марія і Павло Божики

- щире спасибі за всю працю двом Берегиням
— в/ш Валентині Родак з Торонто
та з Києва в/ш Ганні Принц

\$100.00

Євфросинія Літвінова з дітьми:

- Валентиною, Олегом, зятем Петром Родаком
і внуками Тарасом та Оксаною Луценко
- в третю бolioчу річницю смерти дорогої
чоловіка, батька, дідуся — св. п. Вікентія,
який упокоївся 15.07.1992 р.

Марія і Григорій Романенки

Зоя Гречка

Валентина Родак

Євфросинія Літвінова

Катерина Щербань

Євгенія і Тиміш Таборовські

- в пам'ять о. архипресвітера Дмитра Фотія,
який відійшов у Вічність 6.09.1995 р. в Торонто

Валентина і Петро Родаки

Катерина Щербань

Євфросинія Літвінова

- в пам'ять Анни Семеген замість квітів
на свіжу могилу (св. п. Анна Семеген
упокоїлась 15.11.1995 р.)

Валентина Родак

- у 5-ту річницю смерти св. п. Івана Радкевича
і в 15-ту річницю смерти св. п. Юрія Головка

25.00

- в пам'ять Люби Гноянко
і проф. Дарини Доброчаєвої з Києва, Україна 25.00
- Alла й Микола Гавриші
- замість квітів на могилу світлої пам'яті
проф. Дарини Доброчаєвої 25.00

1996 рік

Марія і Павло Божики

- прийміть нашу Коляду!

50.00

Валентина і Петро Родаки

- в пам'ять Лізи Кравченко

40.00

Діна і Віктор Гордилян

- в пам'ять дорогої мами Лізи Кравченко,
яка упокоїлась 8.01.1996 р.

25.00

Євфросинія Літвінова

- замість квітів на свіжу могилу
св. п. Лізи Кравченко

20.00

**За фінансову підтримку всім жертводавцям
щиро дякуємо.*****Редакція журналу "М. У."***

Листи і пожертви просимо надсилати на адресу:

BORYS HMYRIA FUND
 c/o Mrs. W. Rodak
 12 Minstrel Drive
 Toronto, Ontario
 M8Y 3G4

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО У 10-ТУ РІЧНИЦЮ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Ta прекрасна Україна, ті "ясні зорі і тихі води", про які співали і гуслярі, і лірники, і кобзарі, тепер змінили своє обличчя. Найбільш родюча земля в Європі, найстаріша хліборобська культура — пропадають через страшну катастрофу, затаювану довший час ворожим урядом. А наслідки її страшні не лише тим, що вже вони помітні у затруєних лісах, затруєних водах рік, хворих людях — особливо дітях, деформаціях людей та звірів, великому числі смертностей і малому числі народжень, а ще більше тим, що віку наслідків покищо невідомо — чи вони переслідуватимуть нашу землю сотні, чи тисячі літ... Страшне марево Чорнобиля.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій веде постійну працю в напрямку усвідомлення тої страшної екологічної загрози. На міжнародній конференції в справах жінок в Бейджіні СФУЖО присвятила окрему сесію цій справі, поширила відомості про небезпеку для нашої землі між усіма народами світу. Тепер СФУЖО намагається поширити усвідомлення цієї проблеми в Україні між українськими дітьми та молоддю діаспори, а

також України. Для цього проголошено літературний конкурс. Цей конкурс офіційно називається 25-ий Літературний конкурс СФУЖО ім. Марусі Бек для дітей та молоді.

Тема конкурсу: "Що я знаю про Чорнобиль." Вікові групи учасників конкурсу (вік до дня речення конкурсу 31-го травня 1996 р.): Категорія I: 7–11 років; Категорія II: 12–14 років; Категорія III: 15–18 років; Категорія IV: 19–23 роки. Реченець конкурсу: 31-го травня 1996 року. В кожній категорії будуть виділені 1-ша, 2-га і 3-тя нагороди.

Конкурсові праці слід пересилати на подану внизу адресу. Подати докладно: а) з діяспори: псевдо, дата народження і категорія на твори. Ім'я, прізвище та адресу в заліпленому конверті; б) з України: дату народження, категорію, ім'я, прізвище та адресу.

World Federation of Ukrainian Women's Organizations
 2336 Bloor Street West, Box 84578
 Toronto, Ontario M6S 1T0

СФУЖО

20-ТИЛІТТЯ ОДУМІВСЬКОЇ ВІДПОЧИНКОВОЇ ОСЕЛІ "УКРАЇНА" та ЗУСТРІЧ '96 ОДУМ-у США Й КАНАДИ

з українським громадянством, присвячена

П'ЯТІЙ РІЧНИЦІ ДЕРЖАВНОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ

відбудуться у днях від 30-го серпня до 2-го вересня 1996 року
на одумівській оселі "Україна", Лондон, Онтаріо в Канаді.

ПРОГРАМА:

П'ятниця, 30-го серпня 1996 р.

8:00 год. веч.: Товариська вечірка молоді.

Субота, 31-го серпня 1996 р.

10:00 год. ранку: Спортивні змагання з легкої атлетики, гольф,

мішаний бейзбольний турнір — Mixed Baseball Tournament;
ЮВІЛЕЙНИЙ БЕНКЕТ з нагоди 20-тиліття оселі "Україна".
На забаві гратегиме оркестра "Нове покоління".

Неділя, 1-го вересня 1996 р.

10:30 год. ранку: Служба Божа;

12:00 год. дня: Дефіляда одумівських відділів.

**УВАГА ОДУМІВЦІ ! НА СЛУЖБУ БОЖУ і НА ДЕФІЛЯДУ
ПРИБУДЬТЕ В ОДНОСТРОЯХ !**

12:30 год. дня: Спільній одумівський обід;

2:00 год. дня: Ювілейний концерт з участю народної аристки України,
лавреата престижової премії імені Тараса Шевченка

РАЇСИ КИРИЧЕНКО

та членів Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка
й одумівського танцювального ансамблю "Веснянка".

Продовження спортивних змагань.

Увечорі — Традиційна одумівська ватра.

Голова Організаційного комітету одумівської Зустрічі '96 — **Віктор Ліщина**.

Тел.: Business: (416) 234-9211, Fax: (416) 234-9114.

Голова Ювілейного комітету 20-тиліття оселі "Україна" — **Іван Данильченко**. Тел.: (905) 274-2249.

Готель: **Ramada Inn**, 817 Exeter Road, London, Ontario M6E - 1W1.

Кошти: **\$72.00** за ніч за кімнату на 4 особи.

Резервації готель прийматиме до 30 липня 1996 року. Тел.: 1 (519) 681-4900 або 1-800-303-3733.

Резервуючи кімнати, повідомте, що ви від ОДУМ-у — Ukrainian Democratic Youth Association.

За докладнішою інформацією слідкуйте за оголошеннями в пресі.

МОЛОДА УКРАЇНА

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

**Ціна 4.00 дол.
в США і Канаді**

ПАЧКИ В УКРАЇНУ, ТРАНСПОРТ ВАНТАЖІВ,
ВЛАСНІ ДРУКАРНІ В КИЄВІ ТА ЛЬВОВІ,
ПЕРЕКАЗ ПЕНСІЙ, ДОСТАВА ГРОШЕЙ,
ВІЗИ І ЗАПРОШЕННЯ В УКРАЇНУ.

З А В І Т А Й Т Е Д О " К О Б З И " ! Ч Е К А Є М О Н А В А С !

100 THE EAST MALL, UNIT 10, ETOBICOKE, ONTARIO M8Z 5X2
TEL: (416) 253-1871 FAX: (416) 253-9515

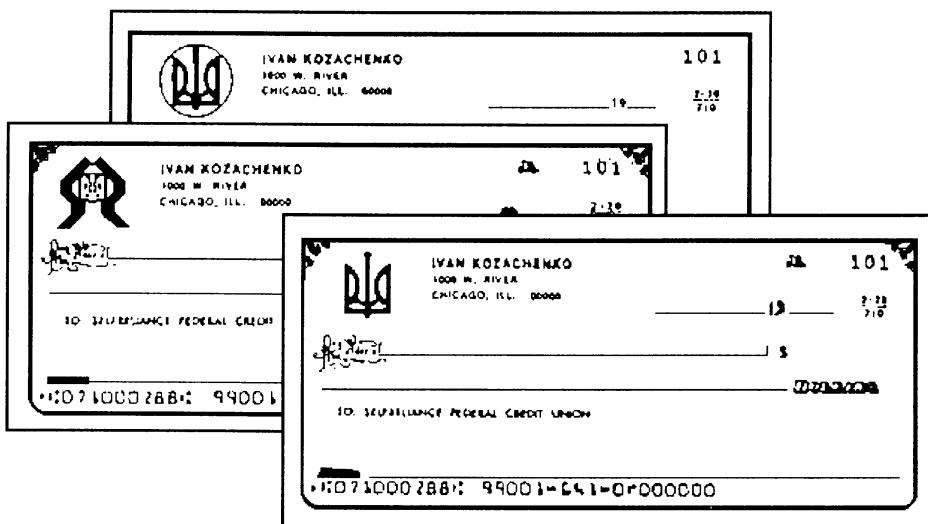
СПЕЦІЯЛІЗУЄМОСЯ У ПОДОРОЖАХ НА УКРАЇНУ.

МАЄМО КВИТКИ НА ВСІ АВІАЛІНІЙ
ДО БУДЬ-ЯКОЇ КРАЇНИ СВІТУ

TEL: (416) 253-1871

100 THE EAST MALL, UNIT 10, ETOBICOKE, ONT. M8Z 5X2

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

**УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ
(ДРЕФТИ) та інші чеки
МОЖНА ДІСТАТИ
В УКРАЇНСЬКИХ
КРЕДИТОВИХ
КООПЕРАТИВАХ.**

**КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ
КОНТА є КРАЩІ
ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.**

- Трансакції є безкоштовні.
- Не вимагаємо міні-мального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта.
- Заробляють дивіденду.
- Дрефти мають копії.

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
"Самопоміч"
Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union